

SPEJDERNES MAGASIN

NR. 8—9

ERHVERVS- BANKEN

FREDERIKSBERGGADE

3

KØBENHAVN B.

FOR HANDEL, HAANDVÆRK,
LANDBRUG & GRUNDEJERE

TELEFON:

7347 — 7348 — 7349

STATSTELEFON 433

Filial: Gothersgade 18. Tlf. 5009 — 12686

Renten af Indlaan 1—3 Mdrs. Opsigelse $4\frac{3}{4}$ % p. a.

„ Check-Konto

4

„ Follo

3

H. HALM Ø E

Telte

fra 27 Kroner pr. Stk syet af
prima amerik. Army Duck.

De bedste og derfor de billigste.

Køb intet Telt, uden at have set
mine forskellige Telte opstillede i

Cort Adalersgade 8.

Telefon: Byen 6762.

KØBENHAVN K.

Spejdere! Giv Agt!

Motorstof
„P A S M A“ er
anerkendt som
det bedste, der
kan fremstilles
til Friluftsdrag-
ter. — Stoffet er
vind- og tildels
vandtæt.

INDREGISTRERET VAREMÆRKE

I Overens-
stemmelse med
Lov af 11 April
1900 § 3 er Va-
rebetegnelsen
„P A S M A“ og
høstnende
Varemærke
indregistreret.

Køb Vindjakken

Stoffet er porøst og jern-
stærkt, det kan vaskes med
lunket Sebevand.

Jakken bør stryges 2 à 3
Gange om Aaret, og bliver
da som ny.

Vindjakken „Pasma“ er
Verdens bedste, hygiejniske

og billigste Klædningsstyk-
ke. Faaes i alle større Manu-
fakturer, Trikotage-, Sports-
og Gummivare-Forretninger
i København og Provinsen.
Jakken er forsynet med en
Etiket som ovenstående
indregistrerede Varemærke.

„PASMA“

Køb fra Lager **THE** til en gros Pris.
N. Mashinsky & Sønner Ltd.

Blanding af
russiske Specialit.

6 Kr.

2 kg og derover
franco mod Eftkr.

Indr. Varem.

Fine Kinesiske og
Ceylon Theer

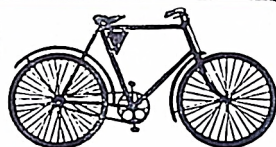
pr. kg

Prøver tilsendes
gratis.

Eneforhandler Lave Skov's Eftf.
Peter Skramsgade 24.
Tlf. 3525—3526. København K.

ADLER

CYCLE A/S

København K. - Setorvet 1-3.

Cycler, Dæk, Slanger, Tilbehør.

Acaphoner - Plader - Talema-
skiner til Privat- og Lejrbrug.

Medlemmer af Spejder-
korpsat Indrømmes

Rabat.

Musikhuset

„ALLEGRO“

Nørrebrogade 163.

Telef. Taga 163 y.

Falkoneralle 43.

Telef. Godth. 1143 X

Trommer.

Egen Import derfor **billigste Priser**
Spejdere indrømmes stor Rabat

POUL HOLM, SILKEGADE 11.

Boldspildragter, Løbe- og Svøm-
meddragter, Gymnastikdragter,
Bryddragter, Spejder-Benklæ-
der, Vindjakker, Strømper, Bæl-
ter, Sandaler.

Telefon 3080.

Leverandør til alle Sportsforeninger.

SPEJDERNES · MAGASIN VOR · UNGDOM

UDGIVET AF „DET DANSKE SPEJDERKORPS“

REDAKTØR: GUNNAR JØRGENSEN
FREDENSVEJ 61 · CHARLOTTENLUND

VÆR DEREDT

EKSP.: SPEJDERKORPSETS KONTOR
NØRREGADE 15 · TELEFON BYEN 1786

NUMMER 8-9

MAJ-JUNI 1922

6. AARGANG

DEN GAMLE SPEJDER

AF CHRISTIAN REINHARD

*H*an kom vandrende paa Vejen frem mod Skovens grønne
Bræmme
da Aften solens Guld laa over Eng og blanke Kær.
Og han sang: — der lod som Vemod og som Længsel i hans
Stemme —,
sang om Livet, Lykken, Vaaren — og de ranke, skønne Træ'r.

Og fra tusind' dunkle Kroner lod der Sang fra Fugles Skare,
Vaarens skønne Melodier klan fra Ungs'ov, Bryn og Krat.
Frem han stilled', fro i Sind og fyldt af Glæden ved at fare
uug og frejdlig gennem Vaarens høje Dag og lyse Nat.

Medens Sommeraften hyllede sin Kaabe over Lande
— men Fugleskaren tystned', og kun Nattergalen sang —
og en blid, vemodig Nynnen lod fra Bækkens travle Vande,
hvorover Ellekrattets Lov i skønne Buer hang,

Iod et Hornsignal til Samling gennem Aften stor og stille.
Længe klang det —, og han standsed'; stod en Stund og lytted'
spændt.
I hans Hjerter sprang et Minde — som en klar og kold Kilde —,
helt urorlig stod han, lyttende. Og Tonerne var endt.

Paa Graastensgærlets Mos han satte sig for lidt at hvile,
og drømte sig tilbage til saa fjerne, fagre Aar.
Og Mindets blide Roster fik ham stille til at smile,
og han sagde klart, men stille: „Ak, hvor hastigt Tiden gaar!“

* Han var Dreng. Sol stod paa Himlen. Han drog ud med andre
Drenge,
sine Spejderkammerater i den khaki-brune Dragt.
Ud ad hvide Landeveje, ud langs Ager, Strand og Vænge,
med Sindet fuldt af Glæde over Somrens skønne Pragt.

Og naar Solen gik i Havet, bag de hvide Teltes Rækker,
tændtes Baalet, stort og stolt, i Aft'nens blide, svage Blæst!
Lystig Skæmt og Alvor veksler, til omsider Natten dækker
over tusind' unge Længsler, skabt ved Baalets gyldne Fest.

Eller Morgenen i Teltet, naar Revejllens huse Klange
brød den trygge Sovn og kaldte ud til Dagens Liv og Daad,
til Vandring og til Virke under glade, lyse Sange,
eller muntre Vikingtogter over Fjorden i en Baad.

Han rejser sig fra Gærdet, vandrør vider — og finder
Lefrens Telt og det Baal, der vækker Minder, sætter Maal.
Som Dreng, som Mand: Kun Spejder. Hilt Spejderlivets Minder,
og Drengens Maal og Længsel ved Lefrens stolte Baal.

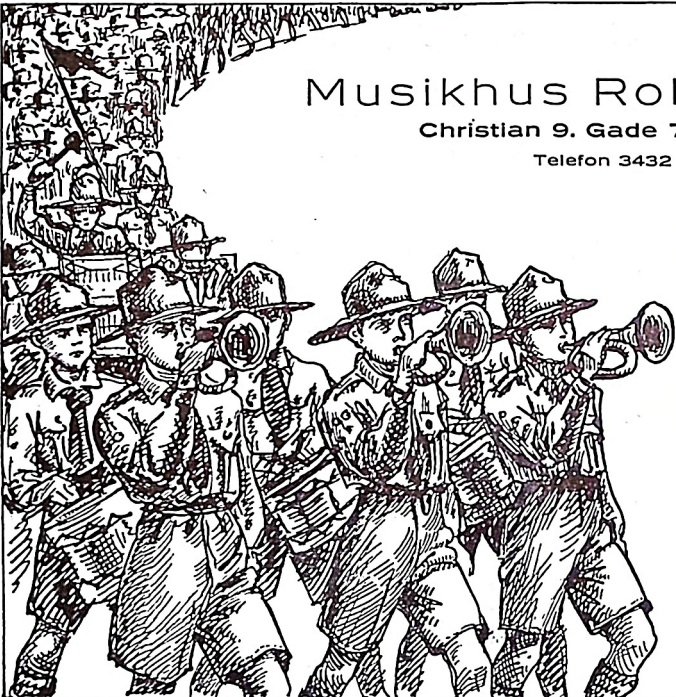
Uden Succeschokolade fra Galle & Jessen klarer vi ikke 10 Mils Turen.

C. Schleisner. = Kgl. Hof-Farveri.

Telefon Central 1913.

Musikhus Robert Kleinert,
 Christian 9. Gade 7. - København.
 Telefon 3432 & 10.971.

Største Udvalg:

Stortrommer,
 Spejdertrommer,
 Cornet,
 Signalthorn,
 Trommefløjter,
 Signalføjter.

:: Billigste Priser. ::

Københavns Smørrebrøds Fabrik

leverer fin Mad og sælger, trods Dyrtiliden, 8 Stk. fint belagt Mad for 50 Øre (altsaa godt 6 Øre pr. Stk., og til højere Priser. Butikken aabnes Kl. 5 Morgen og sender Smørrebrød i Byen for 10 Øre pr. Ordre. — Telefon 10259 - 10260.

Torvegade 37.
 Ryesgade 129, Hj. af Østerbrogade.

Vesterbrogade 8,
 skraans for Frihedsstøtten.

Vesterfælledvej 78,
 Sindshvilevej 5 ved Falkoneralleen.

CHR. H. LEMNITZ

GL. KONGEVEJ 122 (ved Bülow'svej) TELEF. VESTER 4020

FREDERIKSBERG VOKSDUG- OG LINOLEUMFABRIK

Voksdug - Linoleum - Galoscher - Regnfrakker

GRUNDLAGT 1898

*Clichéerne til
 Spejdernes Magasin
 udføres i*

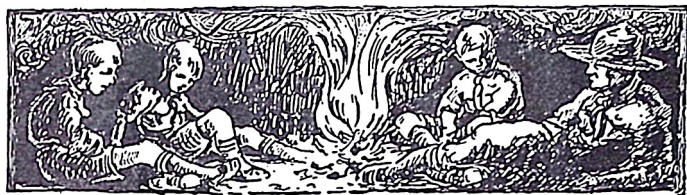
*Friedrich & Fabers
 Cliché Anstalt
 København.*

Dybfors 11. Telf. 12865.

TELTE

J. NIELSEN, Nørrebrogade 32. Tlf. 6631

vandlæt imprægneret
 Teltduk
 amerik. Armyduck

VED LEIRBAALET

EFTER FORAARSTURNERINGERNE

I

Ildrætsstævner for 2000 Spejdere.

Foraarets Turneringer er forbi — der har været en Masse af dem.

Norreydske Division i Aalborg.	
Midtjydske do. i Horsens.	
Kongea do. i Esbjerg.	
Grænse do. i Sønderborg.	
Fyens do. i Assens.	
Vest-Nordvest-sjælland do. i Ringsted.	
Sydsjællands do. i Køge.	
Frederiksborg do. i Hillerød.	
Loll.-Falster do. i Nykøbing F.	

Hele Landet over har I haft Lejlighed til at stævne sammen. Og Minde om 2 Dages god Sport og et fornuftigt kammeratligt Samvær staar endnu lyslevende for Jer.

Blev det din Trops der tog Aarets Rævehale — eller lob de andre af med den? Er det ikke ligemeget? Er Hovedsagen mon ikke den, at I gav hinanden en god Kamp, at I hver for sig ydede Jeres bedste — baade under Træningen og under Kampene — at I bagfter trykkede hinanden i Hænderne i Bevidstheden om dette?

Hvad vil det sige at være Spejder?

Det er aldrig ligemeget hvem der vinder. Men alligevel — det er ikke Turneringerne, der fortæller os, hvem af Jer, der er de bedste Spejdere. Det er glimrende at I er stærke og udholdende og raadsnare, at I kan kaste et Redningsreb og lægge en Forbinding. Det hører altsammen med til at være Spejder — men det er ikke destomindre *Indholdet*, der er Hovedsagen.

Det at være Spejder vil sige at være saadan som der staar i Spejderloven — og Drengene, der ikke følger Spejderloven, er ikke Spejdere, om de saa har taget nok saa mange Premier, om saa hele deres Ærme var dækket med Duellighedstegn.

Tænk paa Jeres Spejderløfte!

I har aflagt Løftet af egen fri Vilje. I har nylig gentaget det paa St. Georgsdagen. Engang aflagt skal

det holdes. Et Løfte maa være Jer noget helligt — dette Løfte og et hvileksomhels Løfte.

At holde et Løfte er som at forsvare en Fane — man slipper den ikke, man lader ikke Fjenderne tage den fra En.

Det er som at forsvare en Bro — man viger ikke, man lader ikke sine Angribere komme over.

Hvad siger Spejderloven?

Spejderloven fortæller Jer, at saadan og saadan er en Mand.

Naar I er blevet Spejdere, er det jo, fordi I vil træne Jer selv til at blive til *rigtige* Mænd — det er ikke noget omhels andet. Hvad det først gælder om, er derfor, at I *ken-*der Jeres egen Spejderlov, at I *for-*staar den til Bunds, at I ved, hvilke *Fordringer*, der stilles til en Mand og — en Spejder.

Det næste er at *handle* i Overensstemmelse med Spejderloven — følge Jeres egen Samvittighed.

Spejderloven i Stuen og paa Papiret? — noget saa ligetil, saa selvfølgelig.

I Praksis — er det noget helt andet. Der møder man først *Fristelserne*. Der stilles man først Ansigt til Ansigt med Tvivlen, Eftergivenheden og sin egen Fejhed — og saa kommer man i Tanker om Spejderloven.

Det det her kommer an paa er, om man er i Besiddelse af den *Viljestyrke*, der i det afgørende Øjeblik gør det muligt for En at tage Kommandoen over sig selv, om man kan forvandle en ubeslutsom Vaklen til en modig og hensynslos Gørem det rigtige.

Det at være Mand er frem for noget andet at have *Vilje* — selv at ville noget — ikke at lade sig slæbe med til hvadsomhelst.

Det at være Spejder er frem for noget andet at træne sig selv til at ville — at vænne sig til det.

„Det var ikke med Vilje“.

Det næste, der kendetegner Spej-

deren — og den voksne Mand — er at de tager *Ansaret* for deres Handlinger.

De kender ikke til noget, der hedder „Det vidste jeg ikke“ eller „jeg gjorde det ikke med Vilje“.

De bryder sig i det hele taget ikke om at komme med Udflygt og Undskyldninger. Hvad de har gjort, staar de ved. Enten har man *villet* noget eller ogsaa har man *givet efter*.

Hvis I vil lægge Mærke til det, saa er der en Masse Drengene — og Voksne med for den Sags Skyld — der til enhver Tid er rede til at undskyldte alt mellem Himmel og Jord — ogsaa andres Handlinger.

Man skal tage sig vel i Agt for Folk, der dommer og fordømmer andre blot der byder sig en Lejlighed til det, men man skal i endnu højere Grad være paa sin Post overfor Folk, som giver sig af med at undskyldte Handlinger, der vitterlig er slechte. Den Slags Folk visker ud, saa det hverken er til at se Forskel paa godt eller ondt. Der bliver ikke det mindste tilbage af Idealerne i Nærheden af dem. Deres „uendelige Godhed“ — som ikke er andet end Foleri og Holdningsløshed og Slaphed — sletter ethvert Ansvar, gør umandig, gør fejg.

Jeg gør lige hvad der passer mig.

Det tredje, der kendetegner den voksne Mand er, at han er *disciplineret*.

Hvis I lader være med at ryge, fordi Jeres Far har bedt Jer om det, saa er det Disciplin.

Hvis I staar tidligt op for at være sikker paa at møde i rette Tid, til Sondagsovelsen — Disciplin. Hvis I beslutter Jer til at blive hjemme og skrive dansk Stil, naar en god Ven kommer for at faa Jer med paa en Cycletur — Disciplin. I paalægger Jer denne Selv-Disciplin enten for at gøre andre en Glæde med det eller for at undgaa Ubegageligheder eller fordi I gerne vil blive til noget.

Enhver af Jer vil kunne indse, at den er *nodvendig* for Jer — for at I overhovedet kan befinde Jer vel selv.

Paa akkurat samme Maade er det *nodvendigt* at I viser Disciplin i Jeres Forhold overfor andre — for at vi i det hee taget kan leve i Samfund sammen.

Tænk blot paa de Turneringer I lige har været med til.

Tænk hvis I allesammen vilde bestemme „at nu skulde der lobes 100 m Lob“ og „nu skulde der spises Isvafler“.

Det vilde blive en net Redelighed! Tænk hvis voksne Mænd bar sig saadan ad. Tænk hvis om Bord i

et Skib Fyrbøderen og Kokken og Maskinmesteren og Manden nede fra Forrummet begav sig op paa Broen og begyndte at snakke med om at nu skulde der vist holdes lidt til højre og nu lidt til venstre — —

Saa laa man saamænd snart med Bunden i Vejret.

Nej vi skal netop ikke gøre „lige-som det passer os.“

Vi maa kunne lystre en Ordre og følge vore Forere. Vi maa kunne skuffe Kul under Fyrene eller løbe efter Post netop i det Øjeblik det skal gores og ikke først „naar vi har faaet en Kop Kaffe“.

Uden det gaar alle vore Bestræbelser paa at udrette noget til Grunde — uden det bliver vi til en sløj og sovrig, en unojagtig og ugidelig Nation, som det ikke er noget ved at være i — som der ikke er nogen Gang i. Uden det vilde den bedste Spejdertrop gaa i Stumper og Stykker og paa samme Maade vilde det gaa Nationen.

Derfor, Drengene er det saa vigtigt, at I i Jeres Patruljer og Troupe venner Jer til rask og villigt at efterkomme Ordre, venner Jer til at undertrykke Jeres egen Egoisme og Selvpøgethed og Uoplagthed — venner Jer til at tænke paa det fælles Bedste.

„Jeg tillader mig nu at tvivle — —“.

Mænd — rigtige Mænd — er oprigtige aabne, ærlige — alle Aftaler imellem dem er baseret paa det ene, at de kan stole paa hinanden.

Alt hvad Mænd bygger op sammen bygger de paa Tilliden til hinanden — Troen paa at enhver vil holde hvad han har sagt og gøre, hvad han har paataget sig.

Alt hvad der ramler sammen for os, ramler fordi der findes Folk, der ikke er Mænd — Folk, der ikke holder deres Ord og ikke udfører hvad de har paataget sig.

Derfor, Drengene, skal I venner Jer til at tale sandt, lade være med at

sige andet end hvad I kan staa ved, gøre, hvad I har paataget Jer. Derfor er det saa vigtigt, at I aldrig — aldrig under nogen Omstændigheder siger noget, der ikke passer, eller som I ikke ved ordentlig Besked med.

Men der er en Ting, der er lige saa vigtig, og det er, at I giver Jer I i det daglige Liv stoder paa Folk, der søger at nedbryde Tilliden til Mennesker og Forhold, som de ikke har noget Kendskab til — — *Sladderkvællingerne og de evigt utilfredse.* Disse Folk, der river ned paa alt og alle, der benytter enhver Lejlighed til at kaste Tvivl ind i vore Hjærter, til at slaa ned og gøre modløs — disse Usserlygde, der søger at skjule deres egen Eynelighed ved at gøre alt og alle til Grin.

Jeres Spejdersport Drengene skal være en Skole i Begejstring, i Optimisme og Tillid — og ikke i Skeptisisme og Negativitet og Opgiven Ævret.

C. Lembecke.

MED SLÆDE OG TELT PAA ROSKILDE FJORD

Som en passende Afslutning paa vore Vinterteltture, var vi fire Mand høj den 11.—12. Februar en lille Slædeekspedition paa Roskilde Fjord, den blev særdeles vellykket, og kan maaske senere friste andre og virke som Agitation for Vinterture; hvorfor dog lægge Teltet paa Loftet, naar Sommeren er forbi.

Selv om Kælke, Telt og andet fælles Udstyr var indskrevet fyldte vi, vor Hund og vore Rygsække godt i Huudekøpen, da vi Lordag Eftermiddag sad i Toget, der skulde føre os til Roskilde.

Undervejs diskuterede vi Vejrus-sigt, det havde været helt mildt hele Dagen, saa vi var bange for et Omslag til To, men heldigvis gik det den anden Vej og det blev den herligste Kulde. Desuden uddybede vi nærmere vore Planer; det var Meningen at naa Frederikssund ad Fjorden i Lobet af Søndagen. Til Teltplads kunde der daarligh blive Tale om andre end Bogenæs, ellers ingen Skov for ud for Eskildo.

styr, derefter vore fire Rygsække. Alt i alt nær de 100 kg. Man skal jo alligevel have en Del med for at have det bekvemt i en halv Sneg Graders Kulde. Jeg personlig holder paa 3 Tæpper, en varm Sweater, tykke Sokker og en strikket Hue til Sovebrug. Jeg kan hverken se noget for-nojeligt i, eller Sport i at fryse med et enkelt Tæppe.

Vi naaede med lidt Besvær, grundet paa Snemangel, Fjorden og nu gik det let. Vi fik spændt Hunden, en kraftig Airdale for Skæden, og den fandt sig hurtigt til Rette med dette uvante Arbejde, og trak hele Læsset som en Leg.

I Lobet af en lille Time naaede vi Bogenæs, fik en Mand over til Skovfogeden, medens vi andre slog Teltet op. Og kort efter vor Ankomst, havde vi et dejligt var-mende Baal og Middags-

I Skovfoged-boligen paa Bogenæs kunde vi sikkert faa den nødvendige Til-ladelse.

Vi vakte jo noget Opsigt i Roskilde og samlede et helt Oplob, da vi pakke-de vor Kælk uden for Stationen, først alt fælles Ud-

styr, derefter vore fire Rygsække. Alt i alt nær de 100 kg. Man skal jo alligevel have en Del med for at have det bekvemt i en halv Sneg Graders Kulde. Jeg personlig holder paa 3 Tæpper, en varm Sweater, tykke Sokker og en strikket Hue til Sovebrug. Jeg kan hverken se noget for-nojeligt i, eller Sport i at fryse med et enkelt Tæppe.

Vi naaede med lidt Besvær, grundet paa Snemangel, Fjorden og nu gik det let. Vi fik spændt Hunden, en kraftig Airdale for Skæden, og den fandt sig hurtigt til Rette med dette uvante Arbejde, og trak hele Læsset som en Leg.

I Lobet af en lille Time naaede vi Bogenæs, fik en Mand over til Skovfogeden, medens vi andre slog Teltet op. Og kort efter vor Ankomst, havde vi et dejligt var-mende Baal og Middags-

maden over Ilden. Da den var sat til Livs med den tilhørende Kaffe, gik vi en Maaneskinstur igennem den natstille Skov med den frost-knitrende Sne. Derefter tilbage til Lejren, og til langt ud paa Natten laa vi og snakkede om Lejrbaalet.

Den næste Morgen gav vi os god Tid og det varede længe inden Teen var sat til Livs, Lejren brudt op og vi igen undervejs.

Isen var tyk og sikker, kun Aale-stangernes Huller kunde maaske være farlige en mørk Nat. Først ud for Jyllinge, hvor vi var i Land for at faa Kaffe, traf vi den første Vaage. Men derefter kom der ogsaa en Del hele Resten af Vejen, men alle var de lette at se. Et Par Kilometer syd for Frederikssund stoppede vi op og lavede Mad. Det var der lige Tid til, saa vi i Ro kunde naa vort Tog.

Men det skulde gaa lidt anderledes. Turens eneste deltagende Ur viste sig at gaa for langsomt, saa vi naaede først Stationen, da Toget var ved at gaa.

VED EN KURV STIKKELS BÆR

Dér, hvor Landevejen fra Nørre Havelse svinger ind i den lille Skov Vilhelmslund, lå en brændende, hed Sommerdag en Patrulje gule Spejdere i Vejgrøftens Græs.

Himlen var knaldende blå uden en eneste Sky; Vingerne paa den gamle Mølle lige ved Vejen stod homstille; det saa ud, som om Møllen i Fortvivelse rakte et Par Arme bedende op mod Solen, der imidlertid lo svedent af det hele og skinnede, som om den var betalt for det. Selv Spejderne fandt det hedt og læt dovne og dvask — og der skal megen, ja overordentlig megen Hæd til før det indtræffer.

Men det var altså indtruffet.

Ganske vist forsøgte Patruljeføreren, Axel Berthelsen, at komme med et Par Vittigheder, som han — sandsynligvis som Følge af Varmen — gjorde mere vandede end nødvendigt; men heller ikke disse Vittigheder formåede at opløse de hunkne — eller maaske snarere haardkogte Sjæle.

En Dør ovre i Møllegården blev aabnet, og en ung Pige kom ud med en stor Kurv gule, modne Stikkelsbær. Hun gik ned gennem Haven, tværs over Landevejen og hen til Spejderne.

Axel rejste sig op da hun kom.

„Goddag, Frøken,“ sagde han, gjorde stram Hønnr og forsøgte paa at se indtagende ud. De øvrige Spejdere fulgte med Øjnene deres Patruljeførers Optræden.

„Goddag,“ sagde hun. „Å sku spørre fra Husbond, om I ikke vilde haa nogle Bærrer?“

„Jo, mange Tak, det vil vi rigtig-
nok gerne. Det var forfærdelig
pænt af Deres Husbond. Vil De
hilsse og sige Tak.“

„Jov, de ska’ A.“

„Skal Jeg ikke følge Frøke-
nen over til Møllen,“ spurgte
Axel.

„Næ, det behøves itt.“

„Ja, ja. Farvel, Frøken.“

„Faarvel.“

De seks Spejdere lagde sig i Kres rundt om den store Kurv og begyndte at lugte i sig.

Pludselig lød en Cykellokkes skarpe Kluden i Vejsvinget, og et Øjeblik efter kom to cyklende F. D. F. Væbnere til Synne paa Vejen.

„Skal vi ikke invitere dem paa Stikkelsbær,“ foreslog Axel; og Inden han kunde faa Svar naabte han de to Væbnere an.

„Halloj, hvor skal I hen?“

„Til Holtho,“ lød Svaret.

„Har I travlt?“

„Å nej; ikke sandan videre.“

„Vil I ikke ha’ nogle Stikkelsbær?“
Det vilde de gerne og var i en Færd af
Cyklerne. Saa smed de sig mellem Spej-
derne og hjalp til med at tømme Kurven.

Snakken begyndte at blive ahnindelig. Dels virkede den store Mængde Stikkelsbær som en Udfordring; dels var der kommet „Fremmede“, altså de to Væbnere.

„Har I Lejr ved Holtho?“ spurgte Axel.

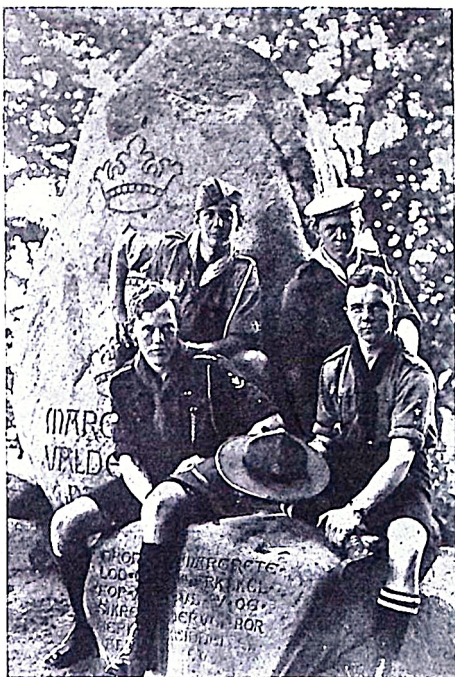
„Næ, vi skal op og besøge Spejdertrop-
pen fra vor By,“ svarede den ene.

„Det er vel ikke I. Vedby Trop?“

„Jo netop. Kender du den?“

„Ja, ja, der skal vi ogsaa. Saa kan vi
jo følges ad, naar vi nu faar tørt Kurven.“

Henne fra Vejsvinget lød Sang. Den
kom nærmere og nærmere; nu kunde de
tydeligt høre Ordene:

Enighed!

Fire danske Drengeforeninger.

— Fyrrer Aar frem naar os Alderen trykker,
Pusten bliver kort men Erindringen lang.

Gigten i Skuldren afskyelig rykker;
I hvad Hjalp vel det, du var Sportsmand
engang.

Gud giv os Kraft til i forreste Række,
Spillet at spille med Fynd og med Klem,
Kamp for den Stærke og Maa! for den
Kække.

tyve og tredve og fyrrer Aar frem!

Der var kun en, der sang. Men saa
faldt et Par Stykker ind:

„Slut op, slut op, slut op, slut op.
Saa det drøner i Jorden igen
under Trump af de elv’e Mænd.
Slut saa op! Slut saa op!“

Væbnerne nynnede Melodierne med.
„Det lyder mægtigt godt,“ sagde Axel.

„Hvem mon det er?“

„Det er maaske nogle af vore,“ sagde
den ene af Væbnerne.

Nu kom de Syngende frem paa Vejen.
Det var fem K. F. U. M. Spejdere.

„Åh, det er jo grønne Spejdere,“
sagde Axel. „Dem maa vi ogsaa have med
her.“

Da de grønne Spejdere var kommet
helt hen til dem, naabte Axel:

„Halloj; hvor skal I hen?“

„Til Holtho,“ svarede en af
dem; Patruljeføreren.

„Har I travlt?“

„Å ja, vi skal op og slaa
Lejr ved Ruinen inden Aften.“

„Vil I ikke ha’ nogle Stikkels-
bær? Smid Jer her hos os. Vi
skal allesammen til Holtho, saa
kan vi følges ad.“

„Ogsaa Væbnerne?“

„Ja, ogsaa Væbnerne, saa I
behøver ikke at være bange for
at blive smittede af os.“

Den grønne Patruljefører lo.
„Det er vi heller ikke.“

„Naa, det er da godt. Værs-
go og spis.“

Der blev efterhaanden livligt
i Grøften. Vittighederne fløj fra
de gule til de grønne, med de
graa som Mellemstation — og
omvendt; og det lykkedes til-
sidst at faa tørt Kurven.

„Nu stikker jeg over med
den,“ sagde Axel.

„Næ, lad mig,“ sagde den
ene Væbner. „Det er da det
mindste, vi kan gøre.“

„Saa lad os sende en Depu-
tation,“ foreslog en K. F. U. M.
Spejder.

Det blev vedtaget og Axel,
den ene Væbner og den grønne
Patruljefører vandrede over med
Kurven; de har paa den alle tre

— for at gøre det lettere,“ sag-
de Væbneren.

Mølleren kom selv til Døren.
„Mange Tak for Stikkelsbær-
rene,“ sagde Axel.

„Mange Tak for Stikkelsbær-
rene,“ sagde Væbneren.

„Mange Tak —“ begyndte
K. F. U. M. Spejderne; men blev
afbrudt af Mølleren, der sagde:

„Ja, en Gang er ellers nok.
Jeg troede kun der var gule
Spejdere derovre.“

„Det var vi ogsaa i Begyn-
delsen,“ sagde Axel, „men saa
fik vi Fremmede.“

„Jeg mente ikke I kom saa
godt ud af det sammen.“

„Jo, hvorfor ikke,“ svarede
Axel. „Alle Spejdere er Brødre
og —“

— Stikkelsbær virker sam-
lende,“ fortsatte Væbneren.

Mølleren lo.

„Ja, det er jo kun glædeligt
at se! Enighed gør stærk, Dreng; det kan
vi gamle tale med om. Hvis I kommer for-
bi paa Tillandsvejen, kan I jo kigge herind.

Jeg tror, der er nogle Stikkelsbær-
buske, som skal ryddes.“

„Tak, Farvel,“ sagde Axel.

„Tak, Far —“ begyndte Væbneren.

Men da havde Mølleren allerede lukket
Døren.

Nede i Grøften havde Stikkelsbærrene
bevirket, at det døsige og dovne fuldstæn-
digt var gaaet af Spejderne; og saa brød
hele Koret op.

„Skal I ikke cykle?“ spurgte Axel
Væbnerne.

„Næ, vi følges ad, det var jo Af-
talen.“

„All right; men lad os faa en Sang.“

Saa vandrede de henad Landevejen, de
gule, grønne og graa Spejdere Side om Side
syngende saa det lød over hele Skoven:

„Væbner er vi, du og jeg;
vi vil vinde Riddespor;
ved at tjene den Store
ad de mindste Plygters Føje;
Den som byder, lygter først;
den, som tjener, han er størst.“

Men i Axels Sind lød den gamle Møl-
lers Ord: „Enighed gør stærk.“

FUGLELIV—

Lidt om Søens og Møens Fugle.

(Fortsat).

At søge efter „Præstekraven“'s Rede er lige saa forgæves som det er for Skoledrenge at finde den. Disse, der uforvarent rullede gennem Risten ned i Kloakens rummelige Sparebøsse; — for det første er der ingen Rede, Æggene, der ligner de Tusinder af Smaasten, der her ligger strøet omkring, ligger i en svag Fordybning udføret med Stykker af Muslingeskal, og for det andet har Fuglen, for yderligere at skjule Æggene, lagt Sten ind mellem dem, før den forlod dem; — at søge efter Æggene opgiver jeg altsaa — et Stykke borte ligger en stor Kampesten, i Læ af den sætter jeg mig ned, — Solen skinner varmt og klart — Piben stoppes og tændes, Kikkerten tages ud af Foderalet, og medens Røgskyerne stiger til Vejrs, bliver tynde og forsvinder, følger jeg Præstekraven i Kikkerten, — det er, som om den skrappe Virginiatobak har en lige saa beroligende Virkning paa Fuglen som paa mig, rolig i smaa raske Trip nærmer den sig Stedet, hvor de dyrebare Æg ligger, mellem hver Trip spejder den omkring, drejer Hovedet paa skraa og kigger kun paa mig, jeg ser ikke ud til at være farlig — endelig naar den Æggene og lægger sig rolig til at ruge, jeg mærker mig Stedet, lidt til højre for den hvide og lige bag den flade, graa Sten: jeg bliver rolig siddende, min

Opmærksomhed er bleven henledt paa en Terne og en Stormmaage, der hele Tiden har kredset over Hovedet paa mig, deres stadige Forbliven her tyder paa at de ogsaa har deres Yngel i Nærheden, og langt om længe, jeg begynder at blive utaalmelig, Piben er gaaet ud, og et Par Myg er forbandet nærgaaende,

Stormmaagerede.

sætter de sig ogsaa paa deres respektive Reder — det blev to med et Smæk.

Det lader til, at jeg har Held med mig i Dag, ofte, men forgæves, har jeg søgt Lappedykkernes Reder, i Dag maa de findes. Jeg har set Lappedykkeren ligge ude Søen, Hannen alene, i Frierdragt, straalende i Solen, han udstøder et Kald, en Hun kommer til Syne et Stykke borte, hun nærmer sig Hannen, idet hun af og til dykker ned, kommer op igen for at tage Bestik, dykker igen ned og kommer atter op lige foran Hannen, de ry-

ster de „lokkede“ Hoveder, bøjer Halsene ned mod Vandet, retter dem op igen og rejser sig, stadig lige over for hinanden, lodret op i Vandet med Halsene strakt i Vejret.

Jeg har hørt om de mærkelige Reder, de bygger flydende paa Vandet; jeg vader ud, følger Bugten til dens modsatte Side, hvor jeg mener Rederne maa findes. I Bugten holder Blishønsene til, de har delt den mellem sig og taaler ingen fremmede paa deres Enemærker, jeg finder 6 Reder, de rager op over Vandet som smaa Stakke, solidt bygget sammen af de mange flydende Rørstumper, der tæt dækker Vandet i Bugten; den Vej Blishønen svømmer fra og til Reden ses tydeligt som et frit Sejløb mellem dem, i Rederne er der 6 til 8 Æg, i en enkelt 10.

Bunden er dyndet, for hvert Skridt jeg tager, mudrer jeg Vandet og faar en og anden Karpe, der er paa Vej ind, hvor Bunden er bevokset for at komme af med sine talrige Æg, til, med et Slag med Halen, at vende om og søge ud paa dybt Vand igen.

Hættemaagekolonien paa den anden Side Bugten har opdaget, at jeg nærmer mig, alle Maagerne flyver larmende op, og Hundreder af Fugle kredser nu skrigende over mit Hoved, de advarer Lappedykkerne, der holder til yderst ude paa Søsiden af Rørene, medens Maagekolonien

Ternereede.

ligger paa Landsiden ind mod Engen, jeg ser allerede Lappedykkerne dukke op ude til Søen. Jeg følger Rørskovens udvendige Kant i Haab om her at finde Rederne; — Vandet gaar mig halvt op paa Laarene, Bukserne begynder at blive uhyggelig vaade, Vandet sprøjter op baade for og bag, naar jeg bevæger mig; sker det, at jeg snubler, vil Badet være fuldstændig, det gør mindre at jeg bliver vaad, men Kikkert, Fotografiapparat og Plader, Tobak og Tændstikker

har ikke godt af for meget Vand.

Her yderst ude staar Rørene flere Steder endnu fra sidste Aar i deres fulde Længde, og mellem dem flyder smaa Sammenhobninger af Rørstumper og forskellige Plantedele, det ser ud til at være Hvilepladser for Lappedykkerne, thi flere af dem er dækkede af denne Fugls Ekskrementer, mellem dem rager en op, større og renere; den fanger min Opmærksomhed, jeg undersøger den nærmere, og virkelig dækket af vaade, visne Plantedele ligger 4 langagtige, hvide, snavsede Æg. Saaledes bor altsaa Lappedykkeren; her paa en flydende Ø, der er fortøjet mellem Rørene, lægger den sine Æg; bliver den saa advaret mod Fare af Naboerne, Hættemaagerne, dækker den rolig Æggene til, dykker ned som en U-baad og staar til Søen, sikker paa at ingen opdager Rede og Æg.

Paa min Vej mod Land kommer jeg gennem Maagekolonien, her ligger Rederne tæt Side om Side hver med 2 eller 3 Æg. For 4 Aar siden talte jeg her paa samme Sted 16 Reder, nu er der saa mange at de ikke let lader sig tælle, der er vel op imod 200. Helt inde, hvor Vandet gaar ind i Engen, og Bunden er tæt dækket af Græs, ligger Karperne, de har formeret sig godt, siden de for Aar tilbage blev sat i Søen, Vandet er saa lavt, at de største Fisk staar med Rygfinnen over Vandet, og idet jeg nærmer mig, slaar de saa kraftigt med de muskuløse Haler, og maser saadan paa for at komme ud, at de ses halvt op over Vandfladen, og af og til springer en Fisk helt op over den.

Atter er jeg paa det tørre; — paa Vej mod Gaarden jager jeg en Vibe op og snart efter en Rødben, jeg finder begge Rederne, de ligger kun $1\frac{1}{2}$ m fra hinanden, Vibens indeholder 5 Æg, det er sjældent at den lægger mere end 4; Rødbenen har dækket sin Rede, idet den har bøjet

Blisshanerede.

det omgivende Græs hen over den, dens Æg, der er 4, ligner meget Vibens, de er dog mere spidse og mere gule i Grundtonen.

Brutalt havde man amputeret et Stykke af Fjorden, her skulde Kulturen fejre en Triumf, men Naturen kom den i Forkøbet, de vilde Dyr og Planter bredte sig og trivedes, tilbage af Fjorden, blev en Sø med flade, vide Bredder, et herligt Tilholdssted for Søens og Mosens Fugle.

Karsten Krüger.

DEN HVIDE BJØRNS HÆNDELSER

Der var saa stille derinde i den store, dybe Fjord. Bræen, som i de varme Sommerdage ustandselig laa i Fødselsve, og for hver Fødsel med Larm og Bulder sendte et hvidt, glinsende Isfjeld ud over den smilende Fjord, henlaa nu i Ro, og dens azurblaa Rande var behængt med Giganter af Istapper, der lig mægtige Krystaller lyste og glitrede i den nyvakte Dag. Det var i de første Dage af Marts.

Sneen laa blændende hvid over Fjordisen, hvor de sidste store Isfjelde fra Efteraaret ragede højt op i den blaa Luft, som Vagt for Stilheden og Freden. —

Solen var i Dag for første Gang naaet saa højt over Fjeldtoppene som indhegner Fjorden, at dens Straaler belyste Isdækket, — og der begyndte nu en travl Tid.

Sælerne, der i den lange Vinter havde haft Ly og Skjul under Isen, fik travlt med at udvide deres smaa Aandehuller — hvad der var et besværligt Arbejde, thi Isen var mere end 2 Fod tyk, — og de gamle Moder-sæler gennembrød Snedækket inde ved Foden af Isfjeldene, hvor de

Kolonibestyrer O. P. C. Kock, der har opholdt sig 25 Aar i Grønland, fortæller om den lille Bjørneunge Klaus' spændende Eventyr. ::

just havde født deres dunede Unger. — Disse trængte til Lys og Varme for snarest muligt at komme over de første Udviklingsstadier, saa de kunde klare sig selv. Thi den Dag, Isen bryder op, er det ikke saa let at følge med Moer ude paa det aabne Hav.

Alt var en eneste Idyl! Rypjerne kaldte inde paa Skrænterne; Hanerne skogrede og udfoldede hele deres hvide Pragt for de smaa undselige Høner, som saa beskedent skrabede i Sneen og pillede op de smaa Lyngknopper. Hanerne kredsede om dem, og med nogle Slag hævede de sig lodret op i Luften for derefter, med udstrakte Vinger, at dale kaglende ned paa en eller anden spids Sten, derfra igen med slæbende Hale og knejsende Gang

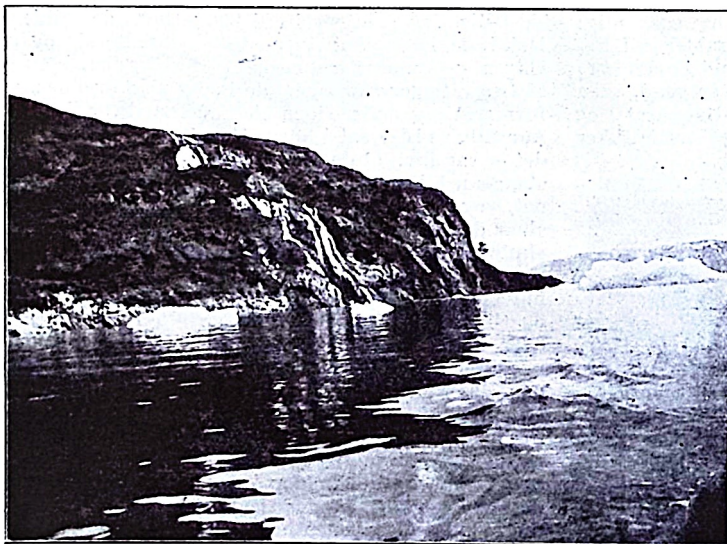
hen til den Udkaarne.

De smaa Foraarsgæster — Sangfuglene — var endnu ikke ankomne til Landet. — Hvidfalkens Skrig lød skingert ud fra Fjeldvæggen, og et gammelt Ravnepar svævede højt oppe i den blaa Luft — legende og klunkende —, men dog aarvaagent fra den høje Post, spejdende ud, om en Fjende af Naturens Fred og Helligdom skulde vises sig.

Paa en Gang slog de ned gennem Luften og med høje Skrig forkyndte de, at Freden var brudt. En mægtig Snedrive imellem nogle Isfjelde var pludselig revnet — skilt ad —, og en gammel Moderbjørn var kravlet frem med sine to nyfødte Unger.

Blændede af det klare Sollys og den skinnende Snemark,

som for første Gang i deres Liv laa aaben for dem, trykkede de Små sig ind under Moderens skærmende Bug, medens hun, med vejrende Næse, i fulde Drag nød Gensynet med den friske, dejlige Natur. — Hun puslede de kære Små, skubbede dem lidt efter lidt frem i Lyset, og snart laa den lille Familie i

Hvor „Klaus“ blev født.

en boltrende Leg paa Isen uden at tage mindste Notits af Ravnene, som, flyvende fra Top til Top paa Isfjeldet, skreg sig hæse, — varslende ud i det stille Rum, at nu var Freden brudt. De kloge Sæler gled lydløst ned under Isens skærmende Dække med den dunede Unge ved Siden for derefter forsigtig at komme op i et af de mange Aandehuller og lytte efter Fredsforstyrrelserne.

Først da Solen sank bag Fjeldet, blev der atter tyst; men Livet slumrede, og Livsopholdelsen krævede sin Ret. — Næste Morgen, da Solen atter viste sig over Fjeldet og kiggede ned over den blanke, hvide Flade, saa den en stor Plet, — optrampet og besudlet med Blod. Helligdommen var krænket. Bjørnemor havde skaffet sig og sine den Føde, som de saa længe havde maattet undvære. — En Sæl var Offeret, og dens lille Unge var moderløs — forladt og ene i den store vide Verden.

Hermed var Freden — den dejlige Vinterfred — brudt, og snart var Ismarken en eneste optrampet Jagtmark; blodbestænkt og grim. Sælerne søgte nu bort — udefter til Kanten af Isen, hvor der var videre Syn og de bedre kunde værges sig imod den snigende og lurende Fjende — den hvide Bjørn —; men ogsaa den fulgte efter, og med de smaa Unger ved Siden forsøgte den mangan en mislykket Jagt ude i det aabne Vand. — Først nægtede de Små jo Lydighed. Det iskolde Bad skræmmede dem, men lempeligt skubbende den Gamle dem ud — tog dem atter og atter op igen — og snart var

begge paa Fangst med Moder og paa Flytterejse til bedre, uprøvede Jagtmarker. — Blev Turen over en Aabning i Fjordisen for besværlig, saa standsede den Gamle, Ungerne krøb op paa Moderens Ryg, og nu gik det fremad med fuld Fart. De Små klamrede sig til Moderens laadne Pels og frydede sig i det lyse Foraars-

vejr. De var jo paa Rejse ud — ud i den store, vide Verden; — hvor alt skulde være saa skønt; men — hvor altid den Stærkeres Ret gør sig gældende, — den enes Død, den andens Brød, er Valgsproget.

De naaede omsider Fjordmundingen, og her tog de Boplads paa et stort Isfjeld, med

Da „Klaus“ gensaa Plejefar.

en mægtig stor sammenfrossen Isfod. Her var der Fryd og Fest! Gamle Mo'r fangede Sæler, og de Smaa fordrev Tiden med at leve højt paa Byttet og med at lave Glidebaner ned ad Isfjeldet. — Ja, Livet var herligt, — saa lyst og stort.

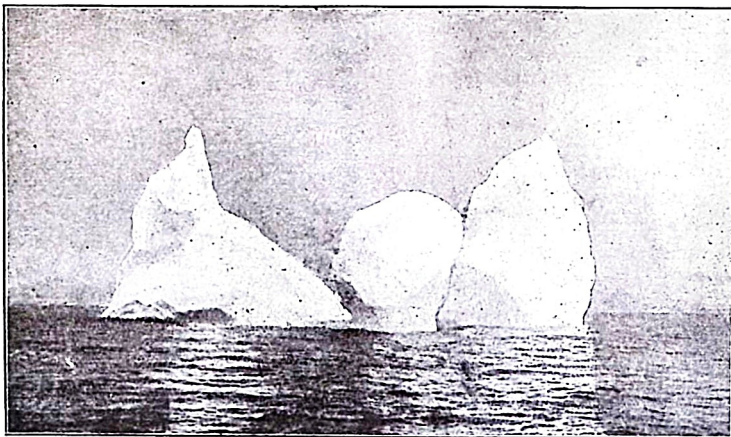
En tidlig Morgen, da Solen just var staaet frem over de store Drivmasser, som var drevet op langs Kysten, blev der Uro i det lille Bo.

Gamle Mo'r vejrede Bytlet, og den fine Næse lod hende forstaa, at det denne Gang ikke var Sæl; men hvad var det dog for en underlig Skabning, som bevægede sig saa lydløst frem imellem de smaa Isflager?

Pludselig standsede den, — ser paa den gamle Bjørn med et forbavset Blik. Skikkelsen dukker sig, og før Bjørnen er klar over Situationen, er den lille Grønlænder i sin Kajak smilende foran den, og Øjnene straalende af Jagtlyst. Riflen frem af Posen; men klar over Faren er Bjørnen lynsnart i Skjul og med de forskrækkede Smaa ude paa Havet.

I samme Øjeblik lød Grønlænderens Hjælpskrig ud i det store Rum, og inden kort Tid var den vilde Jagt — Forfølgelsen i fuld Gang. Kajak efter Kajak kommer til, med skrigende

og glade gestikulerende Grønlændere. — Den lykkelige Førstemand i Spidsen, og snart er hele Sværmen paa Vej ind imod Land med Bjørnene foran sig. — Riflerne knalder, Fuglepile, Harpuner og Landser flyver igennem Luften, og med Ophøden af Fortvivlelsens Kræfter søger den nys saa lykkelige Familie at undfly Forfølgkerne; forgæves — alt er snart ude. — Saaret og pint til Døden udaander endelig Moderen for en dræbende Kugle,

Smaa bjørnenes Legeplads.

just som hun troede sig i Sikkerhed paa den frelsende Strandbred, og de Smaa kryber op paa den døde Mo'r's Ryg, som saa ofte før, naar Moderen holdt stille. — Uforstaaende overfor, at nu var det Slut med Hvile hos Mo'r.

Nu hastede alle til for efter Berøring af Byttet at faa Del i dette; men en ung letsindig Fyr, der ikke fik trænge sig igennem Sværmen, sender i sin Ærgrelse herover sin spidse Landse ind over Kammeraterne. — Med

Kraft borede det skarpe Vaaben sig ind i det dræbte Dyr, men gennemborer samtidig en af de Smaa, som vridende sig i Døds-trækninger hurtigt udaander. — Et Hyl belønnede denne Stordaad; men hurtigt blendedes det med manende Stemme: Nej, nej, lad os tage den levende! Lad os faa den til Hund!*) — Og en gammel Fanger tager saa den sidste Unge op paa sin Kajak og — ganske lille som den var — bragte den til Land, sovende.

Uden Forstaaelse af det forfærdelige, som var sket, men ogsaa uden Betyrninger for Fremtiden.

Der blev Røre paa den lille Boplads, da de glade Fangst-raab lød ind til dem fra Fjorden. „De har faaet Bjørn!“

blev skreget ind ad hver Husgang og igennem hver

Teltaabning. — Ud myldrede gamle og unge, Kvinder og Børn, — og snart forkyndte de flammende Lyngbaal og de dampende Gryder, at der var Fest, og der skulde være Fest.

Kun den lille Bjørneunge laa ene i en Tremmekasse. Den forstod intel! — Den sugede kun paa et Stykke Sælspek, som var kastet ind til den. — Snart vaagnede dog Vildnaturen i den; den sled og bed i Tremmerne, men

*) I Grønland kaldes et tæmmet Dyr „Hund“.

omsonst. Den var Fange og vedblev at være det, — og faldt omsider i Ro, højende sig for det uundgaelige, — den Stærkeres Magt.

Sult led den ikke, kun den gyldne Frihed var borte, og Mindet om de dejlige Dage derude paa Isen tabte sig snart af dens Bevidsthed. Den glemte helt, at den var kongefødt, skabt til Hersker over de store Ismarker. Kun naar dens smaa nysgerrige Plageaander — Drengene — indfandt sig for at drille den, vaagnede den til Bevidsthed om sit Udspring. Men det var kun svag Opblussen, og Resignation traadte i Stedet.

— — —

Der var stor Forsamling paa den lille Fangstplads, og Dagsordenen var: „Hvad skal vi nu gøre med Bjørneungen?“ Den voksede op for os, vi maa snart skille os af med den, at vi ikke skal tvinges til at dræbe den og derved gaa Glip af den store Betaling, som de saa vel var vidende om, de kunde vente sig for den, naar den kom levende frem til de store Mænd, som køber den Slags Ting. Vanskelighederne herved var de dog snart klar over, men saa fremstod en af deres Ældste — en Foregangsmand forøvrigt — og foreslog: „Lad os give den til vor Konge.“ — Og dette blev det forløsende Ord. — Lillebjørnen kom paa Rejse. Snart til det ene, snart til det andet Sted. Blev drillet og pint mange Gange, men kom dog i Havn. Den naaede frem til sidste Station. Men hvor saa den dog ud! Snavset og forpjudsket, med skulende og forskræmte

Øjne; hvæsende efter alle, som nærmede sig Buret. Bitte lille var den, men arrig som et vanrøgtet Barn, uden Spor af Forstaaelse af, at den var født Kongelig Højhed.

Nu begyndte dog Livet at forme sig lysere for det stakkels Dyr. Endelig fik den Pleje og Røgt, som et frihedsberøvet Dyr skal have; den glemte sin Vildhed, den blev taknemlig og medgørlig og tilsidst kærlig og god overfor sin Plejefa'r. — De to levede sig ind i Forstaaelse og Venskab, og „Klaus“, som den blev kaldt, fik nu Følelsen af Fred og sorgfri Dage igen. — Naar Plejefa'r kom ud til den, gav „Klaus“ Haanden til „Godmorgen“ og Tak for Mad. — Var den i for lang Tid overladt til sine egne Betragtninger, saa understødte den Længselsraab, og naar saa Plejefa'r kom, var „Klaus“ vild af Glæde. — Den boltrede sig i Buret, den strakte Poterne ud, — stakkels Dyr — det kongelige Barn slikkede Plejefa'r's Haand.

Her voksede han op og blev saa stor, at han maatte have et nyt Bur, men saa kom da endelig Skibet, hvormed han skulde gøre den lange Rejse til det fjerne Land. — Hvor han skulde være et Bevis for den Kærlighed,

hvormed de frihedselskende Grønlandere omfatter deres Konge — Kong Frederik den Ottende til Danmark. Om der med „Klaus“ som Gave ogsaa var forbunden nogen Bagtanke, hører ikke Historien til, derimod at „Klaus“ kom godt frem og fik sit nye Hjem anvist ude iblandt de andre fremmede Dyr, som er fremskaffede til Belæring af Folket. Stakkels „Klaus“, alene gik han nu dér frem og tilbage i det stængede Rum. Sult og Nød led han ikke, men — du store, stolte Dyr, du skulde være blevet deroppe i dit kolde Hjem med den mørke, barske Vinternat, men saa usigelige dejlige, lyse Foraarsmorgen. Lev et Liv som den frie Hersker over Ismarkerne og — fundet Døden for en befriende Riffelkugle.

Saa hændte det sig en Dag, at „Klaus“ da han hvileløs travede frem og tilbage indenfor Gitteret, hørte en Stemme fra svundne Tider: „Goddag, Klaus!“ — den standsede, stirrede og stirrede og kendte endelig sin gamle Plejefa'r, som han ikke havde set siden den Dag, de begge var ankommet til den store By. — Forholdene tillod jo ikke, at Plejefa'r fik bringe „Gaven“ frem. — Straks stak han Poten igennem Gitteret, og den mest uskrømtede Glæde lyste ud af hans smaa sorte Øjne under det korte Samvær. — Stakkels Dyr, han saa saa langt efter Vennen, da han gik, men det maatte saa være. Han var jo nu „En Gave til Hs. Majestæt Kongen“. Med Øjnene fulgte han Plejefa'r, efter at han havde taget Afsked. „Farvel, „Klaus“, mit stakkels Dyr.“

O. P. C. Kock,

MED LIST OG MAGT — AF CHRISTIAN REINHARD

TEGNINGER AF ASGER RIBER

„I Spejdere tror nu ogsaa, I kan Alverdens Ting, fordi I render rundt med bare Knæ hele Vinteren og kan stege et Stykke Flæsk over et Baal. Naar det kommer til Stykket, er I ikke et Slag mere værd end andre Drenge.“

„Naa; det kunde da være. Det er ikke sket saa faa Gange, at Spejdere rundt om i Landet har reddet Folk fra at drukne og standset lobske Heste og saadan noget. Den Slags Ting burde du jo vide Besked med, William; du kalder dig jo for Redaktør, saa du maa jo være med paa, hvad der sker.“

Henning saa udfordrende paa sin Skolekammerat.

William Olsen. Redaktør af Skolebladet „Lygten“ og Formand for første G.s Diskussionsklub, rødmede en lille Smule ved det haanlige Eftertryk, som Henning havde lagt paa Ordet Redaktør. Saa svarede han overlegent:

„Aa, saadan noget er jo Smaalting, som er altfor ubetydelige til at komme frem i Pressen.“

„Pressen! Ha, ha; du er god, William.“ udbrod Tyge, Hennings svorne Ven og Spejderkammerat. „Vil du regne „Lygten“ for at høre med til — var det ikke Pressen, du sagde? Den kan jo ikke engang bruges til Madpapir.“

„Du er da ellers ivrig nok for at faa fat i den, naar den udkommer,“ raabte Axel, „Lygten“s Redaktionssekretær hidsigt.

„Ja, for det interesserer mig nu engang at se, hvad det er for noget Ho, I fyder Bladet med.“ svarede Tyge. „Din Artikel om Goethe var nu særlig storslaaet, Axel. Den kunde en af de smaa fra fjerde have lavet lige saa godt.“

„Spejderidiot!“ vrissede Axel arigt.

„Ja, der har vi det.“ sagde Henning med et daarligt Forsøg paa at være ironisk. „Saa snart man tillader sig at kritisere“ — Henning fandt pludselig et glimrende Udtryk —

„Jer Lygte-mænd, saa raaber I op med Idiot og andre pæne Udtryk; men I vil gerne have Lov til at kritisere os uden Hensyn til Vejret. Jo, det er en nydelig — ja, det var jo Presse, I sagde.“

William stod med Ryggen op til Gymnastikhuset — det var i Ellevefrikvarteret, denne Meningsudveksling gik for sig — og saa bister ud.

„Jeg vil gaa med til at respektere Spejderne, hvis I to engang kan lave noget udenfor det almindelige;

I selvfølgelig ikke?“

„Hvordan skulde det lade sig gøre?“ spurgte Axel.

„Det maa I om, du og William. Vi kan sige, at hvis I en Dag foretager Jer noget mod os, som vi ikke kan afværge eller opdage, saa har I vundet. Og saa maa I gerne gøre Grin med os.“

„Og hvis I vinder, hvad saa?“ Axel saa spændt paa Henning.

„Saa skal I gaa ind som Spejdere i Troppen.“

William traadte lidt tilbage og lo:

„Nej Tak, Henning; det skal jeg ikke have noget at gøre med.“

„Aa, I tør altså ikke!“ haandede Tyge.

„Jeg troede ikke, I regnede os med de blaafrøse Knæ for noget,“ sagde Henning.

„Godt. Vi tager imod Jeres Udfordring,“ svarede Redaktionssekretæren. „Og vi skal lave Grin med Jer som aldrig før.“

„Jeg vil ikke være med, Axel,“ indvendte William.

„Selvfølgelig vil du være med.“ sagde Axel og blinkede listigt til sin Kammerat.

„Er det et Ord?“ spurgte

Henning tvivlende.

Axel rakte Haanden frem.

„Det er et Ord Henning. Og det er altså ligegyldigt, hvordan vi bærer os ad, med List eller Magt!“

„Fuldstændig, som I vil.“

„Godt. Og hvis I vinder — men det gør I heller ikke — saa bliver vi Spejdere. Men naar vi vinder — og det er der slet ingen Tviv om — saa —“ Axel gjorde en talende Haandbevægelse.

Saa ringede det op.

Paa Vejen op til Klassen — Presen gik ved Siden af hinanden — spurgte William:

„Har du en Idé, Axel?“

„Netop.“

„Og det er?“

„Det kan vi sludre om hjemme hos mig i Eftermiddag.“

„Og hvornaar skal det gaa for sig?“

noget storslaaet, som ikke enhver kan gøre Jer efter. Men heller ikke for.“

„Hvor meget Besked ved du om Spejdere?“ spurgte Tyge.

„Aa, jeg kender Jer saamænd tilstrækkeligt. Og som I saa ser ud, Synes I selv, der er noget kont ved Jer, naar I en Vinterdag kommer hjem fra Øvelse med blaafrøse Knæ og dryppende Næser?“

„Du skulde nødig tale om Tud!“ raabte Tyge ilert. „Saadan et Horn, som du render rundt med.“

William traadte et Par Skridt hen imod Fornærmeren; men Henning lagde sig imellem:

„Ti stille, Tyge!“

Saa fortsatte han, henvendt til William:

„Vi kan jo lade det komme an paa en Prove med Jer. Men det tor

„Hør her, Wil. Paa Søndag er det Pinse. Paa Lørdag rykker hele Troppen i Lejr oppe ved Vesterskov. Og Lørdag Nat skal vi gøre det store Kup!“

„Tror du, vi kan?“

„Selvfølgelig. Og det gode ved det er, at de slet ikke venter, vi skal lave noget; i hvert Fald ikke foreløbig. Vi skal komme over dem ligesom en — en —“

„Orkan,“ sagde William.

„Ja. Og næste Nummer af „Lygten“ skal være et Festnummer. Hvs.“

Ved Døren ind til Klasseværelset stod Henning og Tyge og hviskede sammen. Axel gik hen til dem.

„Jeg gaar ud fra, at I ikke siger noget om det i Troppen,“ sagde han.

„Det skal vi nok lade være med,“ svarede Henning. „Vi vil have hele Sejren for os selv.“

Og saa smilede han; et stort og sikkert Smil.

II.

Lige uden for Skovgården laa Lejren med de fem hvide Telte og det brune Kjøkkentelt.

Plaget var lige taget. Solen sendte sine sidste Straaler ud over Lejren med al dens travle Liv. Hist og her ved Teltene sad nogle enkelte Spejdere og gumlede Klemmer i sig; det var Køkkenholdet, der først nu kunde laa Madro. Køkken gik endnu og skramlede med Spande og Pade.

Et lille Stykke mod Nordvest — lige op til Holthbyvejen — var en af Patruljerne — Hennings — i Færd med at lægge Lejrbaalet til Rette.

Tropfører Juel kom ud af Førerteltet og raalte over til dem:

„Om et Kvarter kan I lænde Baalet. Er Herbert derovre?“

Et Kæmpebrøl fortalte den nærmeste Omegn, at Herbert var der. „Blas til Samling om ti Minutter, Herbert!“

Juel skulde atter til at forsvinde i Teltet, da Køkken kom og standsede ham.

„Hvad er der, Folmer?“

„Vi har ingen Havregryn, Skipper!“

„Ingen Havregryn; det forstaar jeg ikke.“ Han bojede sig ind i Teltet og tog et Stykke Papir. „Her er Regningen fra Købmanden: „10 Kilo knuste Havregryn a en Krone og fire = ti Kroner og fyrrer.“

„Ja, der er nu ingen,“ paastod Folmer. „Saa maa han have glemt dem.“

„Naa, vi sender en Mand til Byen efter dem. Var der mere?“

„Nej Tak.“

Folmer luntede af, og Juel kaldte paa Henning.

„Javel, Skipper.“ Henning kom springende i strakt Galop.

„Hør, Henning; jeg skal have en

af dine Folk til Byen efter nogle Havregryn, som Købmanden har glemt at tage med herud. Hvem af Jer er paa Cykle?“

„Kun Tyge og jeg.“

„Send saa Tyge herover.“

Lidt efter stod Tyge og fik Besked. Saa tog han sin Cykel og skulde lige til at køre, da Juel raalte an. Tyge sprang hen til Juel.

„Køb med det samme fire Pund Chocolate til Lejrbaalet i Morgen. Og lad være med at sludre om det; det skal være en Overraskelse.“

Juel tog sin Tegnebog frem af Inderlommen og gav ham en Tikroneseddel. Stak saa atter Tegnebogen til sig — og Tyge susede et Øjeblik efter ad Holthby til.

III.

„Nu har vi Chancen, Will,“ hviskede Axel. „Vi fanger Tyge, naar han kommer tilbage fra Holthby.“

De havde ligget skjult bag det græsbevoksede Gærde og overvåret det hele.

„Hvor langt er der til Holthby?“ spurgte William.

„En god Mils Vej.“

„Saa er han igen om en Time.“

„Meget for, hvis han holder den Fart hele Tiden. Men vi kan ikke hugge ham her; det er alt for farligt saa tæt ved Lejren. Vi tager ham nede ved Skovløberhuset, hvor Vejen løber ud af Skoven. Skovløberen er ikke hjemme, saa vi kan spærre Vejen med Bommen. Saa slæber vi ham altsaa ind til Pavillonen — og Resten gaar af sig selv.“

„Tror du, Drengen fra Vestergaard kommer?“

„Det haaber jeg da. Jeg lovede ham to Kroner, saa han kommer nok. Lad os saa liste af.“

Mens Samlingssignalet lod fra den anden Side Gærdet, listede de to Sammensvorne hastigt ind gennem Skoven og standsede først ved det hvide Led paa den anden Side.

Leddets var slaaet tilbage og laaset med en stor Hængelaas; men Axel dirkede den frækt op og slog Leddet ud, saa Vejen var spærret. Derpaa lagde de sig paa Udkig i en lille Hostak udenfor paa Skovløberens Eng.

Vejen til Holthby var snorlige et lang Stykke frem, og Aftenen var lys og klar; de havde blot at holde Øje med Vejen.

Pludselig kom en lille, mørk Plet til Syne langt nede.

„Der er han!“ hviskede William spændt.

De to Drenge forsvandt skyndsomst ind i Skovens Tusmørke.

Snart efter var Tyge henne ved Leddet. De kunde høre ham mumle et eller andet, saa sparkede han til Leddet, saa det røg til Side, og

sprang atter op paa Cyklen. Men han var kun naaet lige indenfor, da de to „Lygtemænd“ greb fat i Cyklen; og mens Axel bagfra holdt ham om Armene, bandt William hans Ben sammen med et stærkt Reb.

„Aa, er det Jer,“ gispede Tyge, mens han sled for at komme los.

„Ja, netop,“ svarede William. „Nu skal vi se, hvem der bliver mest til Grin, lille Tyge.“

„Pyl. Der er da ingen Kunst ved saadan et fejgt Overfald.“

„Næ, Kunsten kommer først senere,“ lo Axel listigt.

De tog fat i Tyge for at løfte ham op paa Cyklen. Men idet de tog i ham, vriskede han sig los og fik med yderste Anstrengelse sparket til den ene Pose Havregryn, saa Papiret gik i Stykker, og Grynene spredtes ud over Vejen. Axel og William gjorde ikke noget Forsøg paa at feje dem til Side; de tog blot den anden Pose og Chokoladepakken og anbragte begge Dele i Skovløberens Lysthus. Saa anbragte de Tyge paa Cyklen og trillede ind mod Pavillonen.

IV.

Lejrbaalet var forbi. Herbert stod oppe ved de ulmende Rester og skingrede Retræten ud over Teltene. Folmer og et Par Hjælpere slæbte Thespadene og Brødbakkerne ind i Køkkenteltet, efter at have vasket dem af, hvorpaa Folmer gik over i Førerteltet til Juel.

„Er Tyge ikke kommet tilbage endnu?“

Juel sad paa sin Madras og ordnede nogle Papirer ved Lyset fra en Flagermuslygte.

„Jo, det antager jeg, han er. Det er jo over to Timer siden, han tog af Sted.“

„Ja, han har i hvert Fald ikke stillet Værelserne ind i Køkkenet.“

„Saa? Kald paa Henning.“

Et Øjeblik efter kom Henning.

„Er Tyge ikke vendt tilbage?“ spurgte Juel.

„Næ, det tror jeg ikke. Jeg har da ikke set noget til ham.“

„Jamen han kan da ikke være to Timer om den Tur.“

„Han er nok gaaet paa Konditori,“ bemærkede Folmer.

„Saa, er han det? Næ, det er han slet ikke.“ Henning var helt oprørt paa Tyges Vegne. „Men Cyklen er naturligvis punkteret for ham.“

„Saa havde han vel Lappegrejer med?“ spurgte Folmer. „Jeg tror nu alligevel —“

„Det kan du godt spare dig. Fordi du altid er forlegen efter Lagkage, tror du ogsaa —“

„Hov, hov, stop en halv,“ afbrød Juel. „Selvfølgelig er Tyge ikke paa Konditori — saa længe da. Men du maa hellere tage det „Dyr“, Hen-

ning, og kore en lille Aftentur for at kigge efter ham."

"Javel, Skipper. Men han er allsaa ikke paa Konditoril!"

Henning forsvandt. Folmer sagde fortroligt til Juel:

"Det tror jeg nu alligevel, Skipper. De skal se, jeg faar Ret!"

Han vilde nødigt opgive sin Paa-stand.

Imidlertid trillede Henning langsomt gennem Skoven. Da han kom til Leddet, saa han, at det stod halvt aabent og spærrede noget af Vejen. Han hoppede af Cyklen, lukkede det helt tilbage og smækkede Laasen i, forundret over, at Skovloberen ikke havde lagt Mærke til det.

Han fik Øje paa Havregrynene.

"Han er væltet," mumlede han halvhojt og gik hen til Huset og bankede paa for maaske at faa noget at vide dér; men der var ingen, som lukkede op.

Saa kiggede han ind i Lysthuset og fandt dér Havregrynene og Cnokola-

"Det er da mærkeligt, han har lagt det herind," tænkte Henning og gik ud paa Vejen for at foretage en nærmere Undersøgelse. Da saa han, at Grynene laa et lille Stykke op ad den smalle Vej, hvor et hvidt Træskilt med sorte Bogstaver oplyste, at den førte til Skovpavillonen.

"Hvad i Alverden vil han derind efter," sagde Henning forbavset. "Der er jo ikke noget i Aften."

Han sprang paa Cyklen og var et Kvarterstid efter ved det store, gulmalede Træskur, der af Omegnens Beboere hædredes med det velklingende Navn: Skovpavillonen. Han saa et dybt, tydeligt Cyklespor i den bløde Jordbund. Det standsede et Stykke fra Indgangen; og dér, hvor det standsede, var der to brede Furer hen til Døren, som om nogen havde slæbt en tung Byrde hen ad Jorden.

Et Øjeblik stod Henning udenfor og lyttede spændt; saa tog han sagte i Haandaget.

Døren var aaben!

Han lod Lyset fra Lommelampen spille ind i Salen. Og dér, paa en Bænk under et af de tilskoddede Vinduer, laa Tyge, bastet og bundet efter alle Kunstens Regler.

I en Fart fik Henning skaaret Baandene over og fjernet Halstør-

klædet, der var bundet over Munden, og Tyge gav et Lettelsens Suk og rejste sig.

"Hvad er det for noget?" spurgte Henning forbløffet.

"Axel og William," svarede Tyge med tilkæmpet Ro.

"Axel og — Jamen, du store Kinneser! Hvordan —?"

Men nu aabnede Tyge for Talens Sluser. I harmfulde og kraftige Udtryk skildrede han Overfaldet og

Skjorteærmer med et gammelt, broget Bordtæppe anbragt om sig som en Toga.

"Du kan da smide det Tæppe, ellers hvad det nu er, du har pyntet dig med."

Tyge lod Bordtæppet falde og aabenbared sig for Hennings forbavsende Øjne i bar Skjorte.

"Har — har de hugget Bukserne fra dig?"

"Ja, for Søren. Og Blusen med. Axel sagde, at forelobig havde jeg jo ikke Brug for Uniformen. Saa fandt de dette her Tæppe og vikled mig ind i. Det var — meget ubehageligt, vil jeg sige dig."

Mod sin Vilje kunde Henning ikke lade være med at smile.

"Ja, du griner bare af det hele," sagde Tyge fortørnet. "Det skulde blot have været dig, det var gaaet ud over; saa skulde du —"

"Hvad gjorde de saa med din Uniform?"

"Den tog Axel paa."

"Av; den er ikke saa gunstig. Vi maa til Lejren lige med det samme. Det er mørkt nu, saa der er ingen, der lægger Mærke til dig. Tag din Cykel."

"Den har de ogsaa hugget."

Henning stod et Øjeblik og betænkte sig.

"Nu skal du høre, Tyge. Jeg cykler sporenstregts hjem. Saa gaar du ud til Skovloberens Lysthus; der staar dine Varer, paa nær det der ligger paa Vejen, og saa maa du gerne laane min Bluse som — hm — Nederdel. Gik den ene Pose i Stykker for dig?"

"Næ, jeg sparkede til den, saa den gik itu, for at I kunde faa et Spor at gaa efter. Jeg tænkte jo

nok, I vilde søge efter mig."

Henning saa paa sit Uhr.

"Fem Minutter i eet. Saa af Sted."

Han sprang op paa Cyklen og jollede i flyvende Fart til Lejren.

Tyge kom sjokkende bagefter — i Toga.

V.

Anden Vagt — Folmer og Jens — sad ved det ulmende Baal indsvobte i deres Tæpper og passiarede fredeligt sammen; om Lejrbaalet og om wood-craft, da Folmer med eet rettede sig i Vejret og lyttede.

Ude fra Landevejen lod Fodtrin. De gik en Vending derhen for at

fremsatte sin Mening om de to „Niddinger“.

"Og det værste er," sluttede han, "at Overfaldet paa mig er kun Begyndelsen."

"Til hvad?" spurgte Henning spændt.

"Ja, det ved jeg ikke. Men da jeg sagde til dem, at der var da ingen Kunst ved saadan et fejgt Overfald, svarede Axel, at Kunsten kom først senere. Og saa grinede de begge to med dette hæslige Grin, du ved nok."

"Naa, vi maa af Sted til Lejren, Tyge."

"I dette her Costume?" spurgte Tyge og saa ned af sig. Han var i

kigge lidt paa den sene Vandringsmand. Saa opdagede de, det var en Spejder.

„Hallo!“ raabte han dæmpet, da han fik Øje paa dem.

„Hallo!“ svarede Folmer tilbage.

„Ihvem der?“

Axel — thi det var ham, der var Spejderen — kom nærmere og saa, at han til alt Held ikke kendte nogen af dem.

„Fremmed Spejder paa Naturt,“ svarede han saa. „Kan jeg ikke sove hos Jer Resten af Natten?“

„Det kan du godt.“ Folmer var straks elskværdig.

„Hvor er du Spejder?“

„I Søstet,“ svarede Axel paa Slump. „Jeg hedder Bent Larsen.“

„Der er jo ingen Trop i Søstet.“ Folmer saa vantro paa ham, og Axel, der opdagede, at han havde begaaet en Bummert, svarede hurtigt:

„Jo jo. Det vil sige, den er først oprettet for en Uge siden. En helt ny Trop, forstaar I?“

„Hvordan kan du saa allerede være Ridderspejder?“

Folmer pegede paa Riddersnoren, som sad paa — Tyges Bluse.

„Jo, jeg har været Spejderovre i Jylland i fire Aar. Saa var det, mine Forældre flyttede til Søstet.“

„Naa, saadan. Vil du have en Kop The?“

„Nej Tak. Hvor maa jeg saa ligge?“

„Du kan være i anden Patruljes — altsaa i vores Telt. Du har ingen Tæppe med?“

„Næ, det generer bare, naar man gaar.“

„Saa kan du laane mit.“

Folmer rakte ham sit Tæppe; Axel krob ind i Teltet, og Vagterne satte sig atter — efter en Tur rundt om Lejren — hen til Ilden.

Axel laa inde i Teltet, helt ovre ved Gavlen og glædede sig over den Lethed, hvormed alt var gaaet. Det var næsten Synd at lave noget, saa flink som Vagten havde været imod ham. Men saa kom han til at tænke paa Henning og Tyge og lo stille.

Han laa omtrent et Kvarter, inden han foretog sig noget. Saa huggede han Sidemandens Halstørklæde, løftede Teltdugen et Stykke fra Jorden og kravlede udenfor.

Han blev liggende et Øjeblik for at se sig rundt; Teltet lige ved Siden

af var Juels; det var dér, han havde Ærinde.

Han rejste sig op og saa over Teltet hen til Baalet. Jo, de var der endnu begge to — og til alt Held sad de med Ryggen imod ham.

Saa var han inde i Førerteltet.

Juel sov trygt og godt; Tropsassistenten snorkede højlydt og veltilfreds; og dér, paa Teltstangen, hang Juels Førerjakke.

Axel fandt det hele alt for nemt.

Han havde ventet, at Juel sov med Tojet paa; slet ikke, at man sov i et Telt, akkurat som naar man gik i Seng hjemme.

Han listede sin Haand ned i Jakkens Inderlomme, trak Tegnebogen op og stak den indenfor Blusen og lagde saa et lille Kort i Stedet for.

Han gled ud af Teltet; listede sig i en stor Bue udenom Lejren ud til Landevejen og hen til Cyklen, Tyges Cykle, der laa i Vejgrøften. Han naaede ubemærket forbi Lejren og ind i Skoven, drejede saa til venstre mod Pavillonen i samme Øjeblik, som Henning susede forbi ude paa Vejen.

VI.

Folmer og Jens fo'r op, da Henning raslede ind over Lejrpladsens Grønsvær.

„Er — er her sket noget?“ spurgte han, forpustet efter den hurtige Kørsel.

„Sket hvad for noget?“ Folmer saa dumt paa ham.

„Ihvad mener I, ædle Herre?“ spurgte Jens.

„Har her ikke været en Dreng i Spejdertøj?“

„Du er blød, Henning,“ sagde Folmer deltagende.

„Nej, dit Fjols. Tyge er blevet overfaldet af to af mine Klassekammerater, og de har hugget Uniformen fra ham og taget den paa.“

„Begge to?“ spurgte Jens og lo ubeheersket.

„Hold Mund, Jens! Dette her er ikke Grin.“

Pludselig gik der et Lys op for Folmer.

„Her kom en fremmed Spejder for noget siden og spurgte, om han maatte sove her i Nat. Han var fra Søstet.“

„Der er ingen Spejdere i Søstet, Folmer.“

„Jo, han sagde, at Troppen lige var blevet startet. Men han var Ridderspejder.“

„Aa, Folmer, din Jubelidiot; det var Tyges Bluse, han havde paa. Hvor er han? Er han gaaet?“

„Nej, nej,“ beroligede Folmer. „Han ligger ovre i vores Telt.“

Henning fløj over i Teltet og undersøgte de sovende Spejdere.

„Han er her ikke,“ meddelte han Folmer.

„Det var da mærkeligt. Han laante endda mit Tæppe.“

„Ja, vær'sgo'; her er Tæppet.“

Henning langede Tæppet ud til Folmer og gik saa over og vækkede Juel.

„Der har været en fremmed Spejder i Lejren i Nat, Skipper.“

„Ja, hvad saa?“ spurgte Juel og gned Øjnene.

„Jo, for — han har overfaldet Tyge. Vi maa se at faa fat paa ham.“

Juel rejste sig og tog sin Jakke. „Mon her har været nogen herinde?“ sagde han saa. „Det forekom mig ganske bestemt, jeg hængte den op med Foret indad.“

„De har vel ikke mistet noget?“ spurgte Henning.

Juel stak Haanden ned i Inder-

lommen. — „Min Tegnebog er væk.“
Saa fandt han Kortet og læste det.

„Det forstaar jeg ikke. Se engang, Henning.“

Henning tog Kortet og læste:

Tegnebogen bliver afleveret Søndag Middag.

Hilsen til Henning og Tyge fra „Lygten“s Redaktion.

„Hvad er Meningen?“ Juel tog sig opgivende til Hovedet og saa paa Henning.

„God nok, Skipper. Men skal vi ikke hellere alarmerne, saa kan jeg bagefter forklare Dem Sagen.“

I Lobet af et Par Minutter var hele Lejren vaagen. Juel forklarede, og Henning gav en nøjagtig Beskrivelse af Axel og William. Saa floy de fire Patruljer til alle Verdenshjørner. —

Just som Tyge kom traskende i sin luftige Paa-klædning, drejede Henning i Spidsen for sin Patrulje ind ad Skovvejen.

„Den vilde Jagt er begyndt. Dod over Niddingerne!“ raabte Henning i Forbifarten til ham.

Saa forsvandt Patruljen i Skovens Indre.

Men Tyge gik hjem til Lejren og gav Juel en udtømmende Redegørelse for „Lygtemændene“s Hilsen.

VII

„Halloj! Henning!“

„Hvad er der?“

„Vi har fundet en Cykle!“

Henning masede ind til Patruljen og tog Cyklen i Øjesyn.

„Det er Tyges,“ fastslog han.

„Saa maa de jo være i Nærheden.“

„Bare rolig, Willy. Vi gaar ind til Pavillonen. Men fuldstændig lydløst.“

Straks efter kunde de se de mørke Omrids af Skuret. Og Henning lagde Mærke til en Skygge, der i et Nu forsvandt ind over Taget. Saa stod de helt henne ved Huset.

„Vi slutter Kreds om Hytten,“ befalede Helge. „Ti Skridts Afstand fra Væggen og Ansigtet imod. Hvem har en Lommelygte?“

Willy meldte sig.

„Har du ogsaa en Blyant?“

„Ja, og Fyldepen.“

„Det er ligemeget. Riv et Blad ud og skriv: „Til „Lygten“s Redaktion.““

„Hvor meget var det, du sagde?“

„Luk bare Munden og skriv. Altsaa: „Til „Lygten“s Redaktion. Tak for sidst. Til Lykke med Jeres Indtræden i Troppen. Henning og Tyge.“ Giv mig det saa!“

Henning fik Papiret.

„Stil dig saa her opad Væggen. Jeg skal op paa Taget.“

Henning kravlede op paa Taget ved Hjælp af Willy.

Deroppe laa Axel og William.

Henning gik hen imod dem og rakte Axel Papiret.

„Overgiver I Jer?“

„Ja, vi overgiver os selv,“ svarede

godt sulten, Axel!“ klagede William. „Er du ikke?“

„Aa, jo. Men skidt med det; nu bliver vi jo snart fri.“

I det samme kom en lille, barbenet Dreng løbende ind i Lejren. Han afleverede en stor, gul Konvolut til Juel og stak af igen.

Juel aabnede Konvolut'en og fandt sin Tegnebog.

Saa horte Axel ham sige: „For Fangerne frem.“

Henning og Tyge kom løbende ind i Teltet, løste Fangerne og slæbte dem hen foran Troppesforeren.

Juel saa bisteret paa dem.

„Vil I have noget Middagsmad?“

„Ja Tak, Herr —“

„Juel.“

„Ja Tak, Herr Juel.“

De satte sig ned og Henning oste et Par mægtige Portioner op. Saa rejste Axel sig og sagde:

„Lygtens“ Redaktion indrommer sit Nederlag“

„Vil I saa være Spejdere?“ udbrod Tyge.

„Ja selvfølgelig, Tyge; det var jo Aftalen.“

„Bravo,“ raabte Tyge.

„Saa behøver I ikke en anden Gang at laane mine Bukser.“

Ilele Troppen brød ud i en hjertelig Latter.

Efter Middag laa Spejderne i Skyggen under Skovbrynet og sludrede fredeligt sammen om Nattens Begivenheder.

„I gjorde nu nogle Dumheder,“ sagde Henning til de forhenværende Fjender.

„For det første skulde I have skaffet den Pose Gryn væk, som Tyge sparkede i Stykker. For det andet skulde I have laaset Dorn ind til Pavillonen, da I havde

smidt Tyge derind og endelig var det dumt af Jer, at krybe op paa Taget bagefter. Men jeg forstaar ikke rigtigt det med Tegnebogen.“

„Jo, det skal jeg forklare dig. Vi havde i Forvejen truffet Aftale med Vogterdrengen fra Vestergaard, at han i Dag Klokkeren tolv skulde gaa op til Pavillonen og oppe paa Taget finde et Brev, som han saa skulde bringe til Spejderlejren her. Og i det Brev laa Tegnebogen,“ sluttede Axel.

„Det burde jeg have undersøgt i Nat,“ sagde Henning. „Folmer dummede sig ogsaa meget pænt.“

Juel satte sig op paa Gærdet.

„Jeg synes nu alligevel ikke, vi kan sige, at I to „Pressemænd“ har tabt. Pengene kom jo først til den Tid, I havde bestemt; og det var jo Pengene, det gjaldt. Hvorfra vidste

Axel.

„Naa, det var da fornuftigt. Kom saa hit med Tegnebogen.“

„Den bliver jo afleveret i Morgen Middag.“

„Ja, saa maa vi jo selv tage den fra Jer.“

„Jamen vi har den slet ikke.“ lo William.

„Det passer vist ikke.“

„Paa Ære, Henning.“

„Naa, Ja, det maa I jo selv om. Ka' I saa komme ned.“ kommanderede Henning bister.

VIII.

De to Fanger laa inde i Forerteltet og pustede af Hede. Gennem Teltaabningen kunde de se Troppen, der sad i Rundkreds midt i Lejren og spiste Bof; dejlige store „Boffer“. „Jeg er

I egentligt —“

„Vi laa en Time i Timestid indenfor Gær-det i Gaar Aftes og overværede hele Havregrynsforhandlingen,“ raabte William.

„Brillant,“ smilede Juel. „Ikke desto mindre; hvis I vil være Spej-dere — de nikkede begge to ivrigt — skal I være hjertelig velkommen i Troppen.“

„Og saa maa I gerne gøre Grin

med os i „Lygten!““ afbrød Henning. „Imidlertid, fortsatte Juel, har I vist os, at der er Krummer i Jer. Vi er virkelig imponerede af Jeres Op-træden, og jeg haaber, at denne Nat —“

„Maa faa mange Efterfølgere,“ bralrede Jens op.

„Maa blive et godt Minde for Jer fire, der har arrangeret det hele og skaffet os andre en hel Del Forstyr-

relser og — Juel smilede — Sinds-bevægelser paa Halsen. Og — her vendte han sig til Spejderne — jeg synes, vi skal give vore nye Kamme-rater et rigtigt Spejderhurra. „Lyg-ten“s Redaktion leve.“

Hurraabene rungede op mod den blaa Himmel.

Og næste Nummer af „Lygten“ blev et virkeligt Festnummer.

TI GLADE SPEJDER-DRENGE PAA CYKLETUR

Vi startede Kl. 9 om Morgen fra Trianglen med Rudeskov som Maal. Det er nødvendigt at bemærke at vi alle 10 var paa Cykler.

De første 2 km gik meget godt, men saa s—s—s—s— bang!!!, uh, hvor jeg dog hader den Lyd. Jens punkterede. Naa vi kom jo af Cy-clerne, fik Lappegrejerne frem, og begyndte at øve os som Reparatorer, men det slap vi morderlig skidt fra for da vi havde brugt et Par Kilo Soluseum og en halv Snes Cycle slanger; indsa vi at vi ikke kunde lave den i Stand. Men Held i Uheld, lige i Nærheden boede en Cycle-smed og ind til ham trillede vi Ra-ceren, og lod ham se paa Slangen. »Den er ikke 5 Øre værd« var hans trøstende Ord »men lige meget, stik mig 2 Kroner saa skal I faa en anden Slange.«

Han fik sin Daler, lagde en anden Slange i, og saa rutchede vi videre. Nu gik det rigtigt godt indtil vi kom til Landbrugsmuseet udenfor Lyng by. Der gik Wilhelms Kæde midt over, naa det er vel ikke saa slemt tænkte jeg. Men go' Morn' Rikke, da jeg havde staaet og rodet med den en halv Times Tid og Kæden ikke var bleven bedre, blev jeg selvfølge lig gal, og saa sendte jeg Cyclen med den »glade« Ejer tilbage til Lyngby med de Ord: »Naar du faar Cyclen i Orden, kom saa ud til Rudeskov.« Saa kørte vi videre. Al-ting gik vældig godt, indtil Geels Bakke, saa melde Mogens, mit Cyc-lestel er knækket midt over, men saa galt var det ikke, en Revne paa Stellet, men det kunde jo være galt nok. Vi raadede ham til at sende Cyclen hjem med Banen. Men det kunde der ikke være Tale om, det

AF PATRULJEFØRER WIEGAND

gaar nok mente han og det gik og-saa godt, men ustandselig maatte vi høre: »Her kører jeg med Livet i Hænderne«, og hu-hej han troede bestemt han fik Sølvulven for denne »Heltegerning.« Endelig naaede vi

Rudeskov. Efter et kort Frokosthvil, begyndte vi en spændende Øvelse med Cowboys og Indianere og Mord og Brand og Skalpe o. s. v.

Læser, sæt din Fantasi i Bevæ-gelse. Tænk dig dybt inde i Jung-len, spejdende, lyttende; den mind-ste Lyd faar dig til hurtigt at finde et Skjul, hvorfra du med spændt Opmærksomhed spejder efter det Væsen som bragte Lyden til dig, du

opdager ham (Cowboyen), langsomt bugter du dig frem mod din Fjende indtil du er naaet lige bag ham, et lynsnart Spring, og et Øjeblik efter ligger han skalperet for din Fod; du ser paa ham, som han ligger der, du kan ikke modstaa det, du glemmer Faren, du sætter din Fod paa hans Bryst, og udstøder din Stammes Sejrsskrig som gjalder gen-nem Junglens dybe Stilhed.

Men tilbage til Virkeligheden og til København. Vi startede fra Ru-deskov Kl. 5, og tænk — ingen Uheld før Geels Bakke, men naada, Gio-vannis Kæde gik over paa en halv Snes Steder, Jenses Baghjul smad-redes, Michaels Baghjul eksede og Henri's Bagdel blev øm, puh-ha. Michael's Hjul fik vi nogenlunde ordnet, saa sendte vi ham afsted. Henri's Bagdel fik vi ogsaa i Orden, og saa sendte vi ham afsted. Jens vilde ikke vente til vi havde lavet Giovanni's Kæde, og saa tog han af-sted; hvordan han har klaret den, ved jeg ikke, men jeg saa ham om Mandage, saa hjem er han da kom-men. Tilbage var altsaa Giovanni, Mogens, Albert og Undertegnede.

Men da vi havde bikset lidt med Giovanni's Kæde indsa vi, at med vores Fagkundskab blev det ikke bedre. Derfor fik vi fat i noget Hampereb og bandt fast paa Bag-stellet af 2 Cykler, og med ham paa Slæb kørte vi ad København til, i bælgravende Mørke og uden Cykle-lygte, mens vi med indædt Raseri saa paa de Biler og Motorcykler som kørte forbi os. Naa, men hjem kom vi da, og trods alle Uheld, var vi svært enige om, at det havde været en morderlig dejlig Tur. En Tur som vi længe vil mindes.

Karl laa paa en Skrænt og tænkte. Han havde nu været i Lejr otte Dage, og man skulde mene, at denne 14. Aars Dreng glædede sig til at nyde de resterende 8 glade Dage, fulde af LejrLiv, Udflugter og andet rart. Dette var ikke ganske Tilfældet. Man kunde se paa det smukke Ansigt med det villre, brune Haar, den skarpskaarne Næse og den spekulativt rynkede Hage, at de brune Øjne, der drømmende stirrede frem mellem Trætoppene paa en lille Stump blaa Himmels, hvor lette hvide Sommerskyer jog ad Sted, mens de dannede de mærkeligste Fantasibilleder, — slet ikke opfangede noget af alt det smukke, der var omkring ham.

Det var første Gang, han var i Lejr, og i Lejren deltog ogsaa hans bedste Ven Georg, der sammen med ham for kort Tid siden traadte ind i Troppen.

Georg var i det private Liv en overordentlig aaben og tiltalende Natur, og Karl holdt meget af ham. Saa meget mere bedrovede det ham at lægge Mærke til, hvad der foregik i Lejren. Georg havde sluttet Venskab med en Fyr, der aldeles ikke var, som Karl kunde ønske det. Han hed Kaj Hansen, kom tydeligt nok fra et mindre godt Hjem, men havde trods det under hele Lejrperioden haft rigeligt med Penge. Han havde en slet Karakter, og Karl lagde med Sorg Mærke til den daarligere Indflydelse, han havde paa Georg.

Selv om det naturligvis blev holdt hemmeligt og ingen ellers vidste noget om det, havde Karl ved en Tilfældighed opdaget, at de to sammen med en tredje, der ogsaa var paa-virket af Kaj, næsten hver Aften

TO VENNER

- FORTÆLLING AF C. B. JACOBSEN -

tilbragte nogle Timer paa den nærliggende Kro; det var den syttenaarige Kaj, der havde faaet de to andre med til det, og det var ogsaa som Regel ham, der betalte, med mindre een eller anden af det højest tvivlsomme Selskab, de var kommet i, gav en Omgang.

Alt dette beskæftigede Karls Tanker, indtil han pludselig sprang op og udbrød: »Nej, jeg kan ikke holde ud at tænke paa, at Georg bliver ødelagt af den Fyr, jeg maa tale med ham og se at faa ham væk fra den Slyngel.« Han gik ned ad Højen, og traf i et af Teltene de tre Kammerater.

»Maa jeg tale et Øjeblik med dig, Georg?« sagde han, da han trak Teltdugen til Side. Georg saa op med en tvær Mine; det var tydeligt at se, at han var ærgerlig over at blive forstyrret, men alligevel rejste han sig og gik ud.

»Naa, hvad er der saa?« sagde han i en Tone, der næsten betog Karl Modet til at tale videre om en Sag, som maatte blive pinlig for begge Parter.

»Ja, Georg, jeg vilde blot spørge dig, om du synes denne Kaj Hansen er en Omgang, der er dig værdig?«

»Ja selvfølgelig, kan du sige mig, hvad der er i Vejen med ham?«

Karl gik uden om Spørgsmaalet, men sagde med dyb Alvor i Stemmen: »Georg, tænk dig nu om inden du svarer mig: Tror du, din Moder vilde synes om at se dig i Selskab med ham?«

Georg tav. Det pinte ham at tænke paa, at Karl egentlig havde Ret. Men nej, Trodsen steg op i ham, han vilde have Lov til at være Venner med hvem han vilde. Han vilde ikke lade sig kujonere af en Kammerat, der oven i Købet vovede at spørge om, hvad hans Moder mente. Hvad brød han sig om hvad hun mente, ja hvad Alverden mente; han vilde være fri og have Lov til at gøre hvad han vilde.

Samtidig med Trodsen arbejdede Hidsigheden og Vreden sig op i ham.

»Hvad kommer det dig ved? Du behøver ikke at interessere dig for, hvem jeg vil have til Venner, det er noget jeg selv bestemmer.«

Karl mærkede, at han ingen Steder kunde komme ad den Vej, og skønt han havde besluttet ikke at sige Georg, hvor meget han kendte til deres Udskejelser, vilde han dog forsøge det som en sidste Udvej. Men efter det første Ord blev han standset af Georg, der brølede: Hold Mund, jeg vil ikke høre et Ord mere! vendte sig om og gik ophidsset bort.

Karl var oprigtigt ked af, at han havde bragt ham i den Stemning, der uden Tvivl vilde virke skadelig paa hans letpaavirkelige Karakter, og imødesaa med Ængstelse Begivenhedernes Gang.

Kort efter blev der fløjet sammen, og Tropsførereren meddelte, at der skulde laves en Eftermiddagsøvelse. »I ved,« sagde han, »at der ingen Korporal er i 1. Patrulje, og jeg har bestemt mig til, at enten Karl eller Aksel skal udnævnes dertil. Da det er en stor Ære, navnlig da de begge er ret nye Spejdere, og jeg ikke ved, hvem jeg skal foretrække fremfor den anden, skal de slaas om det i

①

LEO PETERSENS SPEJDER-BILLEDER

②

III

③

Eftermiddag. Det foregaar paa den Maade, at hver for sig forsøger at bringe mig en Melding, og de skal bringe den gennem Fjendens Land, som Assistenten besætter med Resten af Troppen. Der er ringe Mulighed for at de begge slipper igennem, da det bliver meget svært, men i saa Tilfælde vinder den, der først bringer mig Meldingen.

Nu fulgte de nærmere Regler for Øvelsen, og Karl fulgte ivrigt med, da han gerne vilde vinde Øvelsen og den Hæder, der var forbundet dermed.

En halv Time senere startede han, forsynet med en Skuldersløjfe; naar den var frataget ham, var han død og gik ud af Spillet. Han nærmede sig forsigtigt den Strimmel Land, der var besat af Fjenden, og da han vidste, der ikke var ret langt igen, krøb han videre paa Hænder og Fødder.

Saaledes naaede han en Bakkekam, og da han paa Toppen af den mellem Bladene paa nogle Buske kiggede fremefter, saa han en Vagtpost lige foran sig og en lidt lidt til højre.

»Her gaar den ikke,« tænkte han, »jeg maa vist lidt tilbage og saa forsøge lidt længere til venstre.« Han kravlede ned ad Højen og begav sig paa Vej.

Overalt var Fjendens aarvaagne Vagtposter i Udkanten af Skoven, og det syntes umuligt at komme igennem.

Kort efter hørte han Fløjten og Raaben fra den anden Ende af Skoven og forstod, at Akselet var ved at blive taget til Fange. Nu havde han Chancerne. Hvis han slap igennem, var han vis paa Korporalsposten, hvis ikke, var de lige vidt.

Da fik han en Ide.

Han valgte sig en Vagtpost, som han var sikker paa vilde lave Postyr, hvis han saa det mindste mistænkelige. Lige over for ham bandt han et langt Stykke Sejlgarn, han havde haft i Lommen' paa en saadan Maade,

at hvis han halede lidt i den, vilde Busken bevæge sig, men naar han trak til, vilde Knuden gaa op, saa han kunde hale Snoren til sig. Dernæst krøb han ud til Siden, saa langt han kunde naa, og lagde sig der i Skjul mellem nogle Buske. Han laa lige over for en Vagtpost, og Vejen foran ham var temmelig bakket med mange Buske, saa hvis først hans Genbo var af Vejen, mente han nok, han kunde slippe igennem.

Han begyndte at trække i Snoren.

Først svagt — saa lidt kraftigere — og til sidst, da Vagten slet ikke saa til den Side, saa kraftigt, at Snoren løsnedes, og han maatte op ved Busken for at binde den igen.

Anden Gang havde han mere Held med sig. Da han trak første Gang, opdagede Vagten overfor Busken det og stirrede stift paa den. Ved næste Træk blev han sikker i sin Sag og styrtede med et vildt Skrig fremefter.

Karl trak nu hurtigt Snoren løs og halede den ind til sig. Derefter saa han frem. Banen var fri.

Vagten var alarmeret af den andens Raab, hurtigt løbet derhen, og sammen nærmede de sig den fordægtige Busk.

Listen var lykkedes, og hurtigt kravlede han frem mod Skoven, hvor han snart kom i Sikkerhed.

Mens han laa her og hvilede ud efter det korte men anstrengende Løb, morede det ham at høre Vagternes forvirrede Raaben: »Hvad er det for noget Sludder, her er jo ingen?«

»Jamen jeg saa Busken, netop den Busk der, ganske tydeligt bevæge sig.«

»Det har naturligvis været Vinden,« lod Svaret haanligt.

»Saa, du tror maaske, at Vinden bevæger netop den Busk mere end f. Eks. Grenene paa det Træ, der dog staar meget mere udsat?«

De var lte ved at komme op at skændes om det, men tog dog tilsidst den fornuftige Beslutning, da der ikke lod til at være noget galt paa Færde, atter at indtage deres Pladser.

Karl mente nu at være sluppet igennem, og gik roligt videre. Han

4

5

6

satte Tempoet saa meget op, som Terrainet tillod, og det varede ikke længe, for han kunde regne ud, at han nu maatte have tilbagelagt over Halvdelen af Vejen.

Pludselig standsede han.

Hvad var det for en Lyd der forude? Var det . . . ? Aah — han følte sig straks beroliget, da han i det samme hørte, at det var Pigestemmer, der brød Skovens Tavshed.

Men hvad? Hvad var det de sagde. Han var nu i Skjul af Buskene kommet saa nær, at han tydelig hørte følgende Samtale:

»Jo, I er rigtignok nogle kønne Vagtposter! Hvad vilde I gøre, hvis I blev opdaget her?«

»Aa, det er der ingen Fare for,« svarede en Stemme, som Karl kun altfor let genkendte som Georgs, »Saa længe de ikke begge to enten er taget til Fange eller sluppet igen, bliver Vagtposterne paa deres Pladser, og Tropsføreren bliver der, hvor han skal modtage Meldingen. De to Korperals-Aspiranter vil jeg slet ikke tale om; de skal meget sydligere for at finde Tropsføreren.«

Karl tænkte paa, hvor lidt hans Samtale med Georg havde hjulpet. Tværtimod —!

Han vogtede sig vel for at blive set og skyndte sig videre, idet han benyttede sig af den lille Dessin, om at gaa mod Syd, han havde faaet. Han havde ikke regnet med denne dobbelte Vagtpostkæde, og da han kunde risikere at møde endnu en Post, der maaske var lidt mere vagtsom end den forrige, gik han meget forsigtigt frem, og benyttede sig af alle de Dækninger, Terrainet bød paa.

Da han havde gaaet nogen Tid, hørte han igen Stemmer, der fik

ham til hurtigt at krybe i Skjul. Han opdagede dog snart, at det var Tropsføreren, og skulde lige til springe op og give ham Meldingen, da han hørte nogle Ord, der fik ham til at standse. »Jeg skal nødvendigvis tilbage til Lejren nu. Hvis en af dem skulde komme, — Aksel er vistnok

taget. — vil De nok være saa elskværdig at tage mod Meldingen.»

Tilbage til Lejren, — Men det vilde jo være lige forbi det Sted, hvor Georg og Kaj sad i Dameselskab. De vilde blive opdagede. Hele deres modbydelige Forhold vilde komme for Dagens Lys, og de vilde uden Tvivl blive smidt ud af Troppen. Georg — Georg, hans bedste Ven vilde blive smidt ud af Troppen til Spot og Haan for alle de andre.

Nej, og atter nej, det maatte ikke ske. Saa vilde han for advare dem, redde dem i Dag — for at de kunde fortsætte i Morgen. Han selv vilde

blive blandet med ind i det ved nu at hjælpe dem, men det fik være. Han vilde blive opdaget, taget til Fange maaske, og taabe Kampen. Alt det var ham i dette Øjeblik ligegyldigt, han tænkte kun paa at frelse Georg fra den Vanære at blive jaget paa Døren. Han for af Sted. Da han kom derhen, sad de der endnu, og han styrtede ind midt iblandt dem. Da Georg fik Øje paa ham, for han op og raabte: »Der har vi jo Kalorius. Over ham!«

Et Øjeblik efter var Sløjfen revet af ham, men han ansede det ikke. I en Fart satte han dem ind i Situationen, og klarlagde for dem, hvor farlig Stillingen var.

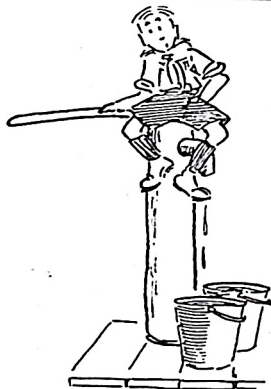
Pigerne gik straks paa de 3 Drenge indstændige Anmodninger, alt blev gjort i Stand og de forsvandt alle 3 i Skjul i en Grøft.

Snart efter passerede Tropsføreren baade Drengene og Pigerne uden at opdage det mindste; de havde reddet Skindet for denne Gang.

Kaj var lidt benovet, men forsvandt kort efter i en ganske bestemt Retning, hvor han snart traf nogle, der interesseret spurgte, hvordan det var gaaet.

Karl og Georg blev længe liggende tavse, beskæftigede hver med sine Tanker. Georg krøllede krampagtigt Sløjfen i Haanden, men det er tydeligt at se, at han slet ikke skænkede den en Tanke; han tænkte paa ganske andre Ting.

Endelig rejste han sig, saa fast paa Karl og sagde med lav, men tydelig Stemme: »Tak, Karl, fordi du hjalp mig, og jeg lover dig, at det skal blive sidste Gang, du faar Lejlighed til at hjælpe mig paa den Maade.

⑦

⑧

⑨

Du maa ikke være vred paa mig, fordi jeg blev hidsig i Formiddag. Jeg laa her i Grøften for og tænkte paa, hvor god du egentlig har været mig, og hvor modbydeligt jeg har behandlet dig til Gengæld. Men nu skal det være anderledes. Nu — nu løber du allerførst hen og afleverer din Melding.»

»Jamen det kan jeg ikke; jeg er jo død. Du staar med mit i høj Grad sammenkrøllede Liv i Haanden!«

»Det kan godt være; men Dødsarsagen var af en saadan Beskaffenhed — du var kun Skindød!«

Og med Latter fæstede han atter Sløjfen paa Skulderen.

»Jeg kan ikke gaa ind nu. I har jo dræbt mig een Gang, saa det andet vilde da være Snyderi, og jeg

vilde slet ikke have fortjent Korporalsposten.«

»Naa, saa du har ikke fortjent det. Du ligger lige ved Maalet og kunde,

hvad Øjeblik det skulde være, afgive Meldingen, men i Stedet for løber du herved og viser os en Vennetjeneste saa stor og uegennyttig. . . Og saa mener du, du ikke har fortjent det! Næ, det var naturligvis de to Slubberter, der laa her, der skulde have haft Æren af at fange dig? Vil du nn bare se at komme af Sted uden mere Vrøvl i Geledderne. Saa siger jeg til Kaj, hvad der er sket her, og samtidig meddeler jeg ham, at jeg ikke vil være med til hans Modbydeligheder mere. Farvel Møjsø. Karl stak af, og han var glad og stolt, da han et øjeblik senere kunde sikre sig Korporalspladsen, og samtidig bede om at faa Georg flyttet over i samme Patulje.

Længe laa vi bastet,
svinebundet hen,
men nu fyldes Danmark
atter helt af Mænd.
Unge, stærke Vinger
hæver nu paany
Rigets brudte Løfter
mod den gyldne Sky.

Karske, salte Drenge
fra det barske Nord
slynger stolte Drømme
om den skønne Jord.
Under Himlens Fane —
i Naturens Favn —
lærer de at drage
Rigdom ud af Savn.

SPEJDER = S A N G

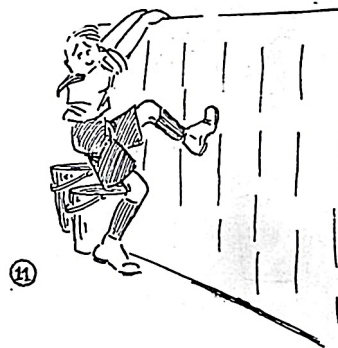
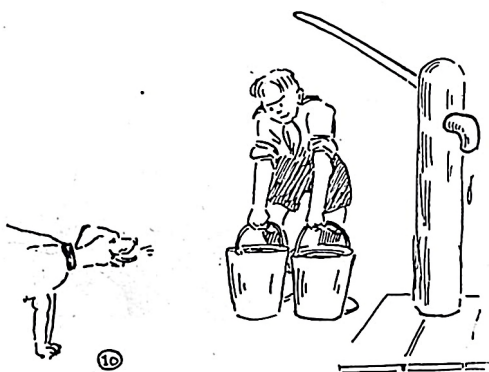
A P P O U L L A C O U R

Thi den rette Spejder
bærer i sin Haand —
løfter med sin Tanke
nye Tiders Aand.
Gennem Dagens Solglans,
gennem Nattens Spø,
knuser Livets Kampe
Frygten for at dø.

Unge, glade Drenge
ler mod Havets Skum ...
Hede Længsler stiger
gennem Luft og Rum.
Og mens Tanken flyver
med den hvide Sky,
varsler Spejderkorpsset
nye Tiders Gry.

Længe laa vi bastet —
svinebundet hen —
men nu fyldes Danmark
atter helt af Mænd ...
Vore dybe Drømme,
al vor hede Traa,
vil vi slynge opad
mod det høje Blaa!

× L I D T O M S T O R E M Æ N D ×

C. HOSTRUP

Paa Hostrups smukke Mindesten oppe ved Slotssøen i Hillerød staar de kendte Linier:

„Grønnes kun — se, det er Sagen, leve med og være vaagen, leve kort Tid eller længe, blot vi lyser op i Taagen“.

„Leve med og være vaagen“ — det var Mottoet over Hostrups Liv. Overalt, hvor han mødte Stilstand og Dødvande, vilde han vække og skabe Liv, han hilser den, der griber Kæppen og rører op i Andemaden og er selv med fra først til sidst, hvor Kampen og Striden staar.

Han var fyldt med Livstrang. Vi skimter den hos Drengen, der sætter Humør og Part i Kammeraternes Leg. Vi ser den hos Studenten, der — uden selv at brase paa — bliver Midtpunktet i Forenings- og Regens-Livet ved sine Jens-Kristrupske Viser og kaade Komedier, og som sammen med sin ældre Ven Ploug bliver Fører paa de berømmelige, skandinaviske Studentertog. Og den var endnu Drivkraften hos den ældre Mand, der blev en af Støtterne i det store Folkeoplysningsarbejde, utrættelig i sin lver efter at „lyse op i Taagen“.

Og han ejede et Solskinssind som faa. Den gamle Zakarias Nielsen kalder i sine „Minder“ de to Digterpræster Hostrup og Chr. Richardt for „Børn af den lyse Vaar —“. Og selv om Hostrup i nogle Aar lagde sin Vej ind gennem den mørke, dystre Granskov, som vor store, ensomme Tænkter Søren Kierkegaard havde plantet, følte han sig dog ikke til Stadighed hjemme under dens tunge Skygger. Han fandt da ogsaa snart sin Plads i Grundtvigs Lejr, i den lyse, solfyldte Bøgeskov, hvor „Lærkesang og Klokkeklang“ forligedes.

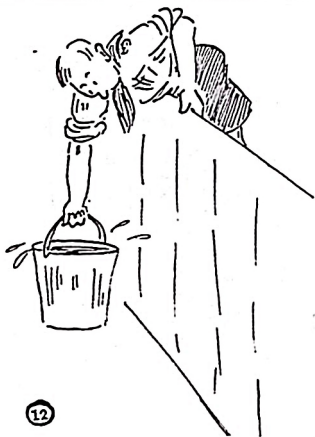
Og han fik Lov at sætte dybe Spor i sit Folk.

Mange vil minde ham som den stilfærdige, milde Præsteskikkelse, der vel skuffede de Mennesker, der kun kom for at høre Digteren Hostrups Tale, men hvis Forkyndelse var fyldt med dyb Tro og løftende Livsglæde. — Andre vil takke ham for de mesterlige, folkelige Foredrag, der vrirler med rige og frugtbare Tanker, men som i vore Dage er alt for lidt kendte. — Alle har vi lært at værdsætte hans Indsats i det danske Skuespills Historie. — Og sidst — men ikke mindst — skylder vi ham Tak for hans Sange, der er gennemstrømmet af ungdommelig Friskhed, en Friskhed, han netop evnede at bevare ved sin stadige Leven-med i Tiden.

„Du som faa har levet rigt —“ blev der sunget ved hans Død. Og hans Liv blev rigt, fordi det havde et Maal, fordi han havde forstaaet — som der staar paa hans Grav — at

det at leve er at ville,
det at ville er at elske,
som vi elsker Dag for Dag,
saa er Livets Vingeslag.

G. J.

12

13

14

EN SPEJDER ER PRAKTISK!

Maskinemester Jensen, som er Ekspert paa Altmuligmandsområdet, fortæller og giver gode Raad til Spejderne.

Naar jeg skal fortælle lidt om Altmuligmandsopgaver, er jeg inde paa et af de værste Felter, som findes paa Spejdervæsenets Omraade, da der er højst forskellige Meninger om, hvad der forstaas ved Altmuligmand; da dette Ord er saa langt, kan vi jo passende forkorte det til „Altmmand“.

Der findes et Duelighedstegn for A.m., og derfor er der ogsaa i Fortegnelsen over Mærkerne anført en kort Forklaring paa, hvad en Spejder skal kunne for at faa dette Mærke.

Nogle hylder Bogens Fortolkning, medens andre holder sig til Navnets Ordlyd, og tages dette i strengeste Betydning, ja saa findes der ikke det Menneske, som kan udfylde Betingelserne, hvorfor Ordet er mindre heldigt valgt; omvendt bør man ikke reducere Fordringerne saa meget, at Glansen gaar helt af Mærket, det burde jo være det fineste af hele Samlingen; men saa bør man holde sig til Navnet.

Den første Gang, at jeg blev stillet over for de forskellige Meninger med Hensyn til Fortolk-

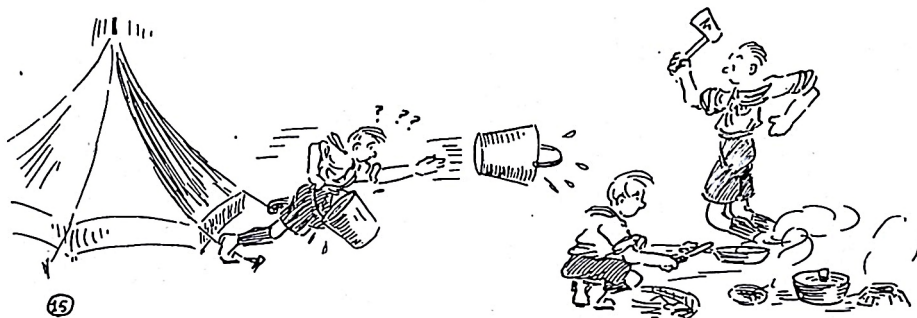
ningen, var ved en Divisionsturnering paa Ermelundssletten. Jeg havde faaet tildelt det ærefulde Hverv at være Dommer i Altmuligmandskonkurrencen og spurgte Divisionschefen, hvilke Fordringer vi maatte stille, og forklarede, hvad vi forstod ved A.m.M. Divisionschefen gav os frie Hænder, og 1. Hold eller Patrulje kom frem; de medførte en fin lille Værktøjskasse, indeholdende Hammer, Knibtang, Vridbor, Skruetrækker, Søm og Skruber m. m. sirligt tilrettelagt i Kassen. Vi kiggede beundrende paa Kassen og anmodede derefter Spejderne om at maale Højden af et Træ, som stod i Skovbrynet.

Spejderne saa paa Træet, paa Kassen og paa os, deres Ansigt udtryk var Penge værd. Deres Tropsfører mente, at Opgaven var for svær og ikke forenelig med Fordringerne til A.m., og sagde at han vilde nedlægge Protest; men Spejderne var nu flinkere end deres Tropsfører havde ventet, for de løste Opgaven meget pænt, og da de efter at Arbejdet var bedømt i Tilgift fik nogle ekstra Løsninger af Opgaven gik

baade de og Tropsføreren tilsyneladende meget fornøjede bort og der blev ikke nedlagt Protest.

Af dette Tilfælde ser man, at den almindeligste Opfattelse af A.m.M.sopgaver er, at der til disse skal benyttes noget Værktøj, nærmest Husflidsværktøj, altsaa at A.m. skal være en nævenyttig Mand med haandværksmæssigt Tilsnit, det skal han ogsaa, men det er ikke tilstrækkeligt. Opfattelsen styrkes yderligere af de forskellige Opgaver, der er givet, dels ved Opvisninger og dels gennem Spejderlitteratur, nogle af disse Opgaver er ret søgte og nærmest upraktiske.

Af et Stykke Blikplade at kunne fremstille Bukseknapper, kan jo lyde meget morsomt; men vil en Spejder i Lejr nogensinde fabrikere saadanne Knapper, jeg tror det ikke, for Lejren er, i det mindste her i Danmark, sjældent lagt saa langt fra civiliserede Egne, at Knapper, Naal og Traad ikke kan skaffes, (hvis Spejderen ikke har det med, hvilket vilde være meget naturligt), og er Lejren saa langt ude i Urskoven, at disse Nødvendighedsar-

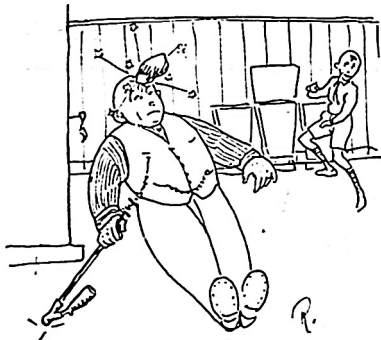

(Sluttes Side 25.)

tikler ikke kan faas, da tror jeg ærlig talt, at Spejderen vil lade Knappen mangle, der er da kun Spejdere omkring, og ingen andre Tilskuere, der kan føle sig forargede over at Bukserne hænger, skal vi sige paa halv Stang.

Oftre lyder Opgaven paa, at en bestemt Genstand er givet „Hvad kan denne Genstand bruges til?“ men dette synes jeg er at tage bagvendt paa Sagen. Lad os antage at givet er en Granitsten c. 15 cm lang og 8 cm tyk og bred, hvad kan en saadan Sten bruges til. Spørgsmaalet er fortvivlet, for en fjorten Aars Dreng vil blive en Olding, førend han faar nedskrevet alt, hvad Stenen kan bruges til, lige fra at jage Graaspurve bort fra et nysaaet Radisebed, til at slaa Vicevæerten i Hovedet, naar han kræver Husleje.

Eller lad os tænke os at givet var et 4" Søm, tænk hvilken Uendelighed af Anvendelser der kan være for et saadant Søm, det kan hamres ind i Plankeværker, Skibssider, Borde, Bænke, det kan sættes i Enden af en Stok, hvorved det bliver lettere, for Papirsamleren i de offentlige Anlæg, at pille Papiret op, uden at bøje sig. Ja i Videnskabens Tje-

neste kan det ogsaa anvendes; der kan laves en Elektromagnet af det, og jeg har hørt en Spejder paastaa, og den Spejders Ord staar til troende, at man undersøger om Folk har Tarmslyng ved at lade Patienten sluge

et 4" Søm, kommer det til Syne som en Proptrækker saa er der ingen Tvivl.

Nej Midlet skal ikke være givet, Opgaven skal være en vis Situation, hvorledes skal den kla-

res? Her kan man bruge Stenen til at banke Sømmet ud med.

Altmanden skal kunne lidt af alt hvad der kræves til de andre Duelighedstegn, og kun den praktiske Del af Fordringerne, selv om han ikke er saa perfekt saa at han kan tage det paagældende Mærke.

Bliver dette den almindelige Opfattelse af Altmandens Gerning, da bliver Mærket det fineste i hele Samlingen det stempler Bæreren som 1ste Klasses Spejder eller snarere mere, noget i Retning af de engelske King scouts. Men saa bør Prøven ogsaa være derefter, og være streng, dette kan forresten ogsaa gælde for en Del af de andre Mærker, mange Spejdere faar deres Mærker alt for let. Som en ung Dame jeg engang mødte, hun flotted sig med Elektrikermærket; da jeg har været Instruktør paa et Kursus for dette Mærke, var jeg nysgerrig, og spurgte hvad hun var hørt i. — Hvorledes et elektrisk Ringeapparat virkede!

Saa let slap Kandidaterne til Divisionsprøven ikke, de havde 3 skriftlige Opgaver og trak et mundtligt Spørgsmaal ud af Bunken, 45 Spørgsmaal, omfattende Transformatorer, Akku-

mulatorer, Kommutatorer, serie-, shunt- og compoundbeviklede Dynamoer, Kostestillingen, 6 á 8 Elementtyper, Beregning af Lysstyrke o. s. v.

Nu kan der spørges, skal Altmanden kunde alt dette? Nej, han skal kunne lidt af alt, ogsaa noget her, men kun det han bliver stillet overfor i det daglige Liv, altsaa praktiske Opgaver.

Han skal kende Forskellen mellem Jævnstrøm og Vekselstrøm, som anvendes her, og vide, at denne er langt den farligste at berøre, at man ikke maa berøre baade en Telefon og en Bordlampe paa en Gang, og hvorfor det er farligt, samt paavise om en Bordlampe eller anden Lampe er farlig at berøre, naar man er jordforbundet, hvilket er Tilfældet, naar man berører Telefonen, eller staar paa et Stengulv.

En af mine tidligere Elever blev dræbt forrige Vinter ved at berøre en strømførende Knivafbryder. 2 Mennesker stod og saa paa det uden at kunne gøre noget før det var for sent, den rigtige Altmand havde reddet den unge Mands Liv, hurtigere end det kan omtales, eller gives Anvisning paa det.

Han kan bestemme om en Kontakt er rigtigt forbundet, om den sidder i Nul eller Fase, er

det første Tilfældet, da er den berygtede Bordlampe under Spænding, selv om den ikke lyser, og vor dygtige Altmand udfører en saadan Prøve uden nogen videnskabelige Instrumenter, en Tændstik, en Blyant, til Nød en

af de Tilstedeværendes Hænder (det er Bagsiden som bruges) er nok. Han kan paa vise Fejlen; men maa ikke rette den, for dette er ulovligt.

Da Lejrliivet er det bedste af alt for Spejdere, maa Altmanden kunde alt, hvad der hører ind under Lejrsportmand, selv om han ikke kan faa Mærket herfor, da han maaske mangler de 50 Nætter i Telt.

Han skal helst have Mærket som Stifinder, Ordonans og Branmandskendskab, kende lidt til Forbinding, og helst være perfekt i kunstigt Aandedræt, der bruges baade for Vand og Elektricitet. Uden at have Astronommærket bør han kunne finde Nord om Natten ved Hjælp af Stjernerne, og om Dagen ved Hjælp af Lommeur. Er Kokken i Lejren i Forlegenhed, han vejer nogle af Ingredienserne til Maden, men mangler Vægten. Altmanden klarer Begreberne, med en simpel Bismær af en Stok, eller af nogle tomme Konservedaaser, Bliktallerkener eller Papstykker, og nogle Stykker Sejlgarn laver han en fin Vægt. Og medens vi er ved Vægtspørgsmaalet, da skal en Pakke maaske sendes med Posten; men Moder ved ikke hvormeget den vejer og hendes Husholdningsvægt vejer maaske kun et kg. Hendes Søn, den flinke Altmand, træder til og ved Hjælp af Husholdningsvægten vejer han Pakken paa 10 kg eller mere.

At tegne en Kortskitse klarer han let, han kan maale Afstande til utilgængelige Punkter, og forstaar derfor at afsætte en ret Vinkel. Han maaler Træhøjder o. lign. ved Hjælp af en Stok, 2 i Stokke, en Pinddele en Tændstikæske. Paa Kortskitzen skal maaske slaas et Par Cirkler med Virkningsradier for Fjendens Kanoner, Passer mangler, men en Naal, en Strimmel Papir og en Blyant gør det samme.

Naboen skal have anlagt et ovalt Bed i sin Have eller en oval Græsplæne, dette er nemlig vær-

re, da en saadan er større; han eksperimenterer maaske en hel Formiddag uden at opnaa noget. Vor Altmand kigger over Stakittet, og spørger høfligt, om han maa hjælpe, paa mindre end et Kvartér er Arbejdet udført ved Hjælp af 3 Pinde og en Kartoffel eller anden Snor, og endda saa nøjagtigt, at det ikke er en Oval, men en virkelig Elipse, hvilket er meget finere.

I et eller andet Apparat, nede i en Krog, skal skrues en lille Skrue ind, den kan ikke tages med Fingrene, den er af Messing og derfor upaavirket af den magnetiske Skruetrækker. Altmanden klarer Begreberne med en Strimmel Papir.

Et Søm kan kun slaas i paa 2 Maader, nemlig rigtigt og galt. Altmanden ved, hvorledes det skal slaas i for at kunne holde, og han ved ogsaa, hvorledes det skal vejnes, dersom det gaar gennem Brædtet.

Skal Sømmet slaas i en Mur, og der skal bores og proppes, da ved han, at Træproppen skal ikke være spids, det er den som Regel, og skal ikke være af vaadt Træ, for en saadan Træprop tørrer ind og falder ud. Han ved, at Proppen skal være af tørt Træ, at den skal være cylindrisk og have en Kile i Bunden. Skal en Skrue sættes fast i en Mur, laver han Skruedybel og gibser ind, Skruen kan da skrues ud eller ind efter Ønske.

Altmanden skal vide, hvorledes man forstærker et Søm, saa at det faar større Bæreevne.

Han bør vide, at Avispapir er fortrinligt til at pudse Lygte-

glas og Ruder med. Hvorledes man laver en Stige af et Brædt. Hvorledes at to Mand ved Hjælp nogle Rundstokke og et Tov kan slæbe en Byrde, som 10 Mand ikke kan rokke, naar de kun bruger Hænderne.

Hvorledes man i Lejr eller hjemme laver Hængsler til en Kasse, ikke af Læder, men af Plade.

Er han Dyreven, og det haabes at alle Spejdere er, da ved han hvorledes et Drikkekar f. Eks. til Høns og Kyllinger skal laves, saaledes at Vandet stadig er friskt. Eller hvorledes et Akvarie luftes igennem, saa at Fiske- ne ikke dør af Mangle paa Ilt.

Han klarer sig uden Proptrækker med 2 Søm eller en Skrue.

Han maa kunne lave en Rør-Tegning eller Kortskitse ved Hjælp af en Elastik.

Han maa kunde lave en Rørtang eller en Vinde af en Rundstok og et Tov.

Lodde en Lap paa en Kedel, sprænge en Flaske af til et Elementglas eller andet Brug.

Han maa være praktisk.

LEO
PETERSENS
SPEJDER-
BILLEDER

45-22

TRIFOLIUMS MÆLKEFORSYNING

leverer altid prima, velsmagende Mælk fra

store Mønstergaarde,

som altid staar under Tilsyn af

Selskabets egne Dyrlæger.

Telefon Central 9204, 9205 og Godthaab 2576.

DA VALBY-SPEJDERNE EROBREDE FREDERIKSBERG SLOT

Jeg er gammel Spejder og var indbudt til den store Udstilling, som 1. Valby Trop afholdt i Paasken i Gymnastiksalen ved Frederiksberg Slot. Jeg skulde først komme til Aabningshøjtideligheden om Lørdagen sammen med Honoratiores, men min Nysgerrighed (jeg kalder det: Videbegærlighed) førte mig derud allerede Torsdag Morgen for at faa Lejlighed til at se, hvordan saadan en Historie bliver sat paa Benene. Salen er omtrent tom, nogle Spejdere bakses væk med nogle Redskaber, og i Midten gaar Tropsføreren og fordeler en Mængde Lægter over Gulvet; det ligner en stor „Tændstik-Op-gave“. Saa begynder Spektaklet: under Tropsraadsmedlemmers Vejledning rejses Boder og Afspærringer; helt oppe sammentømres Restaurationen. Her træffer jeg „Vor Ungdom“'s Tegner Asger Riiber og Tom Petersen i Færd med at fremtrylle en Veranda med Udsigt over Skov og Strand (Billede 1). Kærre og Trækvogne kommer skramlende over Gaardens toppede Brosten. Spejderne læsser af en Rigdom af smukke Gevinster til Tombolaen, Borde og Stole, Blomster og Frugt, Redskaber til Værkstederne og meget andet. Det er en Fornøjelse at se den Iver og Lyst, der arbejdes med. Jeg maa have fat i Tropsføreren og interviewe ham:

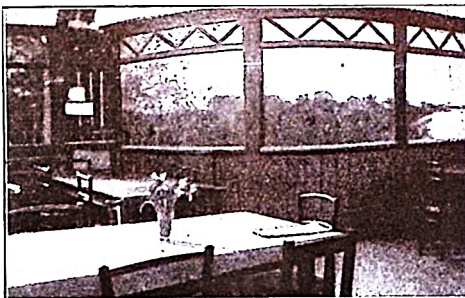
„Jeg har læst noget om, at I har faaet overladt en halv Tønde Land, og nu vil til at bygge jeres eget Hus og lægge Sportsplads til — det er farligt, saa fint I skal have det.“

„Ganske rigtigt, og mindre kan ikke gøre det. Se, vore Spejderkammerater inde i Byen er selvsagt afskaaret fra at udføre en saadan Plan, men for os, der bor i Byens Yderkant, jeg

havde nær sagt i Provinsbyen Valby, er det jo en oplagt Chance, vi ikke kan lade gaa fra os. Paa et Førermøde blev vi saa enige om at lave denne Spejder-Udstilling med Basar og hvad dertil hører, og vi *ville* have mindst 1500 Kr. ind paa den.“

„Hvor meget havde I saa i Kassen?“

„En ukvitteret Regning fra

Udsigt over Skov og Strand.

.....“

„Var det ikke lidt voveligt — —“

„Aa maaske ogsaa det gav os Blod paa Tanden. Vi maatte have Midler til virke med, hvis der skulde udrettes noget fremefter. Vi allierede os med vore seks udmærkede Raadsmedlemmer. Arbejdet begyndte. Der blev nedsat Komitéer. En meget energisk Damekomité overraskede os daglig med fine Sager til Gevinstlisten. — Hjælpsomme Spejderforældre traadte til; der blev holdt en Del Møder og Traadene

Set oppe fra Talerstolen.

strammedes efterhaanden.“

„Det er en sjælden Enighed, der har ført til dette?“

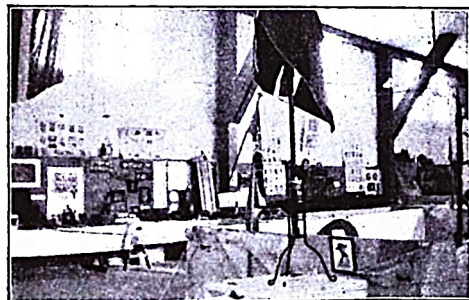
„Sjælden ikke, vi har aldrig kendt til andet. En vis Spejder-aand har besjelet det hele. Drenge har høj Mødeprocent; en Patrulje i Reglen 100. Trods Forældremøder e. det desværre ikke lykkedes at faa *alle* Forældrene rigtig i Tale. Men det kommer forhaabentlig!“

Det ene Læs efter det andet kommer, og Indholdet bæres ind i den rummelige Sal.

Sav i, Søm i, Tegnestift Nr. 1000.

Det myldrer!

Næste Eftermiddag kommer jeg Tilskuere igen og generer, som alle Tilskuere gør det, blot ved deres passive Nærværelse. Men hvor er det rart at se nogen arbejde! Der er sikkert arbejdet Natten igennem. Gymnastiksalen er forsvundet, Udstillingen træder frem. Meget er Rod endnu, men saadan maa det være. Divisionschefen naar inden sin Afrejse fra Byen at besøge Valby Spejderne. Nogle Partier er færdige, og paa lange Borde er Spejdernes Arbejder arrangeret. Troppens Silkefane i den smukke Fod flankerer Midterboderne. Fotografen tager et Billede set oppe fra Talerstolen ned gennem Hallen (Billede 2). Spejderne viser stolte Divisionschefen deres Arbejder: Bageovne, Lygter, Kælk, Dampskib, Bromodeller og Tarsoarbejder o.

m. a. Oppe i den anden Ende af Salen er de i Færd med at rejse en Bogkiosk i Form af en rød Postkasse, saa kæmpemæssig, at man bogstavelig talt kan *gaa over i Postkassen* med et Brev. Ogsaa fra Indgangen præsenterer Udstillingen sig nu særdeles smukt (Billede 6) med en Blomster- og Frugtbod lige for.

Lørdag Morgen: der arbejdes under Højtryk, man nærmer sig Kl. 2½, da de indbudte kommer.

Der raabes og hamres, males og ordnes.

Tegnestift Nr. 2000!

De indbudte kommer. Det sidste Søm, det sidste Strøg hurtigstørrende Farve. — Nu kommer de. Parade! Alt paa Plads. Pressen og Repræsentanter fra Nabotroppe, Kolonnechefen Ing. Valentiner og Frue, Løjtn. Thomsen, Kommunaldir. Harpöth med Frue, General Moltke, Gunnar Jørgensen, Forældre og Venner af Troppen o. m. fl.

Valby-Spejderne indleder med deres Tropssang og Føreren byder velkommen! Mogens Brix læser en Prolog af Fredrik Nygaard op. Saa bestiger Udstillingens Præsident Folketingsmand Sven Talerstolen. Han giver nogle friske Udpluk fra det raske Spejderliv — han fortæller om Spejderbevægelsen. Til Slutning erklærer han Udstillingen for aabnet, og de indbudte bliver vist rundt. De arbejdende Værksteder er straks i Gang: Skomager-

Husflid (4 Ptr.)

holdet (Bill. 4), som under den samme Patruljefører vandt Præmie paa sidste Divisionsudstilling og 4. Patr., som er travlt beskæftiget med Løvsavs-, Linoliums- og Tarsoarbejder (Bill. 3). Samariterne laver Opvisning med Baaretransport og Forbindinger.

Restaurationen er hyggelig, billig og velbesøgt.

Resten gemmer vi til i Morgen.

Søndag Kl. 2 myldrer det ind

Skomagerholdet (2. Ptr.)

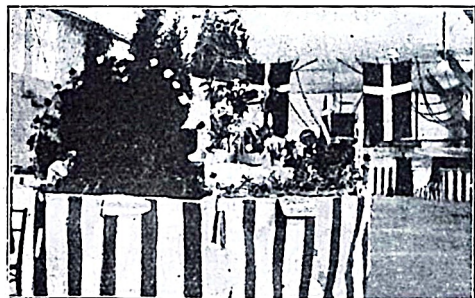
med Skolebørn. Troppen har sendt 4000 Fribilletter ud til Skoler i Omegnen.

Mandag Kl. 12. Begge Dage er der jævnt godt Besøg, en Gi-Ta, der agerer Lykkehjul snurrer ustandselig, Tombolaerne ruller, i Fiskedammen ebber det ud, Samlinger og Spejderarbejder beses, et Lejr-Panorama beundres og Interiøret af et Patruljelokale og Billeder og Bøger gennemgaas.

Auktion! De sidste Skillinger.

Der lukkes. Folk

Fra Indgangen præsenterer Udstillingen sig.

gaar. Kassereren gaar hjem og tæller Kassen op (spændende). Spejdere, der har bestilt noget og følt Glæden ved at arbejde, gaar hjem og sover snart de retfærdiges Søvn. Et lille energisk Hold Førere og særlig ihærdige Spejdere bliver tilbage og rydder op. Nogle Timer kan man ikke se den Udstilling, som vore Fotografier viser.

I Valby-Spejdernes

Tropsblad læste man:

„Udstillingens travle Dage er forbi. Et Resultat er naaet. Vi har Grund til at være glade for det, vi naaede ved Venners Hjælp og eget Arbejde. En Tak til alle for Støtte og Interesse — lige fra Raad-

mand Sven til den Dreng, der gik gratis ind og for 10 Øre vandt den store Gevinst. De Par Tusind vi fik ind skal nu bringe os nærmere Maalet for vor næste store Plan:

Tropshuset.“

Spejderkammerater!

Naar I har læst ovenstaaende, kan I nok forstaa, vi kun har Grund til at være glade over den Sejr, der blev vundet, da vi erobrede Frederiksberg Slot, og at vi med Glæde ser frem mod den Dag, da vi kan indvie vort nye Tropshus.

Se engang ud til Valby og I skal være velkomne til Sportskamp eller Passiar paa vores „Guds“ ved Gl. Køgevej. — ha.

S Ø S P E J D E R S A N G

TILEGNET SKOVSHOVED SØSPEJDERE

Der blæser en Kuling, en frisk Nordvest,
 Se, hvor Søerne klædes i hvidt som til Fest;
 Og Willemoes duver, som den kan bedst,
 Mens den rykker i Tov og i Anker.
 „Op Manne, til Letning, sæt Sejl, hiv aahøj!
 Bak Klyver til Bagbord, hiv rask rundt, my
 boy;“

Nu Ankret er lettet: — „Fald af, bidevind!“
 :/: Hurra, det går helt gesvindt! :/:

Skovshoved forsvinder i blaalig Dis,
 Mens vi sejler afsted i den vaarfriske Bris,
 Og Kronborg vi hilser paa vanlig Vis:
 Dybt sænker vi vort Flag til dets Ære.
 Du Flag, vel den skønneste Dug her paa Jord,
 Dig elsker jeg højt, som jeg elsker min Mor,
 Jeg lover at gøre dig Ære en Dag!
 :/: Hurra for vort gamle Flag. :/:

Vi gaar gennem Bølgen med 6 Mils Fart,
 Hvert et Sejl staar saa fuldt, hvert et Tov ligger
 klart.

Nu Baadsmændens Pibe vel lyder snart:
 „Sei paa Post, Manne, klar til at vende!
 Læg Roret i Læ, nu gaar vi overstag;“

— Vi gaar gennem Vinden i Ro og i Mag, —
 „Fald af! — Syd halv Vest! — hold ej Roret for
 haardt.

:/: Hurra for vor Spejdersport. :/:

En Søspejders Liv er som Saltvands-
 sprøjt,
 Det er frisk, det er sundt, — under-
 tiden lidt drøjt.
 Aah pyt, boys, vi bryder os ikke en
 Døjt,
 Om en enkelt lidt havdaarlig blegner.
 Lad Landspejd'ren traske omkring paa
 sin Jord,
 Vi splidser, vi knober, vi sejler, vi roer;
 Vi bøjer ej Ryg for en Kuling saa stiv,
 :/: Hurra for vort Spejderliv :/:

Husk!

HEINRICH & POULSENS

Tlf. 1428.

Detail-Udsalg for fotografiske Artikler.

Tlf. 1428.

Højbro Plads Nr. 6, 1ste Sal. — København K.

Stort Udvalg. — Kyndig Vejledning. — Hurtig Ekspedition

VERDENS=TOURNERINGEN

„DEN LØBSKE HEST, DEN ITUSLAAEDE CYKLE OG DEN STORE STABEL TALLERKENER“

Det var en Formiddag i en af Hinds-gavl-Lejrens uforglemmelige Dage. — Regnen sivede ustandseligt ned over den hvide Teltby. I et af Teltene over

for „Helleruppernes“ Lejrplads blev der lagt Raad om, hvordan vi skulde komme til Middelfart og hjem igen uden „Pas“. Endelig lykkedes det „Julle“ at udklække en Plan. Georg skulde bilde vor Tropsfører ind, at Holger havde vundet 100 m Lobet, og imens skulde jeg saa udfærdige Tilla-delsen ved at kopiere Tropsførerens Skrift over paa en Blanket samt under-skrive denne. Som sagt saa gjort. Eftermiddagen kom, og Tropsføreren stejlede selvfølgelig straks ned paa „Sudden“ for at overtale sig om Rig-tigheden heraf. — Ti Minutter senere kunde man træffe tre syngende Spej-dere paa Vej til „Middelfarts Herlig-heder“. —

Det første, vi gjorde, var selvfølge-lig at plyndre en Købmands Butik for Chokolade, Lakrits o. l. Derefter drog vi gumlende ned igennem Byen. Spej-dere traf vi overalt. —

Paa Vejen hjem skulde det dog ikke gaa saa glat. Vi var knapt kommet 100 m opad Gaden, for vi horte et vældigt Spektakkel og Hylen af Børn. Aar-sagen hertil var en løbsk Hest, for-spændt en stor Arbejdsvogn. Idet Hest-en i fuld Fart springer om Hjørnet, vælter Vognen og maser en ny Cykle,

som var stillet op mod Hjørneejendom-men. Imens mine Kammerater gjorde Forsøg paa at standse Hesten, løb jeg hen til den „sønderlemmede“ Cykles Ejermænd, der kaldte sig Poulsen, for om muligt at yde ham nogen Bistand. Hr. Paulsen tog med Glæde mod mit Tilbud, og vi bar saa de forskellige Cykledele til en kyndig Reparatør, som vi efter noget Besvær endelig fandt. — De maa dog kunne faa nogen Erstat-ning for Deres ødelagte Cykle, Hr. Paulsen, sagde jeg. Ja, maaske, svarede han; men „Rettens Gang er saare lang“ — ikke mindst i Danmark — og det vil vist blive besværligt for mig, da jeg er fremmed her i Byen og helst skulde videre snarest muligt. Jeg tilbød ham nu at gaa med til Politistationen som Vidne m. m., og vi fulgtes saa ad; thi skønt Hr. Paulsen forklarede, at han havde faaet sin Cykle ødelagt paa of-fentlig Gade — uden egen Skyld, idet han havde scillet Cyklen forsvarligt itt Side, inden han gik ind i en Butik for at handle, fik vi blot det Oplysning, at der kun kunde søges Erstatning ved privat Sogsmaal. Jeg maatte nu ind-rømme, at Manden havde Ret, da han talte om Rettens Vej. Ligeledes maatte jeg give Hr. Paulsen Ret i, at det saa mærkeligt ud, at der sad saa mange af

Rettens Folk paa Kontoret — men in-gen tilbød at række en hjælpende Haand. De skal dog ikke helt opgive Haabet om Erstatning, sagde jeg til Hr.

Paulsen. Da De uden egen Skyld har faaet Deres Cykle ødelagt, og jeg ho-rer, at De har daarligt Raad til at be-tale Udgiften derved, faar jeg som Spej-der yderligere Pligt til at være Dem be-hjælpelig.

Saa gaar vi for anden Gang hen til den løbske Hests Ejermænd, hos hvem vi første Gang blev afvist. Han saa forøvrigt nok ud til at kunne yde nogen Erstatning. (Som sagt saa gjort.) Vi forklarede nu, hvorfor vi kom igen, at vi havde været paa Politistationen for at forhøre os om Erstatning m. m., og vi kom nu atter for at spørge om, hvor-meget vi kunde faa, for vi foretog os mere i Sagen. Dette duperede fuldstæn-dig Manden med Hesten — han, der første Gang pure afviste os, blev nu pludselig meget elskværdig og spurgte, hvad vi forlangte samt indrømmede, at det naturligvis var hans Hest, der havde ødelagt Cyklen — Enden paa Historien blev, at Herr Paulsen fik sin Cykles Istandsættelse betalt. Hermed var mit Hyerv endt, og med et varmt Haandtryk og en oprigtig Tak af „min Næste“ forlod jeg sammen med Georg

og „Julle“ Byen og satte Farten op mod min kære Korpslejr — beriget med mere Erfaring og med endnu mere Glæde i Brystet. —

Da vi kom tilbage til Lejren, vendte der os selvfølgelig en mindre „varm“ Modtagelse, og vi blev i hele Troppens Paasyn domt til at vadske

alle Køkkengrejerne i trende Dage, hvilket vi dog selvfølgelig udførte med godt Humør i Bevidsthed om, at „det danske Spejderkorps“ havde faaet en Ven mere.

Halvor Sønderskov,

Riddergade 9

Fredericia

lign. (5. Ø. T. ejer en meget smuk Samling.)

En ny Mand indmeldes efter at have faaet nogle Privattimer om det, de andre havde lært.

Søndag 18. Sept.

Patrouillen var samlet ude og se den tyske Flyvers dobbelte Faldskærmsudspring.

Tirsdag den 20. (100 pCt. mødt.)

Patrouillen var oppe hos Troppsføreren og aflagde Rekrutproven.

Fredag d. 23. Patrouillemøde. (83 pCt.)

Begyndelsesgrundene i To-Flagssystemet, Gennemgang af Færdelsesreglerne efter Politiasistent Tværmoes' lille Pjece om disse.

Derefter gav jeg dem en Del forskellige Spørgsmaal, som skulde besvares skriftligt. (Det var ikke Spørgsmaal i Spejderkundskab, men alt muligt andet for at se, hvad de kendte til Ting af forskellig Beskaffenhed). Deriblandt: Hvad ved I om Dagen i Dag? (Jævn-dogn), hvormange Gange slaar Pulsen i et Minut? Hvorledes ser man, om Maanen er tiltagende eller aftagende, osv.

Søndag d. 25. Mandag d. 26. (Kongens Fødselsdag.)

Jeg var paa Bogo sammen med en af Patr.s Spejdere.

Vi tog paa Cykle til Vordingborg, og næste Dag lod vi os ferge over til Bogo for at besøge en Spejder, der gaar paa Kostskole her. Denne Nat blev vi paa Bogo, og om Mandagen korte vi til København over Møen, men jeg vil ikke

PLAN OVER 5. ØSTERBROS ANDEN PATRULJES UDDANNELSE

I SEPTEMBER OG OKTOBER 1921

Patrouillen bestod af 4 nye Spejdere, da jeg overtog den i August Maaned. Nu er der 6 Spejdere, hvoraf de 4 er ny, thi den ene af dem viste sig at være ubrugelig som Spejder.

Et Møde varer 2 Timer, en Tur 6.

Fredag 2. Sept. Møde. (75 pCt. mødt.)

Jeg forklarede dem Meningen med Spejderkorpsen og gennemgik de fem første Paragraffer af Spejderloven, som de fik for til næste Gang. Vi sang nogle Sange, og jeg gennemgik noget Spejderanstand.

Søndag 4. Sept. Kampøvelse. (75 pCt. mødt.)

Troppen tog ud til Holte med Tog og gik til Rudeskov. Under Øvelsen udmærkede Patr. sig ikke i nogen særlig Grad, da den var saa ung. Troppen tog hjem med Tog fra Holte, medens Førerne gik hjem.

En ny Spejder kom ind i Patr. Højst først nogle Timer hos mig om det, de andre havde lært.

Fredag 9. Sept. Patr. M. (80 pCt. mødt.)

Jeg lærte dem de 6 Knob til Rekrutproven, hørte dem i Spejderlovens 5 Paragraffer, forklarede dem de andre 5 og gav dem disse for til næste Gang. Jeg fortalte dem Korpsens Historie og begyndte paa Troppens.

En Mand udelukkede paa Grund af, at han endnu ikke har vist sig. Og da jeg henvendte mig til Forældrene, forstod jeg, at det kunde ikke nytte at holde paa ham.

Lordag 10. Sept. Troppsmøde. (75 pCt.)

Patrouillen lærte sammen med de andre Patrouiller: Eksercits og Spejderanstand og hørte et Foredrag om Identificeringslære. Derefter arbejdede Patrouillerne enkeltvis i en Times Tid, og

jeg lærte min Patrouille Syning, Lapping samt Resten af Troppens Historie.

En ny Mand indmeldtes efter at have faaet nogle Privattimer om det, de andre havde lært.

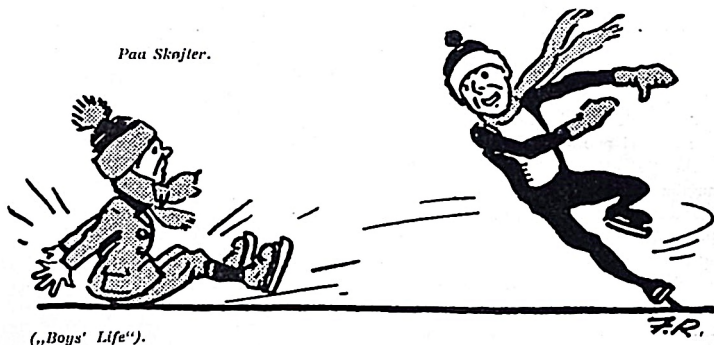
Søndag 11. Sept. Patrouilletur. (80 pCt.)

Der blev stillet paa Trianglen Kl. 8. Patrouillen marcherede til Kildeskoven under Ledelse af en af Spejderne, der havde laant mit Kort. Her lærte jeg dem, hvorledes et Baal skal lægges. Under Frokosten lærte de de sidste Ting til Rekrutproven. Derefter gik vi videre til Ermelundssletten under Ledelse af en anden af Drengene; her prøvede de at tænde Baal op. Nu lavede jeg en lille Skattejagt, og da den var lost, en Jagtagelsesøvelse, og efter at have skrevet en Huskemelding ned, som jeg havde givet dem straks efter Ankomsten, gik vi til Femvejen og korte hjem derfra.

Fred. 16. Sept. Patrouillemøde. (80 pCt.)

Jeg overhørte i hele Rekrutproven og lærte dem Korpsraabel og Tropperaabel, derefter Hurtigsynsleg og Kimsleg, og til sidst viste jeg dem Troppens Modeller af Zuluhytter, Broer, Baarer o.

Paa Skøjter.

Det er dejligt at putte Sukker i sin hule Tand, naar den er trukket ud!

„Boys' Life“.

F.R.

komme ind paa nærmere Beskrivelse af Turen, da den ikke var obligatorisk.

Onsdag d. 28. Tropsmode. (66 pCt.)

Patrouillens fem Spejdere udnævnes til Rekrutter. Korporal udtages, og en Præmie bestaaende af en Lommelygte udsættes for det bedste Udkast til en Patrouillestander. Derefter lærte jeg dem det sidste af To-Flagsystemet og Resten af Tiden gik med Øvelser i dette.

Fredag d. 30. Patrouillemode. (83 pCt.)

Jeg læste en Huskemelding op for dem, viste dem, hvordan man lapper en Cyklering og smører en Cykle. Derefter gennemgik jeg Sundhedslæren, og efter at have faaet Huskemeldingen traadte Ptr. af.

Søndag d. 2. Okt. Ordning af 5. Ø. T.s Lokaler.

Fredag 7. Okt. Patrouillemode. (66 pCt.)
Søndag d. 7. Okt. Patrouillemode. (66 pCt.)

Vi havde Hurtigsynsleg, Øvelser i To-Flag og Begyndelsen af Morses Anvendelse; derefter sang vi nogle Sange, og efter at have demonstreret nogen Nødhjælp traadte Ptr. af.

Lørdag d. 8. Okt.

Patrouillen var samlet oppe og se Statens Telegrafskole.

Onsdag d. 12. Okt.

Patrouillen var hos mig til min Fødselsdag.

Fredag d. 14. Patrouillemode (66 pCt.)

Jeg viste og fortalte dem noget om Nødhjælp. Gennemgik det sidste om

Morses Anvendelse og gav dem Halvdelen af Alfabetet for til næste Gang. Derefter havde vi Kimsleg, og tilslut gennemgik jeg noget Spejderanstand.

Lørdag d. 15. Kolonneparade. (83 pCt.)

Troppen mødte paa Trianglen Kl. 5 og marcherede til Vognmandsmarken. Efter en Parade var der Lejrbaalsunderholdning og Kl. 7 Aftredning.

Søndag d. 16.

Patrouillen var samlet i Tropslokalerne for at male disse.

Tirsdag d. 18.

Københavns Division var inviteret til Kirkekoncert i Metodistkirken. Bagefter var der Tedrinking for Førerne.

Fredag d. 21. Patrouillemode. (66 pCt.)

Jeg overhorte i Nødhjælp og Sundhedslære og gennemgik noget nyt af dette. Derefter hørte jeg i den første Del af Morsealfabetet og gennemgik næste. Efter en lille Oplæsning traadte Ptr. af.

Søndag 23. Divisionsturnering. (83 pCt.)

Kolonnen mødte paa Femvejen og marcherede op paa Ermelundssletten; efter en Parade begyndte Turneringen. I Løbet deltog en af Ptr. Spejdere foruden mig; ellers var Ptr.s Spejdere kun Tilskuere, fordi Træningsholdene var begyndt, for Ptr. blev dannet.

Kl. 3 kom 5. Ø. T.s Rovershold ind ind som en flot Nr. 2. (De havde været ude paa en 50 km Tur det sidste Dogn). Straks efter traadte Troppen af.

Fredag 28. Patrouillemode. (83 pCt.)

Overhoring i Morsealfabetet, Nødhjælp og Sundhedslære. Derefter Øvel-

ser i Morsesignaler og tilslut Kimsleg og Overhoring i Rekrutprøven.

Søndag 30. Divisionsturnering. (83 pCt.)

Kolonnen traadte an paa Femvejen og marcherede til Ermelundssletten. Efter en Parade begyndte Turneringen; først Enkeltmandskonkurrence, saa Tovtrækning. Pioneroppgave og Wild West Opgave for Rovers.

Under Turneringen viste H. M. Kongen Divisionen den Ære at komme ud og se paa Turneringen. Tilslut var der Roverstovtrækning.

Gennemsnittet af Mødeprocenterne er 78.

Svend Thygesen, 15 Aar.

Sortedams Dosseringen 75, Kbhvn. Ø.
5. Ø. T.

EN „GOOD TURN“

Da de første Resultater om Stormskaden forelaa i Aftenbladene Tirsdag Aften — ganske løselige og skønsmæssige — blev vi enige om, at vi hellere med det samme maatte tage Affære for at skaffe Hjælp, jo før jo bedre.

oSeYC v6boFn“Enh“ ØHafskaheller

Samme Aften, altsaa Dagen efter Stormen, fastslog vi, at Hjælpen skulde ydes i Form af en Opvisning i Spejderidræt, det fandt vi var en mere værdig Maade at skaffe Penge til Veje paa, end ved blot at paabegynde en Indsamling. Vi mobiliserede straks samtlige Spejdermødre og fik dem til at love at bage en Kage hver, vi formaaede Forretningerne i Byen til at stille ubegrænsede Mængder af Kaffe, Sukker, Sodavand, Blomster, Fløde osv. til Raadighed, saaledes at vi kunde oprette en første Klasses Spejderrestaurant, og samtidig fik vi en Hær af unge Damer til at forestaa Serveringen og Tilberedningen. Vi overtalte Amtmanden til at overtage Protektoratet over vor „Good Turn“-Fest, og vi dannede en Komité af kendte Navne i Byen, som underskrev det Opraab, vi udsendte om Festen. Vi beslaglagde Byens Ekspresstrykkeri, naturligvis kunde vi ikke klare os med mindre end et Ekspresstrykkeri, og „tvang“ Indehaveren heraf til at trykke flere Hundrede forskelligt farvede Opraab, som blev puttet ned i samtlige Brevkasser og Butikker i hele Byen. Dernæst lagde vi Beslag paa hele

Byens Presse. Vi skrev lange Artikler om Festen, om det gode Formaal, og om hvad vi nu kunde finde paa. Vi var nemlig blevet enige om, at Festen skulde afholdes endnu forstkommende Søndag, altsaa ikke en Uge efter Stormen, ved at trække Tiden ud kunde vi jo allfor let spolere vore Chancer. Endelig lykkedes det os at faa Tilladelse til at disponere over et helt Hus, det lokale „Dannevirke“ Soldaterhjem, der for Tiden er lukket. Og da vi saa havde faaet Tilsagn fra hele det lokale Regimentsmusikkorps om, at de vilde ofre en Time af Søndagen til Fordel for os, saa mente vi at have alt saa godt tilrettelagt, at vi kunde bede Folk komme.

Vi gik saa i Gang med at træne til Opvisningen. Vi havde valgt følgende Grene af Spejderidræt til denne Opvisning: Gymnastik, Stokkeslag, Ambulanceopvisning, Signalering og Lejrslagning. Paa Grund af daarligt Vejr maatte vi imidlertid udskyde Gymnastikken og Lejrslagningen, som endda var de to Numre, vi skulde „tage Kegler“ paa. Vi trænedes hver Aften i et Par Timer, Tiden var jo stærkt fremrykket, og vi vilde have noget ud af Historien.

Det bliver for vidtløftigt at gaa ind paa en nærmere Beskrivelse af Festens Forløb, som paa Grund af det daarlige Vejr, en stor Fodboldkamp i Byen og et stort politisk Møde samme Dag ikke

blev det, vi havde tænkt os, men vi havde ogsaa sat vore Forventninger højt. Resultatet af Festen blev imidlertid, naar de ca. 75 Kr., som vi havde haft af Udgifter, blev trukket fra, at vi Dagen efter kunde aflevere til Byens Borgmester 712 Kr. som rent Overskud til de skadelidte.

Og nu gaar vi og pønser paa at lave en offentlig Opvisning efter Jul, som skal være gratis, og hvor vi vil vise Folk det, som vi ikke fik Lejlighed til at vise den Søndag; saa har vi indfriet de Løfter, vi gav, om at gøre noget for at skaffe Penge til Gavn for Byens egne Borgere.

Sven.

DA KOSMORAMA BRÆNDTE —

Uaar jeg tænker mig rigtig om for at finde en „good turn“, som jeg med Glæde ser tilbage paa, saa tror jeg nok, at jeg blandt mange er mest stolt af den, som i Viborg, og dermed ogsaa jeg, udførte i Efteraaret 1920, da Biografteatret „Kosmorama“s Bygning brændte. Der skulde om Aftenen fremvises en Film, der hed: „Den blodrøde Blomst“, og der kom en blodrød Blomst som ingen havde ventet.

Da Klokken var lidt over syv om Aftenen, kom en af mine Spejderkamerater stormende ind til mig og raabte: „Kos brænder!“ (Kos er den lokale Benævnelse for Kosmorama). I Løbet af Nul Komma næsten ingen Ting var jeg i Klunsel, og imens havde han forklaret mig, at vor Patrouillefører, hvis Fader var Chef for Brandkorpsen, havde telefoneret til ham, at dette var alarmeret paa Grund af Ildebrand i „Kos“. Da jeg var færdig, stormede vi med en Fart, som intet almindeligt Speedometer vilde kunne optage, til den kendte Bygning. Ankommet hertil saa vi, at mange af Troppen var stillet, og at der stadig kom flere løbende til. Vi kom et Par Minutter før Brandvæsenet, ca. 5 Min. efter Alarmeringen.

Straks gik vi i Gang med at rydde den Del af Bygningen, der var indrettet til Beboelse. Udflytningsarbejdet gik udmærket godt; det var et Pensionat, der skulde ryddes, og jeg tror, at hele Skaden beløb sig til en revnet Taller-

ken. — For at kunne komme ind i Kælderen maatte vi knuse de temmelig store Vinduer til Gaden, og det var en sand Fornøjelse at maatte knuse dem uden at blive draget til Ansvar derfor; tværtimod var Beboerne meget glade for os, da de nemlig ikke selv kunde samle sig sammen til at redde, hvad reddes kunde. Det gik saa kvikt med Arbejdet, at vi var færdige med vor Dal, da Motorsprøjten, der straks havde været noget Kludder med, kunde begynde sin Virksomhed.

Saa tog nogle af os fat paa Afspærningen. Nogle begyndte at transportere Redningsgodset op til det militære Eks-

cerrerhus, hvir vi havde erhvervet os Tilladelse til at sætte det hen. De største af os assisterede ved elve Sprøjterne, og herved forefaldt en Episode, der gav Anledning til megen Morskab. Der skete dette: Et Par Spejdere og en Brandmand stod paa et Tag og overhældte det mægtige Baal med Vand fra en Sprøjte, og et Stykke derfra stod paa et andet Tag nogle Drengene og unge Mænd, der trakteredes Spejderne med de almindelige mindre fine Tilraab. (Apropos Tilraab: Jeg var i Sommer i København og hørte der et af de bedste Raab, jeg har hørt i den Branche. Det lød: „Spejder, du er tem'lig raa, du har Tosebukser paa.“ Det var lidt, men godt og ret passende). Da Tølperne nu havde raabt i nogen Tid, tabte Brandmanden Taalmodigheden, og med de Ord: „Skal I Lømler genere Brandmænd i Funktion?“ rettede han en Straale hen mod Hoben, saa den hurtigst maatte fjerne sig og sjaske hjem for at faa tørl paa. — Endelig ved 10-Tiden saa det ud til, at Ilden var begrænset, og vi fik atter Lov til at gaa ind i den endnu brændende Bygning, og vi svømmede gennem et Spisekammer, hvor en af os var saa heldig at falde ned i et Fad med Bof og Log og Sauce. Hen efter mange Anstrengelser naaede vi op til 1. Sal, der allerede, da vi kom, havde været saa kraftig angrebet af Ilden, saa vi ikke kunde komme derop. 1. Sal behøvedes af Norrejske Divisions tidligere Chef,

Korpslæge Hartvig-Møller. Da vi kom derop, huggede vi os gennem et Bogskab og diverse Sager ind i noget, der engang havde tjent Korpslægen til Spisestue. Herfra reddede vi en Del værdifulde Kobberstik og nogle Malerier, der lignede de moderne futuristiske og expressionistiske Frembringelser, fordi Varmen havde smeltet Farverne og højet og vredet Billederne. — Under dette Arbejde lod et øredøvende Brag, idet Taget over Biografsalen faldt ned, knusende Bænkerækkerne, Lysekroner-

ne, Gulvet, Musikrummet med Instrumenterne og det store, pragtfulde Tæppe, der bestod af har ganske smaa bitte Perler. Klokken var da godt halv elleve, men en halv Time efter var Ilden saa begrænset, at Politiet kunde gaa igennem hele Bygningskomplekset for at lede efter en eller anden Grund til Ildens Opkomst, men de fandt ingen, hverken den Nat eller senere, saa man maatte nøjes med at gætte sig til det. Folk gik nu hjem, og der var ikke mere Brug for os hverken til Afsper-

ring eller noget andet. Troppen samledes derfor og traadte af.

Næste Dag fik vi i Avisene megen Ros, hvilket glædede os meget. Senere fik vi af Assuranceselskabet tilkendt 200 Kr. i Ducor, hvilket glædede os endnu mere, og „last not but least“ blev vi fra nu af betragtet som noget, man suklde tage med i Betragtning, og Viborg blev stolt af sine Spejdere, hvilket glædede os allermost.

Knud Heine Seehusen, 14 Aar.

Reherbanen 12 — Viborg.

Jeg har med Forbavelse bemærket en Artikel i „Vor Ungdom“ for Maj Maaned, at der er nogle, der tager Spejdernes Dolk ilde op, og da jeg selv gaar med Dolk og har megen Nytte af den, foler jeg Trang til at gøre et Par Bemærkninger om Spørgsmaalet.

Hvorvidt Danmark er saadan et absolut fredeligt Land kan, set paa Baggrund af de sidste Dages Begivenheder, være et Tvivlsspørgsmaal men da jeg aldrig selv har brugt min Dolk til Værg, skal jeg lade dette staa hen. Saa kan den kun være til Pynt, mener De, og det er et Skraaplan at komme ind paa. Jeg vil hellere se en Dreng pynte sig med at stikke en flot Dolk i Bæltet end ved at mæje sig ud med stiv Fløj og Mandehat. Er det da heller ikke faldet Dem ind, at saadan en Dolk og-saa kan være til Nytte for en Spejder, f. Eks. som „Kokkenkniv“, og

BITRE PILLER

enhver rask Dreng, der forstaar at bruge sine Hænder, vil ikke mindst som Spejder, mange Gange have Brug for en stærk Dolk, hvor en almindelig Foldekkniv ikke kan gøre Fyldest. Kob De Dem bare en Dolk, saa skal De faa megen Glæde af den. Den skal være stor og solid, og De skal aldrig bryde Dem om at holde den skarp, da den kun skal være til grovere Ting, og heller ikke bange for at skære en Græstov. Det nødvendiggør, at De foruden maa holde

en lille, skarp Lommekniv, men det er vel heller ikke uoverkommeligt.

Det er et Skraaplan at komme ind paa, at tage Hensyn til dem, der kalder os Militarister, for saa maa vi da først afskaffe ensartet Paa-klædning og al Disciplin og f. Eks. sjøkke ud ad Landevejen uden Trit eller Orden, akkurat som det stak Drengene. Hvad er det, De skriver fildsidt, om at udskamme de Spejdere, der gaar med Dolk, det virker sandelig naivt; vilde De virkelig udskamme mig, hvis De mødte mig med Dolk, det tror jeg nok, De hellere skulde lade være med, Hr. C. 19.

*Saabye,
Østerbrokolonnen.*

Vi har modtaget flere Indlæg om dette Emne, men maa nøjes med dette, og betragter herved Diskussionen som sluttet. *Red.*

**Husk at faa Smørrebrød
med naar du skal i Skoven.**

Aaboulevard 5. Tlf. Nora 4630 x.

Skindergade 20. Tlf. Byen 5845 x.

HELLERUP Skotøjs-Forretning

„Viben“

Hellerupvej 67.

Herresaaler og Hæle - Kr. 8.50.

Damesaaler og Hæle - Kr. 6.50.

Telefon Helrup 1380 y.

Frederiksberg Smørrebrøds-

Telefon 2331 **Anretning.** Smallegade - 6. -
Godth. 2331

Salg af Smørrebrød i Pakker fra Vogne stationeret overalt i Byen. Selskabs-smørrebrød, extra fint belagt, leveres overalt à 30 Øre pr. Stykke.

NYE BØGER.

„ROBIN Hood“, fortalt for danske Drenge af E. Th. Bjørn. Her foreligger — Pris hft. Kr. 3, kart. Kr. 4 — de gode gamle Robin Hood-Sagn igen i en tidssvarende Form.

„UNDER VOLDSSHERRENS AAG“ af R. Jørgen Nielsen. En spændende Fortælling — Pris hft. Kr. 3, kart. Kr. 4 — fra den kullede Greves Tid.

„SKOVBYDRENGEN“ af Peder N. Nyegaard. Dette er en hyggelig Fortælling — Pris hft. Kr. 3, kart. Kr. 4 — om Provinsdyndreng og alle deres Oplevelser.

Bogerne faas hos enhver Boghandler. — Omstægtegninger af Axel Mathiesen.

Ktingsees: „SKOLEHISTORIER“ er udsendt i 4. Oplag. — Pris hft. Kr. 1.50, kart. Kr. 2.25.

NB. I Hovedkommissionen hos danske Drenge Boghandel — Skindergade 40, København — udsender Eortuget omkring 1. Juni en LEJRSKORT-PJECE paa 100 Sider, Pris Kr. 2. Den indeholder gennemillustrerede Kapitler om „Lejrliovets Berettigelse“, „Personlig Udrustning“, „Lejrmateriel“, „Materiellets Opbevaring“, „En Dag i Standlejren“ og „Week-end Lejre“.

I Slutningen af Juni udsendes endnu en Pjece vedrørende Lejrskort.

DANSKE DRENGES FORLAG.

FRA DIVISIONERNE

Red. gør opmærksom paa, at vi under denne Rubrik kun optager korte Beretninger om Ting, der har Interesse ud over de lokale Grænser. Bidragene maa være os i Hænde senest d. 10. i hver Maaned.

Foraarsturneringerne.

Desværre har det ikke været os muligt at faa Beretningerne om Foraarsturneringerne med denne Gang. De maa vente til næste Nummer.

De russiske Børn,

Vi har modtaget endnu et Bidrag fra *Hellerup Division*, stort 34 Kr. 66 Øre. Bidrag modtages stadig.

Sindal, d. 2.—5. 22.

Sindal Troppen

blev i Marts Maaned opfordret til at assistere ved Borgerforeningens Bazar den 24., 25. og 26. Marts.

Troppen gjorde ogsaa et godt Arbejde ved hver Dag at agitere i Byen, assistere i Boder og ved Indgange, samt ved Opførelse af „Ved Lejrbaalet“ om Aftenen.

Osv. Andersen, Tropsfører,

Tropsraab.

Vi vil fremad,
vi vil fremad,
vi gi'r aldrig op,
fjerde Aalborg Tropp.

2. Nykøbling Tropp.

Troppen, som næsten hele Vinteren har ligget stille, er med Foraaret ved at komme til sig selv igen. Vi har skaffet os et nyt, dejligt Troppelokal, hvor der er blevet indrettet et Bibliothek med en Masse gode Bøger af vore bedste Drengbøger, foruden alt, hvad der kan skaffes af dansk Spejderlitteratur, og kan anbefale det som en udmærket Støtte for en Tropp at have et saadant Bibliothek til Udlaan blandt Spejdere, og som letter Forerne det daglige Arbejde betydeligt.

Se her!

Særlige Bestemmelser for Sydsjællands Division.

Indenfor Sydsjællands Division gælder den Bestemmelse, at ingen Tropp kan slaa Lejr eller overnatte indenfor Divisionsomraadet, uden den har et Kort, der er udstedt af den Tropp, indenfor hvis Distrikt den ønsker at slaa Lejr og overnatte. Disse Kort faas ved Henvendelse til Divisionsraadets Formand, Redaktor Sv. Holst, Næstved.

Ophold paa Møen.

Ejendomsbesidderne paa Møen ønsker fremtidig den Ordning, at enhver Spejder eller Spejdertropp, der vil opholde sig paa deres Ejendomme skal være i Besiddelse af et Tiladelseskort, lydende fra Dato til Dato — ellers nægtes Ophold —. Opholdstilladelseskortet laas ved Henvendelse til Fru Postmester Bülow, Stege, der er villig til at træffe fornøden Aftale med Øens Ejendomsbesiddere.

Spejderne og Politiet.

Ifølge Dagbladene henvendte Aalborg Politi sig til Spejderne om Assistance under en stor Tommerbrand, og fornylig anmodede Hørsens Politi Spejderne om Assistance ved Eftersøgning af en forsvunden Pige.

International Lejrsmiljø.

Det paatenkes at afholde en international Lejrsmiljø ved Mariager Fjord i 1923. Forud for Lejren skal arrangeres en stor Matabekrig imellem Jyder og Øboer.

Hjørring.

Vi har modtaget:

„Hermed sender jeg en Spejderhilsen til samtlige danske Spejdere. Vi har, efter et halvt Aars Arbejde, genoprettet en Tropp paa 22 Mand her i Hjørring, og agter nu at indtræde i Det danske Spejderkorps igen. Vi har i Dag aflagt vort Løfte, som alle Spejdere gør det.“

Rettelse.

Desværre har Sætternissen været paa Spil i forrige Nr. — Det var 4. Aalborg Tropp, der havde solgt 17 Lodsedler pr. Spejder — og saaledes opnaaet det fineste Resultat.

Odense Kolonne.

har indviet et smukt og stilfuldt Troppshus.

Et Telt.

Et saa godt som nyt 3 Mands Telt til Salg paa Grund af Anskaffelse af større Telt. Pris kun 24 Kr.

Ole Mynster,

Vestergade 50, Randers.

MAGASIN FOR HERRE & DRENGE KLÆDER

Sorte Dreng
Regn-Frakker fra
Kr. 16.50

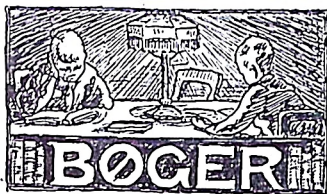
Knæbenklæder fra
Kr. 9.50

Wichlers
og Strømper

Vesterbrogade 17

R. Jørgen Nielsen: Under Volds-herrens Aag. (Danske Drenges Forlag). En aldeles ypperlig historisk Fortælling fra Grev Geerts Tid foreligger her i Forlagets sædvanlige, nydelige Udstyr. Bogen handler om to Fættre, Harald og Bent og deres Oplevelser under Jydernes Oprør mod den kullede Greve. Først maa Haralds tyske Sindelag vendes om — og bliver det ogsaa grundigt — hvorefter han tjener Danmarks Sag sammen med sin brillante Fætter og den glimrende Skikkelse, Mester Wulff, der senere viser sig at være — Men det er nu ikke værd at fortælle hele Handlingen, der ikke blot er spændende, men meget kon. Igennem hele Bogen gar en dansk Mands ægte og naturlige Kærlighed til Danmark. Det er en Bog, som ikke mindst Spejdere, vil have Fornøjelse og Udbytte af at læse.

Robin Hood. Fortalt for danske Drenges af L. Bjørn. (Danske Drenges

Forlag). En ny Oversættelse af Pyles berømte Bog om den engelske Folkhelts Oplevelser og Eventyr. Munter og fornøjelig er denne Røverhøvdning skildret, og alle hans forrykte Streger, hans Sejre og Nederlag. Sprøget er nu og da lidt knudret, dog ikke vanskeligt, og Dreng og Piger med — der ikke i Forvejen kender Bogen, bør absolut læse den. Axel Mathiesen har tegnet et godt Omslag. C. R.

Fr. Knudsen og H. Lüttichau: Hjemmenes Legebog (Danske Drenges Forlag).

I et nydeligt Udstyr og med en Del friske og fornøjelige Illustrationer foreligger her en Legebog, der er et værdigt Sidestykke til de allerede i Forvejen eksisterende. Og den er ikke blot — som Titlen siger — for Hjemmene. Enhver Tropsfører vil have Brug for disse Anvisninger paa Lege, lige fra de enkelte og simple „Hans og Grete“ og „Balderrune“ til de mere komplicerede „Patok“ og „Bunk“. Til Lejrbrug — f. Eks. paa en „Regnvejrsdag“ — er mange af Legene fortrinlige, baade de gammelkendte, som mange Gange er gaaet i Glemme, og de nye. Fremstillingen er alle Vegne tydelig, nu og da ledsaget af Skizzer. Ogsaa i et Tropslokale kan flere af Legene finde god Anvendelse, og paa en baade morsom og interessant

Praktisk
og let
medførlige
Apparater
for Spejdere
**Kodaks
etc.**
faas bedst hos
ENNA
Vimmelskafte 47.
Forlang Prislister.
Films fremkaldes og kopieres.

Maade udfylde en Aften. At der foran i Bogen gaves en populær-historisk Oversigt over Leg gennem Tiderne, forringer naturligvis ikke dens Værdi; kan muligt i enkelte Tilfælde bevirke, at Legene, der maaske har været skudt til Side som „Fjant“, far sin rette Plads i Spejderlivet.

Alt i alt: en Bog, man bør være opmærksom paa. C. R.

VED MOGENS BRIX

NR. 13

ILL. AF ASGER RIBER

Hvor er Simon?

„Hvor mon han bliver af?“ udbrød Hr. Parfell utaalmodigt, da han en Eftermiddag stod i sin Butiksdør og ventede paa sin nye Bydreng. „Hvis han ikke er mere præcis og hurtig, bliver vi ikke gode Venner.“ „Hvad er der i Vejen,“ spurgte Dorpfell, der havde Slagterbutikken lige ved Siden af.

„Aah, det er min nye Bydreng,“ brummede Parfell og kiggede ned ad Gaden. „For to Timer siden sendte jeg ham af Sted med nogle Varer, som han skulde aflevere en fem, seks Steder, og han er ikke kommet tilbage endnu.“

„Saadanne Knægte er ens alle sammen,“ sagde Slagteren; „man kan aldrig stole paa dem. Jeg ved saamænd ikke, hvad de lærer i Skolerne nu til Dags; de lærer i hvert Fald ikke at arbejde.“

„Naa, ved De hvad!“ sagde Parfell og smilede. „Glem ikke at vi ogsaa engang har været Dreng. Og hvad Spørgsmaalet om hvad de lærer i Skolen angaar, tror jeg ikke, vi kan beklage os. Jeg har for en fjorten

Dags Tid siden faaet en Dreng til at fore mine Boger, da jeg aldrig selv har været ferig til at tumle Tal. Og jeg maa rigtignok sige, at han gør det flinkt. Hyer eneste Dag faar han det til at stemme saa let som noget.“

„Er det den Spejderdreng, som jeg har set gaa ind i Deres Butik hver Eftermiddag?“ spurgte Dorpfell.

„Ja det er; og jeg ønsker mig ingen bedre,“ svarede Parfell.

I det samme kom en af hans Karle, og Parfell spurgte ham, om han havde set den nye Bydreng.

„Er det den rødhaarede Fyr?“ spurgte Karlen.

„Ja.“

„Ham saa jeg for en Time siden nede i Grettargade.“

„Ja han havde ogsaa et Ærinde der,“ sagde Parfell. „Men han er ikke kommet tilbage endnu. Hvad bestille han?“

„Han stod og talte med en Spejder,“ svarede Karlen.

„Der kan De se,“ Nabo, „lo Dorpfell,“ jeg tør vædde paa, at han nu løber og leger Indianer nede paa Fælleden med de andre Unger.“

„Snak,“ udbrød Parfell og gik ind i sin Butik.

Han fandt sin nye Bogholder, Danny Denkins i Færd med at afslutte Regnskaberne.

Spejdere!

Husk altid at forlange Sodavand, Citronvand og Limonader fra

G1. Jernbanevej 42.
Telefon Central 8232 - Valby 1150 y.

Hovedstadens Mineralvandsfabrik.

Nordisk
Brandforsikring

Grønningen 25

Telefon 5100

Brand-, Tyveri-, Vand-
skade-, Husleje- og Drifts-
tabs-Forsikring

SILKEHUSET
fh. I. R. Schjelderup's Eftf.

Vimmelskaftet 39-41.

STORT UDVALG I

Herre Silke Bindsleips.

» » Sokker.
» » Undertøj.
» » Motor Scarfs.

Erik Eriksen & Co.

Carl Johans Gade 3, Kbhvn. Ø.

Telegr.-Adr.: Sporteriksen. - Tlf. Øbro 5558.

Fører alle Artikler til:

Boksning, Cricket, Fodbold, Fri Idræt,
Gymnastik, Hockey, Tennis.

SPEJDER

{ Sweaters.
Trøjer.
Benklæder.
Strømper.

Sprog- og Handels-
sag.

Program udlæ-
veres og sendes.
Telef. Byen 7005

SCHLOS RICH S
::: INSTITUT :::
RAADHUSPLADSEN 4

Korrespondent-
eksamen i
Engelsk, Fransk
og Tysk.
Telef. Byen 7005

„Er du allerede færdig,“ spurgte han.

„Ja,“ lod Svaret.

„Stemmer det?“

„Fuldstændigt.“

„Det er godt! Hvor nu engang her, Denkins. Jeg er en Smule urolig for min nye Bydreng, Simon Holmes. Han gik ud for to Timer siden og er endnu ikke kommet tilbage.“

„Er han ikke ny i Byen,“ spurgte Danny.

„Jo! Det er netop det, der ængster mig. Halloj, hvad er det?“

En Politibetjent viste sig i Døren. Paa Armen havde han en Kurv, hvorpaa der med store Bogstaver stod malet: Parfell & Co.

„Er det ikke Deres Kurv,“ spurgte Betjenten og rakte den til Købmanden.

„Jo, det er min,“ svarede denne hurtigt.

„Der er en der har lejet en Trækvogn henne hos Fru Maypole i Taylorgade for godt en Time siden,“ fortsatte Betjenten. „Vognen var efterladt nede i Collinglongade. Der var ikke andet i end denne Kurv.“

„Er det virkelig sandt,“ spurgte Parfell nervøst; „men hvad er der blevet af Drengen?“

„Hvad for en Dreng?“

„For to Timer siden sendte jeg min nye Bydreng ud med en Del Varer som han havde i denne Kurv; men han er ikke kommet tilbage endnu,“ sagde Parfell.

Stemmen fra Dybet.

Fru Maypole var Enke og havde en lille Butik i Taylorgade. Til Huset hørte en lille Gaard, og her havde hun nogle Trækvogne staaende, som hun lejede ud.

Ti Minutter efter at Betjenten havde bragt Parfell hans Vogn, var Danny Denkins henne hos Enken for at faa nogle Oplysninger.

„Ja, Politiet har lige bragt mig min Trækvogn tilbage,“ svarede hun.

„Hvem laante den,“ spurgte Dan.

„Det var unge Britton nede fra Grettargade.“

„Tak skal De have; saa vil jeg løbe ned til ham,“ sagde Dan.

„Hvorfor gaar du ikke op til Tommy Ashbrow,“ spurgte Fru Maypole.

„Tommy?“

„Ja Tommy Ashbrow! Er han ikke ogsaa Spejder?“

„Jo; men hvad han“

„For over en Time siden saa jeg ham gaa henimod Grettargade sammen med en rodhare Dreng. De bar en af Parfells Kurve. Det er maaske den Dreng, der er blevet borte?“

„Muligvis,“ udbrød Dan. „Tak for Deres Oplysninger. Farvell!“

Han løb saa hurtigt han kunde ned til Grettargade; men paa Vejen mødte han Robert Hairleaf.

„Hvor skal du hen“ raabte Dan til ham.

„Ingen Steder,“ svarede Robert, „men hvad er der i Vejen; du ser saa forpustet ud.“

„Kom med mig, saa skal jeg fortælle dig det,“ raabte Dan.

De skulde lige til at løbe videre, da de fik Øje paa Donald Johnson, en af deres Patruljekammerater.

„Har I ikke set Tommy?“ spurgte denne.

„Nej; hvorfor?“

Han havde lovet at møde mig nede paa Torvet for en halv Time siden; men han kom ikke, og hans Forældre ved ikke, hvor han er gaaet hen.“

KONDITOR

HENNING KLENZ TORVEGADE 32 BYEN 3423

DE BEDSTE KAGER, CHOCOLADER OG DESSERTER

BRINGER OVERALT I BYEN

Paa Rata Støvler Spejder
Peter
Ta'r flere Hundred Kilo-
meter.

„Saa er der to, der er forsvundet,“ sagde Dan.

„Forsvundet! Hvad vil det sige,“ spurgte Donald.

Saa fortalte Dan, hvorledes Simon var forsvundet, at man havde fundet Kurven samt alt, hvad han havde faaet at vide af Fru Maypole. De tre Drengene diskuterede ivrigt det passerede, da Parfell lagde sin Haand paa Dans Skulder.

„Jeg har nu været paa fem af de seks Steder, hvor Simon skulde aflevere Varer. De har alle modtaget Tingene. Der er nu kun Grettargade Nr. 13 tilbage. Kan du ikke løbe derhen; jeg maa nu tilbage til Forretningen.“

„Det skal jeg nok,“ sagde Dan, og de tre Drengene løb ned ad Gaden. De naaede hurtigt Nr. 13 og bankede paa.

„Nej, han har ikke været her,“ udbrod Tjenestepigen som Svar paa Dans Spørgsmaal om Simon havde været der. „Og det er meget kedeligt, for vi staa og skal bruge Varerne. Har du dem med?“

„Nej, men de skal straks komme,“ sagde Dan. „Du, Donald, løb ned til Hr. Parfell og bed ham sende nogle andre Varer; men sig, at det hastler meget!“

De to Drengene gik nu tavse ned ad Gaden. Det her var meget mystisk. Simon havde afleveret Varerne de fem Steder, men ikke det sjette Sted.

Pludselig udbrod Dan: „Nej, se der!“

„Hvad er der?“ spurgte Robert ivrigt.

„Kan du se; der staa Nr. 13 over Gadedøren!“

Og ganske rigtigt. Med halvt udviskede Tal stod der „13“.

„Ja men det er da underligt,“ sagde Robert; „der er da ikke to Huse i samme Gade, der har Nr. 13.“

„Nu ved jeg hvad det er,“ udbrod Dan. „Kan du ikke huske, at Husene her i Gaden for et halvt Aar sid siden fik nye Numre. Det her havde altsaa dengang Nr. 13, og Ejeren har endnu ikke faaet sit nye Nummer malet paa. Da saa Simon kom om Hjørnet herhenne, er „13“ det første Nummer, han har set.“

„Lad os banke paa dér da,“ sagde Robert.

Dan bankede. Ingen lukkede op. Han bankede kraftigere. Døren forblev stadig lukket. Saa dundrede han saa haardt, at Døren i Nabohuset blev lukket op, og en Dame kom ud.

„Hvad er det for et Spektakel,“ spurgte hun vredt. „Naar der ikke er nogen, der lukker op, behøver I jo ikke at blive ved med at dundre. Nu har I jo staaet og banket i over en Time.“

„Nej, det har ikke været os,“ sagde Dan, „det er ikke mere end to Minutter siden, vi koin.“

„Hvad er det for noget Vrovl! Tror I, jeg er dov. For 2 Timer siden var der en, der dundrede paa Døren saa kraftigt, at det kunde vække en død. Saa var der stille en Timestid Men saa begyndte det igen. Det er snart ikke til at holde ud.“

„Det har i hvert Fald ikke været os, for — — —“

„Nej; hør, nu er det der igen! Kan I høre,“ spurgte Damen.

Drengene lyttede anspændt.

„Ja, saa gjorde jeg jer jo Uret,“ sagde Damen og saa helt venlig ud.

„Det er ligesom Lyden kommer nede fra Deres Kælder,“ udbrod Dan.

Als Grøn & Witzke,

Kongens Nytorv 6,

ASSURANCE-KONTORER

Tegner alle Arter af Forsikring.

Alle bør vide

at Morgengrøden kun smager vidunderligt af „Kløver-Byggryn“, naar den koges lind, under tæf Laag, saa længe, at Grøden kommer godt i Kog, — saa er den færdig.

Faas kun i Pakker.

SKOLEBØGER

Nye og brugte.

Einar Harck - Boghandel.

Fiolstræde 33. Telefon 9148.

Leverandør til: Forbrugsforeningen for Embeds- og Bestillingsmænd samt Læger.

HJEMMET DANMARKS populæreste Ugeblad

Københavns Mælkeforsyning

Telf.
310
954

Telf.
310
954

Kører med sine 60 Detailvogne i København og Omegn.

MACKINTOSH'S TOFFEE DE LUXE (LUKSUS CARAMEL)

er uundværkelig under
Lejrliv og paa Marchture
Spørg Britiske Spejdere
Faaes i Konfektreforr.

EN GROS HOS:
THORVALD JENSEN
STORMGADE 35 - TLF. B. 7120

KEHLET'S

FAVORIT

CHOKOLADE

OG CACAO

Den nu elskværdige Dame ud-
stodte et Gisp af Rædsel.

„Bare det ikke er Tyve og Røve-
re,“ sagde hun og saa helt ulykke-
lig ud ved Tanken.

„Vi kan jo gaa ned og se,“ fore-
slog Robert.

„Ja, gør endelig det,“ bad hun,
„men tag nogle Stokke med, hvis —“

De to Dreng skyndte sig alt hvad
de kunde ned i Kælderen. Den var
tom. Men medens de stod og saa
sig omkring i det halvmørke Kælder-
rum, hørte de en tydelig Banken,
der kom fra et Sted lige i Nær-
heden.

„Det er fra Kælderen inde ved
Siden af,“ udbød Dan.

„Ja,“ svarede Robert, „det er
inde fra Nr. 13; der hvor Simon
skulde aflevere sine Varer.“

Dan gik hen til Muren og raabte,
saa højt han kunde.

„Hallo, derinde!“

Han lagde Øret til Muren.

„Jeg hørte en, der raabte der-
inde,“ sagde han.

„Lad os begge to paa engang
raabe: Hvem er det,“ foreslog Ro-
bert.

De to Dreng gik hen til Væg-
gen og raabte i Kor, saa højt de
kunde: „Hvem er det?“

De lagde begge Øret op ad Mu-
ren, og ganske tydeligt hørte de en
Stemme, der raabte:

„Det er mig, Tommy Ashbrow!“

Nr. 13.

Da Drengene kom op fra Kælde-
ren fandt de Damen i Snak med en
Politibetjent, som hun for alle Even-
tualitetens Skyld havde standset, da
han kom ned ad Gaden.

I Lobet af faa Øjeblikke havde
Dan forklaret ham, hvad de havde
opdaget nede i Kælderen.

„Hvad er det for Folk, der bor

derinde,“ spurgte Politibetjenten.

„Ja, det ved jeg ærlig talt ikke,“
svarede Damen, „de flyttede først
ind for nogle Maanedes siden; jeg
tror, de kom fra London. De ser
meget fremmedartede ud, og om-
gaas ingen her i Kvarteret, saa vidt
jeg ved.“

Politibetjenten gik ind til Nabo-
huset og bankede paa. Der var in-
gen, der lukkede op.

„Er I sikker paa, at eders Kam-
merat er derinde,“ spurgte han.

„Ja, ganske sikker,“ svarede Dan;
„da vi raabte: Hvem er det, saa
svarede han ganske tydeligt: Det er
mig, Tommy Ashbrow. Er det ikke
sandt, Robert?“

Denne nikkede tavs som Svar.

Betjenten og de to Dreng gik
nu igennem Damens Lejlighed og
ud i Gaarden. Derfra klatrede de
over Plankeværket ind i Nr. 13's
Gaard. De bankede paa Bagdøren;
men heller ikke her blev der lukket
op. Dan fandt et Vindue, som de
kunde aabne, og et Øjeblik efter stod
de alle inde i Huset.

De skyndte sig selvfølgelig straks
ned i Kælderen.

„Jeg troede saamænd aldrig jeg
var sluppet ud,“ lod Tommys Stem-
me ud fra Mørket.

Robert strog en Tændstik, og ved
det svage Skær opdagede de to
Dreng, der med solidt Reb var
bundet fast hver til sin Side af en
Jernstiver, der bar Loftet i Kælderen.
Det var Tommy Ashbrow og Simon
Holmes, Parfells nye Bydreng.

De blev hurtigt løst og bragt
ovenpaa. Saa fortalte Tommy, hvor-
ledes det var gaaet for sig.

„Da jeg gik ned ad Gaden for at
mødes med Donald, traf jeg Simon
der. Han spurgte mig om Vej, og
da jeg opdagede, at han ikke var
kendt i Byen, tilbød jeg at vise
ham rundt. Han fik leveret sine Va-
rer alle Steder med Undtagelse af
Huset her. Da vi kom ind til Døren,
stod den paa Klem, og inde fra
Stuen kunde vi høre et vældigt
Skænderi. Vi bankede saa paa; men
der var ingen, der lukkede op.
Pludselig hørte vi en Stemme, der
raabte: „Hjælp! Hjælp! Mord!“ Vi
fløj naturligvis ind i Stuen, og saa
der to Mænd, der sloges som vilde
Dyr. Men lige saa snart de havde
faaet Øje paa os, fo'r de ind paa os,
og inden vi fik Tid til at gøre Mod-
stand, slæbte de os ned i Kælderen,
hvor de bastede og bandt os. Saa
gik de ovenpaa, og vi hørte dem
tale sammen i et fremmed Sprog.
Gadedøren blev aabnet og lukket
flere Gange, og der var en voldsom
Trampen over vore Hoveder. Ende-
lig blev Gadedøren slaaet kraftigt
i, og alt var stille. Siden da har vi
trampet i Gulvet ustandseligt, for at

nogen kunde høre os, og tilsidst lykkedes det jo ogsaa.

„Det var meget mystisk,“ udbød Dan, som saa sig undersøgende om i Værelset; „det ser ud, som om de Mennesker, der var her før har haft en mægtig Ilast med at komme bort. Mon det skulde være dem, der har laant Fru Maypoles Trækvogn?“

Robert fo'r ud af Døren, og lidt efter kom han ophidset ind igen og fortalte, at det var tydeligt at se, at der for ikke ret lang Tid siden havde holdt en Vogn uden for Huset; at det havde været en Trækvogn kunde han se deraf, at Hjule- ne havde siddet saa tæt sammen.

De gav sig saa til at undersøge Værelserne. De var uhyre spartansk udstyret. To Senge, et Par Stole og et gammelt Bord var alt, hvad der fandtes.

„De maa have flyttet en Mængde Ting bort efter at vi kom. Kan du huske, at hele Bordet stod fuldt, og at Gulvet var overfyldt med Kasser og Papirstabler,“ sagde Tommy.

Simon nikkede og sagde: „Ja saa meget saa jeg dog i Skyndingen, at der paa Bordet stod en Papirpresse og nogle Kobberplader.“

„Ja saa,“ udbød Dan, „saa tror jeg, at vi kan gætte os til, hvad de havde for, inden I kom. Se engang her, Betjent.“

Han bøjede sig ned og tog nogle Kobberspaaner og Kobbertraade op fra Gulvet. Saa pegede han paa nogle sorte Pletter paa Bordet, der var halvfugtige endnu.

„Hvad tror I, det er,“ spurgte han.

De andre saa spørgende paa ham. „Det er Sværte, vistnok Bogtryk- kersværte,“ sagde han.

„Det har da vel aldrig været —?“ spurgte Robert og standsede brat.

„Det er lige det det har været,“ svarede Dan; „det har været Falsk- montnere, der har lavet baade falske Pengesedler og Monter. Det er da tydeligt nok at se. Det var derfor, de pludselig blev saa enige, da Simon og Tommy kom.“

„Ja min Sandten!“ udbød Betjenten, „Jeg tror du har Ret. De var bange for, at Drengene skulde have set for meget, og det var derfor de for den fælles Fare glemte deres egen Uenighed, det var derfor, de bandt jer. I Mellemtiden har de saa flyttet alle deres Maskiner og alt deres Værktøj væk. Bliv I her og hold Vagt; jeg løber hen paa Stationen og henter de to londonske Opdagere, der tilfældigvis er her i Anledning af Mordet ude i Arm- buckleskoven.“

Med disse Ord fo'r han ud af Døren.

Spejderne gik ind i det forreste Værelse og stod ivrigt og diskute-

rede Dagens spændende Begivenheder.

Pludselig udbød Robert: „Buk jer ned under Bordet!“ Der kom en Mand ind ad Laagen.

De adlød alle.

Der hørtes nu Skridt ude paa Stentrappen. En Nogle blev stukket i Laasen, og den nyankomne aabne- de Døren og gik op ad den lange Gang og ind i det bageste Værelse. Her stod han stille og saa sig omkring.

Spejderne fulgte lydløst efter ham.

Med et vendte han sig om, og da han fik Øje paa dem, sprang han hen imod det aabne Vindue ud mod Gaarden for at undslippe den Vej.

Dan var ham for hurtig; han greb fat i ham og et Øjeblik efter laa han paa Gulvet med alle fire Drengene over sig.

„Hvad er Meningen, maa jeg spørge,“ hvæsende han rasende.“

„Ja, De maa undskyldte; men vi maa desværre holde fast paa Dem til Politiet kommer,“ sagde Dan.

Manden blev ligbleg og fortrak Ansigtet i ubændigt Raseri.

„Hvis I vil slippe mig, skal I faa to Pund hver,“ sagde han og for- søgte at se venlig ud.

„Hvis Politiet ikke har Brug for Dem, faar De jo nok Lov til at gaa,“ sagde Robert.

Manden ligefrem skreg af Raseri. „Nu kommer Politiet,“ sagde Tommy og straks efter traadte Betjenten ind med to civile Herer.

„Jeg maa sige, I har været hel- dige,“ sagde den ene af Opdagerne. „Disse Falskmontnere, som I her ganske tilfældigt har opdaget, har vi været paa Jagt efter i flere Aar. Hver Gang vi troede, vi havde dem, for- svandt de for os.“

„Den Mand, der ligger der, lukke-

Ima Spejderhorn

Kr. 18.00 & Kr. 20.00.

Største Udvalg i
Musikinstrumenter & Trommer.

William Farre,

Amagertorv 16. Telefon 6636.

ABSALON

DANSK FÖRSIKRING
W. BÄHNCKE & CO.
ASSURANCE

Alle Spejdere

lader sig fotografere af

Jespersen & Kyhlensø

Ateller for Portrætfoto-
grafi. Udefotografering:
Smukke og bill. Trops-
og Gruppebilleder. -
Billeder af Fester og
Sammenkomster.

Østerbrogade 72

(Triangeln)

Telef. Øbro 1194 x.

Tobler's

ægte

Schweitzer Chocolate

Forlang Specialiteterne;

Toblerone, Nimrod og Toblerido

Foreningen til Indkøb af Boldspilrekvisiter

MIKKELBRYGGERSGADE 18
TELEBYEN 1646
TELEGRAD: BOLDSPILREKVISITER

SKOTSKE FODBOLDE, FODBOLDSTØVLER, KLUBDRAGTER, BENSKINNER, NET etc.
ALT KUN I FØRSTE KLASSES PRÆFECTURER KVALITET

OVERSKUET ANVÆDSES TIL BOLDSPORTS FREMME

N. THORSØE-OLSEN
BOGTRYKKERI

MARKSTUEN V. N. 2
TIF. VEST 5325

Leverander til Billigste Kilde København Div. for Tryksager

Ny Forretning!
Undertegnede har aabnet en 1. Kl.

Kolonial-Vin- & Delikatesse Forretning.
Vine fra Kgl. Hof Vinhdl. Schallburg.

Tlf. H. 1834 Varerne bringes overalt. Tlf. H. 1834

Alfred Krumhardt,
Hellerupvej 67.

Alt 1 .. Maskin- .. udføres
afskrivning

Gunnar Thomassen
Sct. Hans Torv 3 .. København N
Tlf.: Nora 1308 **RABAT**

Armbaandsuhre for Spejdere
i Solv- og Gulddouble - til billige Priser
Ratebetaling indrømmes

Københavns Uhrlager
Gøthersgade 163 Tlf.: Byen 4809

AKADEMIET FOR SPROG OG HANDELSFAG

(C. Dindler Hansen & Ejnar Larsen)
Peder Skramsgade 24 København Telefon Byen 3195
Translator-, Korrespondent-, og alm. Sprog-Kursus i alle Sprog
Stenografi, Maskinskrivning, Bogholderi og Regnskabsvæsen.
Anerkendte Faglærere, — **Oversættelser** — Forlang Program.

de sig ind i Huset for lidt siden," sagde Dan, "og vi mente, det var bedst, vi holdt fast paa ham, især fordi han vilde springe ud af Vinduet, da han fik Øje paa os."

Opdageren saa skarpt paa Fangen; saa smilede han og ssagde:

"Naa, hvorledes har De det, Mr. Jonkel eller Mr. Jones eller er det maaske denne Gang Monsieur Jonquel. De forandrer jo Deres Navn saa ofte, saa det ikke er godt at vide, hvad vi skal kalde Dem."

Manden stirrede ondt paa Opdageren. Det var klart, at han betragtede Spillet som tabt. Hans Venner, der var flygtet i Huj og Haa, havde ikke faaet Tid til at advare ham, og ganske intetanende var han gaaet lige i Fælden.

Han blev transporteret til Politistationen.

Fanget!

Dan var næppe kommet hjem, førend Donald kom styrtende sammen med Sam Odham, Dans yngste Rekrut.

"Nu skal du bare høre, hvad Sam fortæller," raabte han.

"Jeg var i Fierd med at klippe min Onkels Hæk, da ved, ham der bor nede i Cereotgade, og lige som jeg staar kom der to Mænd med en Trækvogn paa hvilken der stod en af Mr. Parfells Kurve samt en stor Kuffert."

"Hvorkænge siden er det," spurgte Dan ivrigt.

"Det er vel ca. 2 Timer siden," sagde Sam.

"Lad os straks gaa ned og se paa Stedet," foreslog Donald.

Alle tre Drenge skyndte sig af Sted, og inden ret længe stod de i Cereotgade uden for Sams Onkels Villa.

"Her var det," sagde Sam.

"Saa du ikke, hvor de kørte hen," spurgte Dan.

"Jo; de kørte op ad Eystone Stræde, og lidt efter kom de tilbage igen med Trækvognen; men saa stod kun Kurven paa den."

"Saa maa de altsaa have afleveret Kufferten et Sted her oppe i

Strædel," sagde Donald; "lad os gaa derop ad."

I Eystone Stræde var der kun fire Villaer, og uden for den sidste hang en Plakel, hvorpaa der stod: Værelser til Leje for enlige Herrer.

Dan fik en Idé.

Han gik ind og ringede paa og spurgte den Dame der lukkede op, om der for et Par Timer siden var blevet afleveret en Kuffert.

"Jo det er der rigtignok," svarede hun. "Der kom to Mænd, der lejede et Værelse og stillede en Kuffert der ind. De sagde, de vilde komme igen ved 11-Tiden i Aften."

"Tak for Oplysningen," sagde Dan, og til Damens store Forbavselse fjernede Drengen sig i Løb i Retning af Byen.

Men endnu mere forbavset blev hun, da to Betjente en halv Times-tid efter kom og hentede den store Kuffert, som de transporterede til Politistationen. Da den blev aabnet her, viste det sig, at den indeholdt alle de Redskaber, der er nødvendige for at lave Monter og Penge-sedler.

Der blev nu placeret fire Betjente i Huset ude i Eystone for at tage imod de to Falskmontnere, og kort inden Midnat blev de ført ind paa Politistationen iført Haandjern, og Simon og Tommy kunde øjeblikkelig identificere dem, som de to Mænd, der havde været oppe at slaas i Bagstuen i Grettargade Nr. 13.

XEROFORMSÆBEN JUBILERER!

Jaar holder et af vort Lands kendte Virksomheder, Worning & Petersen, Vejle Sæbefabrik A/S. Jubilæum.

Firmaet agter at uddele en lille Erindring om 25-Aaret 1897—1922, og har ladet udfærdige en Solvser-vietring, som man har tænkt sig gratis tilsendt den heldige Modtager af en Kupon, der vil blive indlagt i Sæbens Emballage, og det vil man fortsætte med hele Aaret 1922.

Altsaa grib Chancen!

Telefon 5296 - Fri Notering. **Kager, Is,** Telefon 5297 - Fri Notering

Marcipan, AUX PETIT FOURS Confitures.
Østerbrogade 52. Udfor Sortedamsøseringen.

Varerne udbringes selvfølgelig overalt. **Det bedste!** Forretningen har Ingen Filialer.

Til Tændernes Morgenparade Børstes der med Colgate Tandpasta

Det største og bedste
Udvalg i

Børne- og Ungdomsbøger -
Gavebøger - dansk og uden-
landsk Spejderlitteratur - dan-
ske og udenlandske Spejder-
tidsskrifter findes i

DANSKE DRENGES BOGHANDEL

Postkonto 1713 GEORG ANDERSEN Telefon 13,235
Skindergade 40 ·· København K.

Bøger - Papir - Musik.

Brug Postkortet med Spejder-
illen à 0.12, - 10 Stk. 1.00.
Engelske Spejderkort à 0.5.
„Spejdermarch“, March af
Carl Olsen 1.50. - Alle Gene-
ralstabskort haves paa Lager.
Alt forsendes omgaaende og
portofrit.

CIDA

CIDA

Enhver Spejder
bør forlange

Cida Sportschokolade

Uundværligt ved Lejrbaalet.
Nødvendigt paa Marchture.

Opbevar Omslaget, da dette er meget
værdifuldt ifølge nedenstaaende

Præmieliste:

For 50 Omslag

- 1 selvoprullende Baandmaal
- 1 Cigaretænder
- 1 Alpaca Collier

For 100 Omslag

- 1 Slipsnaal
- 1 Klædesbørste
- 1 Par Sølvsenelokker
- 1 Cigaret-Ætui
- 1 Mundharmonika

For 500 Omslag

- 1 Drenges Uhr
- 1 Pige Uhr
- 1 Sølv Rosenkrans

For 250 Omslag

- 1 Fodboldblære Nr. 5
- 1 Sølv Collier
- 1 Dame-Taske (Gummi)
- 1 Mappe med 10 Billeder
af holl. Mestre
- 1 Klædesbørste i Ætui
- 1 Thermoflaske

For 1000 Omslag

- 1 Cida Fodbold Nr. 5
- 1 Engelsk Fabrikat
- 1 Sølv Herres Uhr
- 1 Sølv Dames Uhr

Eneforhandling
for Danmark:

Stender Pedersen.

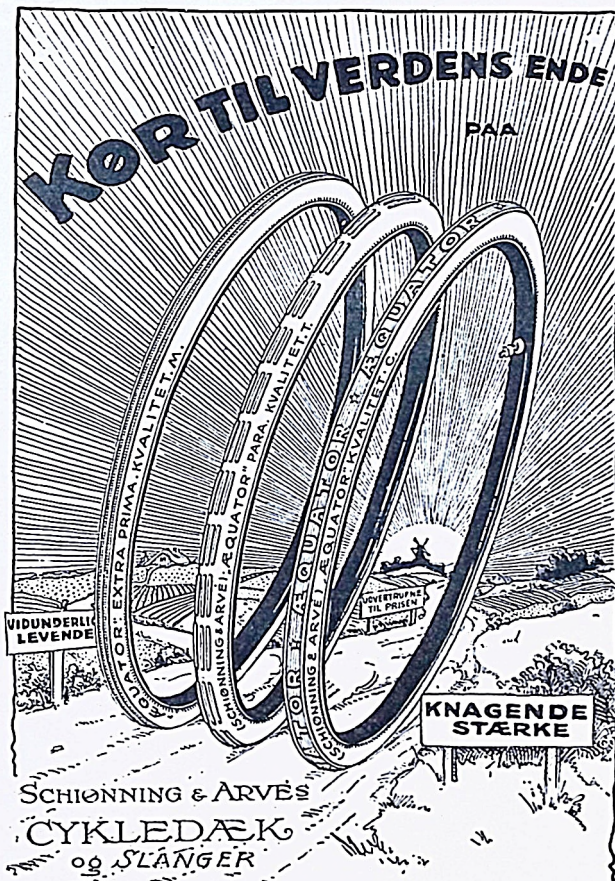
Indenbyes Ekspedition:
Walkendorffsgade 22.
Byen 4908 og 5601 vega.

Kontor og udenbyes Ekspedition.

Vodroffsvej 26.
Telefon Cent. 6055.

CIDA

CIDA

SPEJDERKORPSETS DEPOT

TELEFON:
3186 - 11233

TLGR.-ADR.:
SCOUTING

STUDIESTRÆDE 30 KØBENHAVN K.

FILIAL: HELLERUP SPORTSMAGASIN
MARGRETEVEJ 2 - HELLERUP

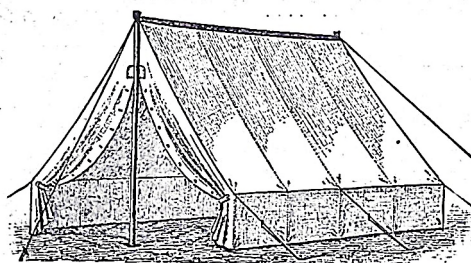
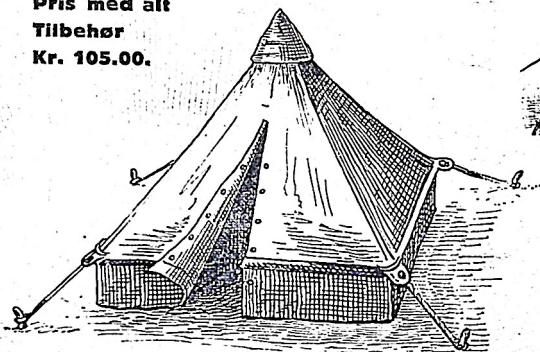
Til Lejrbrug:

Telte — Tæpper — Soveposer — Madrasvarer — Rygsække — Økser — Spader — Knive
Spisebestik — Kogekar — Feltkomfurer — Værktøjskasser — Kantinekasser.

10 Mands Pyramidetelt.

Grundflade 260×260 cm
Højde 205 »
Sidevæg 50 »

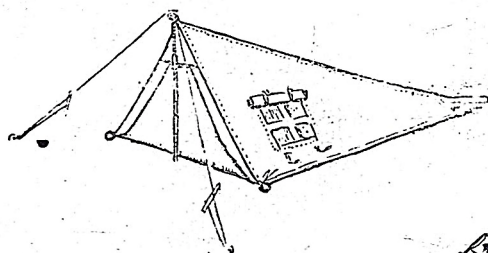
Pris med alt
Tilbehør
Kr. 105.00.

10 Mands Tagtelt.

Højde 180 cm
Længde 300 »
Bredde 200 »
Sidevæg 50 »

Pris med alt Tilbehør Kr. 125.00.

Opstillet.

Rygsække- Telt.

1 Person Kr. 60.00
2 » » 65.00

Sammenpakket.

Alt i Spejderudrustning.
Alt til Lejrbrug og Sport.

Tropeskærre - Korpsets Model - med
Ruf Kr. 365.00.

Forlang illustreret Prislister
tilsendt gratis.